

Cái có
đề yêu em

Phong hạ

WWW.MIAMI.COM

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

-Nó- Triệu Tuyết Vinh: là con gái của giám đốc công ty xây dựng lớn nhất cả nước Triệu Nam Khương có 1 căn biệt thự ở Sài Gòn đc coi là nhà chính . Do bị lừa đảo nên dính vào một vụ buôn lậu gỗ toàn bộ tài sản bị tịch thu để phục vụ việc điều tra. Mẹ nó mất sớm vì sinh khó nó. Dù đang du học ở Mỹ nhưng nghe tin ba vậy nó quyết định về nước tiếp tục học lớp 12. Nó sống vs ba- ông lại chuyển công tác liên tục nên nó cũng quen vs việc chuyển trường thường xuyên.cả đời sống vs nỗi ám ảnh và sợ hãi về bóng tối. Sau 1 vụ tai nạn suýt chết ở Mỹ đã khiến trí nhớ của nó kém đi nhiều khi k thể nhận ra người thân nếu quá lâu k gặp. Dù là con gái nhưng độ chanh chua thì khỏi phải bàn , giỏi võ vì được cho theo học từ bé. Học giỏi cũng vào dạng voi đối nhiều lần đạt giải trong các cuộc thi lớn cả trong và ngoài nước. Ngoại hình nhìn chung khá ổn. Dính phải cái nhót cứ mỗi lần chuyển trường là lại bị bắt nạt dù chuyển trường nhiều lần. Sau khi về nước nó ra Đà Nẵng sống cùng vs cô vì được ba nó nhờ cậy - Hoàng Trung : công tử nhà giàu sinh ra đã nằm trên tiền ngậm thìa vàng . bố làm giám đốc ngân hàng quốc tế lớn cũng là 1 trong những người đứng lên xây dựng trường học K . ở trường a ta là hot boy danh giá nhất cũng xưng vương trong nhóm tứ hoàng tử. Là người có cái duyên lớn nhất với con nhỏ nhiều lần chạm mặt nhưng chẳng lần nào nhớ ra nhau. Là người vừa có ơn xong cũng mang chút thù hận vs nó

- Trần Nam: là 1 người trong nhóm tứ hoàng tử , 1 mỹ nam của trường được gái bao vây như ông về tổ .nhưng mắc cái tính kiêu ngạo. bố làm chủ công ty giải trí có tiếng trong ngành ,là người góp 1 phần k nhỏ trong những bi kịch của nó sau này

- Dương Lâm : thành viên thứ 3 trong tứ hoàng tử. Cũng là con nhà danh giá lắm tiền nhiều của nên cũng học cách phá phách nghịch ngợm từ nhỏ không kém cạnh gì mấy tay chơi chuyên nghiệp là khách quen của nhiều quán bar . Bố là chủ 1 cty điện tử truyền thông nhà sở hữu cả đài truyền hình lớn

- Tạ Tuấn : người còn lại tròn 4 người là kẻ lạnh lùng ít nói nhất nhưng không bao giờ vắng thiếu trong các cuộc chơi. Nhà sở hữu 1 cty kinh doanh ô tô vs nhiều chi nhánh trên cả nước .là cậu chủ vung tiền trong mỗi cuộc đua xe

Cả 4 đều nổi tiếng đẹp trai, học giỏi và dĩ nhiên là được nữ sinh bao vây dù ở mọi nơi nhưng cũng không thiếu những chiêu trò quậy phá đến giáo viên cũng chỉ biết bó tay mà đứng nhìn

- Diland: anh bạn thân ngoại quốc của con nhỏ.tình cờ gặp và giúp đỡ con nhỏ từ đó cả hai trở nên thân thiết. Sinh ra lớn lên ở Mỹ nhưng mang nửa dòng máu Việt nên nói khá rõ tiếng việt . Bố làm chủ cả chuỗi 74 nhà hàng khách sạn lớn trên khắp thế giới.vì con nhỏ mà bỏ cả việc học về nước tìm nó,nói chung đối vs nó thì tốt vô điều kiện nhưng mặt khác cũng là đàn anh khét tiếng trong trường

- Hà Tiểu Bạch : 1 anh chàng cũng tình cờ đc kéo vào những tình huống xung quanh con nhỏ. Gia đình vs truyền thống làm bất động sản sở hữu khối tài sản kếch xù dù còn rất trẻ.tuy vậy anh chàng theo học ngành tâm lý học vs mong muốn ra làm giáo viên

- Hà Tiểu Mỹ : em gái Tiểu Bạch vì anh trai mà cũng tìm tới Tuyết Vinh và gây cho nó k ít rắc rối ở trường

- Duệ Minh : bạn trai cũ của nó khi còn ở Mỹ. Là người Việt nam hơn nó 1tuổi cũng sang đó du học, vì 1 số hiểu lầm mà cả 2 phải chia tay

- Vân khải : cậu bạn cùng lớp vs con nhỏ thân hơn trong lần đi dã ngoại, tình cờ là cầu nối hóa giải những khúc mắc hiểu lầm giữa con nhỏ và Duệ Minh

Bối cảnh chính tại Đà Nẵng và New york - Mỹ

Nay là ngày đầu tiên nó sống ở Đà Nẵng cùng với người cô ruột. Chuông điện thoại reo lên " heo con heo quay mau nghe máy...." nó đang nằm trên giường mắt nhắm mắt mở mò lấy cái điện thoại

- alo

- cháu chưa dậy à hôm nay đi học buổi đầu đấy

- dạ mấy giờ rồi cơ

- sắp 7h rồi đấy

- cháu biết rồi cháu cúp máy đây

Nó tắt máy, ném cái điện thoại xuống giường lao thẳng vào phòng tắm. 30' sau khi nó đang đứng đợi ở trước cửa nhà chuông điện thoại lại reo lên "heo con heo quay mau nghe máy"

- alo

-cháu tới trường chưa

- chưa cháu đang đợi xe

- xe gì

- xe buýt

- trời ạ ở khu đó nhà nào chả có ô tô thì làm gì có cái xe buýt hay taxi nào vào khu đó

- sao cô k nói cho cháu biết sớm vậy giờ cháu làm sao đây

- ở dưới tầng hầm có cái xe đạp cháu đi tạm vậy

- cháu biết rồi thôi cháu tắt máy đây muộn giờ rồi

Lấy được cái xe ra khỏi tầng hầm nó lao như tên bắn đến thẳng trường. Đến nơi may mà kịp lúc nó dừng xe trước cổng rồi đứng đó mà thở, bỗng có tiếng còi xe réo ầm ầm ngược lên từ phía sau, nó quay đầu lại mới nhận ra nó đang chặn đường của 1 chiếc xe ô tô khác biết vậy nên nó rảo xe qua 1 bên - nè không biết nhìn đường à không có mắt hay sao hả

Người trong xe nói xong cái xe đó cũng đi thẳng vào trong, khiến con nhỏ ở lại phía sau hít đủ bụi. Cho đến khi nó đã yên vị ngồi trong phòng chờ thì được 1 thầy đến hỏi

- em là học sinh mới à

- vâng em mới chuyển đến hôm nay

- vậy đi theo thầy

- dạ vâng

Nói xong nó đứng dậy nối gót theo sau thầy, nó theo thầy mỗi chân đi qua từng lớp học một, đợi mãi mới tới được lớp nó, bên ngoài treo biển "lớp đặc cách"

- em vào đây

- vâng

- thông báo với các em đây là học sinh mới chuyển đến lớp ta

- em giới thiệu với mọi người đi

Bấy giờ nó đang mãi nhìn xung quanh nghe thầy nhắc nó mới vội quay lại

-dạ,chào mọi người tôi tên Triệu Tuyết Vinh mong được giúp đỡ trong thời gian ở đây

- ồ

Nhìn tiếng " ồ" vang lên nó mới nhận ra nó là đứa con gái duy nhất ở nơi này. ở đây toàn là hot boy nhìn hoàn cảnh cũng biết đều là con nhà có tiền nếu là 1 đứa con gái khác được vào đây thì nó phải thốt lên vì xung sướng còn với nó thì lại khác nó cảm thấy có gì đó bất ổn ở đây.đột nhiên 1 giọng nói ở cuối vang lên là Trung tên đầu xỏ của mọi sự rắc rối

- hình như việc của thầy ở đây xong rồi thì phải

- ừ các em chuẩn bị lên tiết 1 rồi đấy

Thầy vừa bước ra khỏi cửa lớp thì 1 tiếng "rào" vang lên cả 1 xô nước lạnh được treo sẵn ở trên đồ ụp xuống đầu nó. Nó dù nhiều lần chịu cảnh này nhưng vẫn khá ngạc nhiên ai mà ngờ được 1 trò đùa trên mạng có thể xảy ra với nó thế này,nó đang run lên vì lạnh rồi lại chỉ biết đứng đó vớt ngược tóc lên,rặn mãi mới ra được 1câu

- màn chào hỏi này hơi lạ nhỉ

Vừa nói xong thì có 1 cậu bạn tên Lâm cầm chiếc khăn tối màu lên và đưa cho nó

- lấy tạm cái này mà lau

- cảm ơn

Nó vừa cầm cái khăn lên thì phải bỏ xuống luôn

- là cái gì vậy

- à chỉ là 1 cái khăn lau bàn thôi mà

- chết tiệt định chơi khăm tôi à

- k chỉ đùa chút cho vui thôi

Một người khác tên Tuấn cũng lên tiếng

- có máy sấy ở góc tường ý lấy sấy tóc đi sắp vào tiết 1 rồi

- lần này có lừa tôi k đấy

- thử thì biết

Nói xong cậu ta đi thẳng xuống chỗ ngồi. Nó tiến lại gần cầm chiếc máy lên và cắm vào ổ điện, lần này cũng không phải ngoại lệ ngay lập tức nó phải ném chiếc máy xuống nó vừa bị điện giật. Nó quay ra nhìn vào Tuấn mà tức giận

- cậu...

- cậu bị ngốc à người ướt lại còn thích chơi với điện

Cậu ta vừa nói vừa khẽ nhếch mép cười rồi đập tay với người ngồi bên cạnh tên Trung. Màn chào hỏi có lẽ chưa kết thúc ở đây

- ê

- sao lần này lại là gì nữa đây
- chỉ là phần của cậu bị lem hết rồi
- cậu nói láo tôi đâu có

Nó chưa kịp nói hết câu thì 1 tiếng "bốp"

- để tôi đánh lại cho

Rồi tất cả cùng cười phá lên

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ai cũng cười vì nghĩ rằng cái miếng xốp lau bảng đã hạ cánh tại mặt của con nhỏ. Nhưng khi nhìn lại họ phải tắt nụ cười ấy đi vì bây giờ họ mới nhận ra nó được nằm gọn trên tay của nó. -Tua lại 3s : nhận thấy sự bất thường nhanh như cắt con nhỏ né người và đưa tay ra đỡ lấy miếng xốp-

Nó nhận ra mọi chuyện đều do 4 tên ngồi cuối cũng gây ra nó khẽ nhếch mép cười rồi bảo

- tôi biết màn chào hỏi sẽ không bình thường đâu nhưng như vậy thì hơi quá rồi đấy

Nói xong nó ném miếng xốp trở lại hướng mà nó bắt đầu, miếng xốp bay đến chiếc bàn của Nam và nằm gọn trên đó

- nè ai nói với cậu tôi đánh phẫn hả tôi trả lại nó cho cậu vì cậu cần nó hơn tôi đấy đồ đàn bà

Nói xong nó bước xuống khỏi bục giảng tiến gần tới chỗ 1 nam sinh khác tên Vân Khải

- nè đứng dậy đi

- cậu kêu tôi

-không lẽ tôi kêu cái đầu gối tôi

- có chuyện gì

- cởi áo ra

- sao

Hỏi thế nhưng cậu ta vẫn cởi, con nhỏ cầm lấy chiếc áo vừa được đặt xuống bàn

- tôi mượn dùng đỡ sẽ trả lại sau

Nó cầm chiếc áo trên tay rồi bước ra ngoài, đám con gái lớp khác đang bầu lấy cửa chính, đám trai trong lớp thì “ồ” lên 1 tiếng rõ to hình như ồ là phong trào của lớp này thì phải. Con nhỏ bước đi trong ánh nhìn của cả trăm con người, chỉ có tên Nam tức giận ngồi đó

- nhất định phải cho con nhỏ này 1 bài học mới được, vốn định bỏ qua vì nghĩ là con gái nhưng giờ thì không được rồi phải cho cô ta biết động đến Nam công tử này có kết cục ra sao

Cậu ta vừa nói xong thì con nhỏ bỗng quay người vào trong mà nói như đâm chúng tim ai vậy

- ê kẻ mà chấp nhặt con gái thì còn quá hơn đàn bà

Sau khi rời khỏi lớp nó quăng 1 cục tức to tướng cho mấy tên kia rồi đi vô nhà vệ sinh dùng máy sấy trong đó hong khô người mặc tạm cái áo ban nãy mượn được rồi quay lại lớp học

Nam ở trong lớp dù đang bực bội nhưng lại nhếch mép cười

- con nhỏ này cũng thú vị đấy chứ

Trung ngồi cạnh cũng thốt lên

- ừ thú vị lắm cả cậu cũng vậy đấy bị chọc cho tức chết mà vẫn cười được

•

Chỗ nó ngồi là dãy 3 hàng cuối cùng hàng với 4 tên mà nó coi như sao chổi nó bực bội nhưng vẫn vô chỗ ngồi, vừa đặt mông ngồi xuống khễ để 2 tay tì lên bàn cái bang bị mất 1 chân nên không giữ được thăng bằng liền đổ nghiêng xuống 1 cái chai lớn đổ hết nước trong đó ra nước trong đos đổ vô hết dày của nó, nó quay qua hỏi 4 tên kia

- cái gì đây

tên Nam lên tiếng

- à ... quà cho cậu đấy vui không chỉ là chút nước tương được lấy từ nhà bếp thôi tôi muốn nói là chào mừng đưa tự nhận mình là con gái mà lại chẳng giống con gái chút nào lần đầu vô lớp này

- cậu.... thừa thấy

- sao em có chuyện gì

- em muốn xin ra ngoài

Tay đưa tay chỉ lên tấm bảng” không ra khỏi phòng học khi chưa có chuông báo” nhìn thấy vậy nó quay sang tên Nam đang có bộ mặt hờ hững như được tiền nói với nó

- tôi nói rồi mà cuộc chơi này chưa kết thúc sớm như vậy đâu

Nó tức giận nhưng đâu làm được gì khác đành phải ngậm ngùi ngồi xuống. Đúng như cậu ta nói chuyện này chưa kết thúc sớm như vậy nó chưa kịp ngồi thì cái ghế bị kéo văng ra ngoài khiến nó ngã chổng chơ ở đó. Tên Trung mặt không chút biểu cảm đưa tay về phía nó

- cậu không sao đấy chứ

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

- không sao cảm ơn

Nó đang định với tay bám vào tay Trung thì đột nhiên chuông báo hết giờ vang lên cậu ta rút tay lại rồi đứng dậy ra khỏi chỗ làm con nhỏ ngồi đó đưa tay ra như 1 con ngốc cảm thấy có gì đó hụt hẫng nó đành tự mình đứng dậy. Nó tháo ngay đôi dày đang đi ra ném vào sọt rác rồi đi rửa chân gấp, khi quay lại lớp nó chưa kịp nghỉ ngơi thì nghe thấy trên loa đang kêu tên nó

- mời em Triệu Tuyết Vinh lớp đặc cách đến phòng giáo vụ

Nó quay qua nhìn Vân Khải người cho nó mượn áo hỏi

- ê

- sao

- phòng giáo vụ ở đâu

cậu ta chưa kịp trả lời thì tên Tuấn từ đâu đi vào lên tiếng trước

- lầu 5 bên phải mà quên thang máy hỏng chịu khó đi bộ nha

- hả

Chẳng kịp nói thêm gì vì trên loa đang réo ầm tên nó lên 2 chân trần leo 5 lầu cuối cùng cũng lên đến nơi nó đứng 1 hồi thở không ra hơi rồi lại đi tìm phòng nhưng tìm mãi mà chẳng thấy đâu lại phải lê lét đi xuống vừa nhìn

thấy Tuấn nó hỏi luôn

- nè cậu lại chơi tôi à lầu 5 bên phải làm gì có
- vậy sao chắc cậu nghe lộn rồi là lầu 5 bên trái
- cậu

Nó lại tiếp tục phải vác theo cái thân nặng lên đến tầng 5, 2 chân nó bắt đầu chảy máu sức cũng chẳng còn bao nhiêu nó lại đi tìm hết dãy nhà bên trái đi được 1 lúc thì nó thấy 1 giáo viên liền hỏi

- thưa cô phòng giáo vụ ở đâu ạ
- ở lầu 1 em ạ mà em làm gì thờ không ra hơi thế
- dạ em chạy từ lầu 1 lên đây
- sao thang máy có không đi chạy chi cho hành xác vậy
- dạ

Nó bất ngờ vì câu trả lời nhận được từ giáo viên nó không chỉ bị lừa 1 mà đến 3 lần k còn gì để thốt lên được nữa

- em cảm ơn cô

Nó lại lững thững bước vào thang máy trở lại lầu 1. Tìm đến trước phòng giáo vụ thấy tên Tuấn đang đứng đó nó tức như muốn móc họng ra vậy

- cuối cùng thì cậu cũng tìm được rồi à
- sao cậu lại lừa tôi
- ai bảo cậu ngốc bị tôi lừa nhiều lần rồi mà vẫn tin,ngốc thì phải chịu thôi

- em tuyệt Vinh có ngoài đó không vô đi

- vâng ạ

Nó tức giận bỏ vào trong

- thầy tìm em có việc gì ạ

- đây là đồ đạc của em đúng không

Nó nhìn xuống chiếc vali dưới chân

- vâng đúng rồi nhưng sao nó lại ở đây

- là cô của em gửi

- nhưng để làm gì ạ

- thì em phải ở lại kỹ trong trường và được về nhà vào ngày chủ nhật

- sao cơ ý thầy là em phải ở lại trường

- đúng rồi tất cả học sinh của lớp đặc cách đều như thế

- em sẽ ở cùng phòng với Hoàng Trung

- không được đâu thầy em là con gái kia mà

- không sao đâu trong đó được phân tách làm 2 phòng riêng biệt với lại chỉ còn phòng đó là trống 1 giường còn nếu em không muốn thì xuống nhà kho ở tạm dưới đó cũng có 1 giường

- vậy cũng được em sẽ ở tạm đó

- vậy thầy sẽ cho người dọn dẹp lại

Ở tại phòng của Trung

- cậu bảo sao cô ta sẽ ở nhà kho à vậy thì kế hoạch hỏng hết rồi còn gì_
lâm lên tiếng nghe có vẻ thất vọng

Trung thì nhếch mép cười

- đừng lo cậu ta sẽ lên đây sớm thôi

- cậu lấy gì mà chắc chắn như vậy

- vì dưới đó không có 1 thứ

- có thứ gì ở đó sao cậu sắp xếp à

- không phải là không có 1 thứ cứ chờ mà xem cậu ta sẽ mò lên sớm thôi
chẳng có gì là phí công cả

Tối đó 3 tên kia không chịu về phòng mà cứ ngồi lì ở đó chờ xem cho
bằng được kịch hay còn Trung thì nhìn đồng hồ và bắt đầu đếm ngược

- 5 4 3 2 1

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đúng lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên

- Trung là cậu ở trong đó phải không

Trung ra ám hiệu nháy mắt với mấy đứa bạn tỏ vẻ đặc ý lắm rồi mới lên tiếng

- phải cậu là ai có chuyện gì

- tôi là Vinh tối nay cho tôi ngủ nhờ ở đây được không

Câu nói đó vừa được cất lên hội 4 người đó vui như được mùa

- sao tôi tưởng cậu ngủ dưới nhà kho cơ mà sao giờ lại đòi vào đây

- nhưng

- nhưng nhìn cái gì bộ dưới đó bị làm sao à

- dưới đó không có điện

Giờ thì tất cả đã thỏa mãn cả ba đứa tay làm đầu nói Trung giỏi

- vậy giờ tôi vào đó ngủ được không

- tùy cậu thôi nếu muốn thử thì cứ vào cửa không khóa

Nghe thấy vậy con nhỏ vui mừng khôn siết vì có thể thoát khỏi cái nơi

đen tối sợ hãi ấy rồi. Vừa đưa tay ra đặt vào tay nắm cửa tất cả như ngừng thở để chờ đợi giây phút ấy, khi cánh cửa bật ra 1 hình nộm mặt quỷ máu me be bết được treo sẵn giữa cửa chính rơi xuống đập ngay vào mắt con nhỏ khiến nó sợ phát khiếp bị giật mình rồi bắn ra 1 đoạn khá xa đầu đập nhẹ phía tường bên kia khiến nó ngất đi. Trong khi đó 4 chàng trai trong phòng lại được trợn cười thả ga đắc thắng vì lại trêu được con nhỏ 1 lát sau khi họ ra xem mới biết con nhỏ bị ngất đi Lâm vội vàng lên tiếng lay nhẹ tay con nhỏ

- nè cô có sao không đấy dậy đi

Nhưng đáp lại câu hỏi đó chỉ có tiếng của gió

- hình như cô ta ngất rồi

Bấy giờ họ mới xúm xít lại xem Nam bế xốc ngược nó lên rồi đưa vào phòng. Trung lên tiếng

-hay là đi gọi y tá lên

Tuấn cản ngay

- không cần đâu chắc cô ta sợ quá cộng thêm ngày nay phải chạy nhiều quá nên mới mệt rồi ngất đi chắc chút nữa sẽ tỉnh thôi

- vậy thì được rồi các cậu về phòng đi mặc xác cô ta ở đó lúc nào tỉnh thì tự tỉnh thôi

Sáng hôm sau khi vừa tỉnh lại nó thấy mình đang ở trong phòng đầu nó có vẻ hơi đau cổ mãi nó mới nhớ lại được chuyện tối qua- nó là vậy từ sau dư chấn của vụ tai nạn ở Mỹ sau khi ngủ dậy nó lại gần như quên hết mọi chuyện trong đầu nó chỉ còn sót lại vài mảnh kí ức vụn vặt cố lắm mới có thể lắp ráp chúng lại.không thể chịu nổi 4 người họ nữa con nhỏ vội lấy cái điện thoại trong túi ra gọi cho cô nó

- alo cô ạ

- ừ cô đây có chuyện gì vậy sao lại gọi vào giờ này

- cháu muốn chuyển trường

- sao không được đâu

- dạ tại sao cơ

- cháu bị mất hết giấy tờ tùy thân thân lẫn học bạ đến cmnd còn không có thì cháu định đi đâu trường đó cô phải nhờ người quen xin vào giúp cháu vì trước khi đi Pháp bố cháu có nói với cô bố cháu rất xin lỗi vì không thể để cháu học tiếp bên đó khi cháu về đây mong cô lo cho cháu việc học được đàng hoàng cô cũng không thể thất hứa được

- nhưng mà cháu hết chịu nổi ở cái nơi này rồi

- hay cháu nghe cô cố gắng 1 thời gian nữa thôi đợi khi mọi giấy tờ của cháu được làm xong cô sẽ chuyển trường khác cho cháu

- vâng

Nó vừa cúp điện thoại xuống thì có 1 giọng nói vang lên là Trung

- sao sợ rồi à muốn bỏ cuộc sao cuộc chơi này vẫn chưa kết thúc kia mà

vừa ngừng mặt lên thì nó đã nhận được cuộc tập kích bằng súng nước khiến người nó lấm lem hết cả. Sự tức giận tròng nó dường như được đẩy lên cao trào nó đứng dậy vơ lấy cái súng nước trên tay Lâm đập mạnh xuống đất

- bộ mấy cậu thích tôi hả

Là tác phẩm đầu tay mọi người đọc có gì sai sót mong mọi người bỏ qua
và đóng góp ý kiến để mình có thể hoàn thành bộ truyện ΔΔΔΔΔ

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nghe được câu đó cả 4 như đứng hình chẳng thể thốt lên được điều gì nữa

- nếu không tại sao mấy anh cứ suốt ngày tìm mọi cách để chêu chọc tôi

Lâm dí sát vào mặt nó mà nói

- nếu thích cô cô có nghĩ mình bị chọc cho tới ngất đi hay không đó chỉ là một phần của cuộc chơi mà thôi

Con nhỏ đẩy Lâm ra rồi bảo

- vậy khi nào thì trò chơi này mới dừng lại

Nam cười nhẹ một cái

- vì nghĩ cô là con gái nên bọn tôi đáng lẽ định dừng lại nếu như cô không bắt lấy miếng xộp lúc đó nhưng cô lại cho bọn tôi thấy cô thú vị hơn 1 đứa con gái bình thường nên cứ thế mà chơi tiếp thôi

- vậy ý anh là tôi phải để cho miếng xộp đó bay vào mặt tôi à được các anh muốn chơi phải không tôi sẽ chơi với các anh

Trung lên tiếng

- nghe thì oai lắm chắc cô đang run lên vì sợ rồi ý

- không tôi sẽ chơi với các anh cho tới cùng, các anh không thích tôi và tôi

cũng chẳng ưa gì các anh vậy luật chơi mới sẽ là trong 5 người ở đây ai làm cho đối phương thú nhận có tình cảm với mình trước thì đối phương sẽ là người thua cuộc hình phạt do người thắng đưa ra cuộc chơi cũng sẽ kết thúc khi đó

- được

Nam lên tiếng

- ai nói thế

rồi tất cả cùng đổ dồn về phía Tuấn

- có sao đâu chỉ là 1 đứa con gái thôi mà mình Nam cũng lo được hơn nữa chúng ta có 4 cô ta chỉ có 1 thằng là cái chắc

Bắt được cô hội đó con nhỏ nói luôn

- vậy tôi xem như là các anh đồng ý hết rồi nhá trò chơi bắt đầu

Nói xong không đợi họ gật đầu con nhỏ quay qua lấy cái dẻ lau nước bị bắn ở dưới sàn. Trung thấy lạ nên hỏi

- cô làm gì vậy lau phòng từ nay tôi sẽ ở đây cũng phải sạch sẽ 1 chút chứ

- cái gì sao lại ở đây cô phải ở dưới nhà kho chứ tôi không muốn cô ở đây

- anh không muốn thì tự đi tìm phòng khác mà ở tôi vẫn sẽ ở đây

- cô không sợ tôi sẽ làm gì cô à

- không vì nếu anh mà làm gì tức là anh thừa nhận có tình cảm với tôi

- cô

- thôi mấy người ra ngoài hết đi tôi còn phải dọn đồ à mà quên nếu ai để người thứ 6 biết chuyện này thì người đó cũng là kẻ thua cuộc

Nói xong nó đẩy hết bọn họ ra ngoài rồi ngồi xuống giường bấy giờ nó mới giám thở mạnh ban nãy nó sợ hết cả hồn mà vẫn cố nói tiếp đến nó cũng chẳng hiểu nó đã nói gì nữa chỉ đơn giản nó nghĩ làm như vậy nó sẽ được yên thân cho tới khi nó được phép chuyển trường. Nhưng nó cũng đang lo liệu mọi chuyện có được như nó nghĩ hay nó lại bị xoay như chong chóng nữa đây

6h sáng hôm sau, nó đang ngủ trên giường thì nghe có tiếng gõ cửa nó mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài mở cửa thì thấy Trung cũng ra

- sao cậu lại

- tôi thì sao

Nó lại đứng đờ 1 lúc nhìn lại xung quanh nó mới nhớ ra mọi chuyện của ngày hôm qua

- à không không có gì chắc là khách của cậu tự ra mở cửa đi

Nói xong nó đi vào trong nhưng vừa mới tới cửa thì bị Trung gọi với vào

- ê là khách của cậu không phải tôi

- sao

Nó quay lại thì thấy Nam đang đứng ở cửa

- hi Vinh

- cậu tìm tôi sao vào giờ này

- dĩ nhiên anh tìm để đưa bữa sáng cho em

-anh - em

Đang trong khung cảnh lãng mạn nó đột nhiên dội 1 gáo nước lạnh

- à cuộc chơi bắt đầu rồi hả

Chương này hơi nhàm nhưng hãy chờ đợi ở chương sau nha

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nam đứng chờ ra 1 lúc vì độ vô duyên của con nhỏ

-em đừng nói thế chứ

Nó quay qua nhìn Trung đang đứng nghiêng người dựa vào tường

- nè cậu có thấy nổi da gà không

Cậu ta cũng khẽ lắc rồi cũng gật 1 cái

- Thấy chưa làm ơn bỏ cái cách xưng hô đó đi dùm cái

- sao cũng được bữa sáng này

Cậu ta nói rồi đưa ra 1 chiếc hộp cơm

- tôi còn chưa ngủ dậy thì bữa sáng cái nổi gì

- hả 6h rồi mà

- bộ ở đây là phải dậy sớm lắm hả

- không nhưng mà ...

- không là được rồi vậy tôi đi ngủ tiếp đây

- vậy còn bữa sáng

- à quên không nói tôi không ăn sáng bao giờ cả cậu tự ăn đi

Nói xong nó vô luôn phòng. 8h tại sân cỏ sáng nay chúng nó có tiết giáo dục quốc phòng xui cho con nhỏ ông thầy dạy môn này vốn không ưa con gái nên mới được phân vào lớp đặc cách nay nó lại xuất hiện làm thành cái gai trong mắt ông. Ông đi kiểm hàng 1 lượt rồi dừng lại đúng chỗ nó

- nè cô

- dạ

- vô nhà kho lấy thùng lựu đạn ra đây

-một mình em ý ạ làm sao mình em có thể bê được cơ

- thế không lẽ tôi đi cùng cô

- dạ không em đi được ạ

Nói xong nó mau chóng rời khỏi hàng cầm chùm chìa khóa kho trên tay tiến về phía nhà kho. Lúc nó vừa vật nài bê được thùng lựu đạn ra đến cửa thì Tuấn tiến lại gần đành lấy

- để tôi bê hộ cậu rồi tự bê luôn

Con nhỏ khóa cửa rồi cũng đi theo sau Tuấn

- các cậu cũng hành động nhanh gớm nhờ tôi còn chưa định bắt đầu cơ mà

- sao à cái này là tôi giúp thiệt tình ông thầy đây ở trường này nổi tiếng là ghét con gái nên chỉ định ra giúp chút thôi

- vậy thì cảm ơn không ngờ cũng có ngày cậu lại chịu giúp tôi thiệt tình cơ đấy

Không may cho nó lúc Tuấn cầm vào hộ nó bị ông phát hiện nên bị phạt chạy 3 vòng quanh sân, nó làm sai nên đâu thể cãi lại đành phải làm theo, nhưng cái tật không ăn sáng của nó hại nó rồi chạy được nửa vòng đã mệt lử cả ra đâu còn sức mà chạy tiếp đang trong cơn đói khát 1 chai nước xuất hiện khiến nó tỉnh cả người

- cảm ơn nha

- thấy chưa sáng nay nghe anh ăn sáng thì đâu đến mức thế này

Nó đang ngậm ngậm nước trong miệng bỗng phun hết ra người Nam

- là cậu hả

Cái tên mỹ nam ưa sạch đó bắt đầu cau mày

- em làm cái gì vậy hả bắn hết cả áo rồi

- xin lỗi nha ai bảo cậu xuất hiện đột ngột thế

- thôi em chạy tiếp đi anh đi thay đồ đây

Nói xong cậu ta đi mất hút bỏ lại con nhỏ đứng đó cười ngật nghẻo. Đến giờ nghỉ giải lao Trung đi ngang qua trước mặt con nhỏ rồi ném cho nó cái bánh mì

- ăn đi không có thuốc độc đâu mà sợ

- cậu mà cứ ăn nói thế này thì cuộc chơi này còn lâu mới kết thúc

-tôi không quan tâm vì vốn dĩ đâu có liên quan tới tôi

-à vậy cái này là gì

Nó vừa nói vừa đưa cái bánh mì lên rồi hỏi

- hỏi lộ đấy tí về dọn hộ cái phòng
- nè bộ tôi là giúp việc của cậu à
- nếu muốn thế thì cứ coi thế cũng được

nó tức giận không thể nói nên lời nó đứng dậy đem cái bánh mì qua chỗ Vân Khải ném cái bánh cho cậu ta

- nè cho cậu đấy
- cho tôi
- ờ

xong nó đi thẳng không thèm quay đầu lại nó đâu biết rằng có 1 người vẫn nhìn theo hành động của nó. Chỉ có Khải đứng đó chẳng hiểu chuyện gì tại sao mỗi lần con nhỏ bị bắt nạt lại tìm đến cậu ta

Xin lỗi lần sau mình sẽ không đặt tên chương nữa mà chỉ đặt

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

8h45' Sáng hôm sau tại lớp học của nó. Nó chạy vội vàng tới trước cửa lớp, túm gọn mái tóc khẽ cúi xuống

- thưa cô em đi muộn ạ

- em đứng ngoài đó đi bị phạt vì đi học muộn

- dạ

- thôi các em học tiếp về phần này các em sẽ làm cách nào để tính được khoảng cách này

Nó đứng ngoài cửa nhìn vào bảng rồi lên tiếng

- thưa cô nếu em làm được bài này cô cho em vô lớp nha

- sao

Cô chần chừ hồi lâu rồi bảo

- được em giải đi

Nó bước vào trong cầm phấn lên rồi viết 1 hồi như cái máy vậy

- thưa cô em giải xong rồi

Cô nhìn từ đầu đến cuối rồi bảo

- kết quả thì đúng nhưng em giải thích cho cô về cách làm này đi

- dạ thay vì việc tìm $d(A, (SBD))$ thì em tìm $d(O, (SBD))$ vì O là chân đường cao sau đó dùng phương pháp rời hình để suy ra được $d(A, (SBD)) = 2d(O, (SBD))$

Cô nghe cũng gật gù

- thôi được rồi em vào chỗ đi nhưng sẽ không có lần sau đâu

-vâng

Con nhỏ vui vẻ bước vào chỗ, nhưng vừa vào chỗ nhìn thấy Trung thì sự tức giận của nó lại phình to ra. Nó viết vào giấy mấy dòng cho Trung

- nè sáng nay cậu tắt báo thức của tôi có phải không hả

Nói xong nó quăng cho hằm trước mặt của Lâm ,vài giây sau nó cũng nhận được thư hồi đáp

- ừ tôi tắt đấy ai bảo nó kêu điếc hết lỗ tai

Cứ thế mà 2 đứa nói chuyện qua giấy

- vậy tại sao cậu không gọi tôi dậy chứ tại cậu mà sáng nay tôi đi học muộn đấy có biết không hả

- tại sao tôi phải gọi cậu thích ngủ nướng lắm cơ mà đồ con heo

Nó nghe người khác chửi mình bên không chịu được đang trong giờ học nó đứng bật dậy nhìn vào Trung mà chửi

- đồ con của kia cậu nói ngang thế mà cũng được à

Trung nghe vậy cũng đứng bật dậy

- cậu bảo ai là con của hả heo quay

- tôi bảo cậu đấy

- nè 2 em làm gì thế hả có biết đây là giờ học không hả có coi tôi ra cái gì không, còn em nữa Vinh mới đi học buổi 3 mà đã đi muộn đã thế lại còn cãi nhau với bạn ngay trong giờ học 2 em ra ngoài cho tôi

- dạ

- dạ vâng cái gì cả 2 đi lau sân bóng rổ mau

2 đứa hậm hực đẩy nhau đi ra ngoài. lần này Trung chịu im lặng vì cô giáo này dạy giỏi vốn khắt khe có tiếng lại làm việc lâu năm ở trường chứ không thì cậu ta đã làm loạn cào cào lên rồi.

ở sân bóng rổ 2 đứa tay cầm xô tay cầm cây lau sàn lau qua lau lại thúc thúc đẩy nhau

- nè cậu lau qua chỗ tôi lau rồi kìa

- ê ai bảo cậu lau chỗ đó hả

- này cậu làm bẩn hết chỗ tôi vừa mới lau rồi

- kia cậu không biết nhìn đường hả đi đập đổ cả xô nước thế

Khi 2 đứa đang mãi cãi lộn thì có xẹt phát ra rồi cả 2 ướp hết nhìn lên thì thấy 3 người họ Nam Lâm Trung đã đứng đó từ khi nào cầm súng nước xịt vào họ

- ê cậu không thấy tôi đã ướp hết rồi hay sao mà còn nghịch

- sao 3 người lại xuống đây đang trong giờ học kia mà

Lâm lên tiếng

- kệ đi tứ hoàng tử mà thiếu Trung thì đâu có vui

Nam cũng nói luôn

- thôi chơi đi nào chẳng mấy khi được như thế này

Con nhỏ ngạc nhiên

- chơi

Tuấn ném cho nó cái súng nước

- dĩ nhiên phải chơi cho đã rồi

Thế rồi cả 5 người họ chơi đùa như những đứa trẻ chơi như chưa hề có sự cãi vã họ chỉ biết đùa nghịch khuôn mặt giận giữ nhưng đối lại là sự thoải mái ai biết trong lòng họ lại đang có 1 nụ cười và biết đâu được trong số họ đã có người quên mất cuộc chơi này

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng hôm sau tại phòng của con nhỏ

- ê con heo dậy đi, dậy đi mau sắp muộn giờ học rồi kìa

Gọi mãi mà không thấy nó trả lời Trung vào phòng xem thử mới biết nó bị ốm

- cô sốt cao thế

Nhìn trông tài liệu trên bàn Trung nhận ra

- chắc tối qua lại thức cả đêm làm luận văn người đã dính nước không chịu khó nghỉ ngơi còn bày đặt làm anh hùng

Trung lấy cái khăn ướt đắp lên trán cho con nhỏ kéo cao cái chăn lên rồi cho nó uống thuốc, nó thì cứ mê sảng có biết gì đâu mắt cứ mở lờ mờ có nhìn thấy rõ đâu. Xong xuôi cậu cầm luận văn của nó rồi trở ra ngoài đi học, trong cơn mê sảng trong đầu nó lại xuất hiện hình ảnh của 1 thanh niên mặc sơ mi trắng khoác cái balo lệch vai quay lưng lại phía nó. Chẳng hiểu vì sao nhưng từ khi nó về Việt nam hình ảnh đó cứ thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu nó mà chính nó cũng chẳng biết là ai.

Tại lớp học thấy có mình Trung bước vào Lâm lên tiếng

- Nàng đâu sao không lên lớp à hay lại ngủ nướng

- ốm rồi không đi học đâu

Nam nghe thấy hỏi lại

- sao vậy ốm thế nào

- cảm xoàng thôi nhưng có vẻ mệt nên tôi để cô ta ngủ tiếp chắc hôm qua ngấm nước lâu quá lại thức cả đêm làm luận văn đâm ra quá sức mới vậy

- ồ vậy cứ để cô ta nghỉ tí xin phép dùm là được

Trưa hôm đó ở phòng nó

- ê cô dậy được chưa

Con nhỏ cố ngóc đầu dậy vì có vẻ vẫn còn hơi mệt

-rồi tôi dậy đây mà bây giờ mấy giờ rồi

- sắp 1h chiều rồi

- đi chứ sao anh không kêu tôi dậy chứ_Nó ngồi dậy vừa xoa xoa cái đầu vừa nói

- ai bảo là tôi không gọi tôi gọi muốn rất cố hòng mà cô có dậy nổi đâu nên tôi để cô ngủ luôn tại thấy cô có vẻ yếu

Nó cố đứng dậy

- nhưng sáng nay là hạn chót nộp luận văn rồi giờ tôi phải làm sao đây

-cứ ngồi xuống nghỉ đi luận văn tôi nộp hộ cô rồi

- khi nào

- thì đương nhiên là sáng nay rồi cô hỏi gì mà ngu thế

- vậy cảm ơn nha
- không cần cảm ơn mau uống hết ly sữa rồi thuốc vào đi cho tôi nhờ
- cảm ơn vì quan tâm
- không phải tôi quan tâm mà vì tôi sợ cô lại lấy cảm cho tôi thôi

Nó cầm lấy ly sữa cố uống 1 hớp rồi quay ra nói luôn

- tôi biết rồi sẽ không lấy cảm cho anh đâu

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa Trung lên tiếng

- vô đi cửa không khóa

Nam bước vào tay cầm theo hộp sữa

- Vinh anh mang sữa tới cho em nè

Nhưng khi thấy ly sữa đã để trên bàn

- bộ em uống sữa rồi hả

- ờ uống rồi

Cậu ta chép miệng 1 cái rồi nói tiếp

- thế mà cứ tưởng mang sữa sang đây rồi sẽ được khen chứ
- bộ cậu là con nít hả sao làm việc mà cũng mong được khen
- cũng không phải chỉ có điều khen thì sẽ vui hơn thôi
- vậy cảm ơn nhá

Cả 3 ngồi đó cùng cười thì Lâm bước vào

- sao cửa lại mở toang hoang ra thế này

Trung lên tiếng

- cậu đi đâu đấy mang chút đồ cho Vinh cô ấy bị ốm mà

- cảm ơn nha sao nay tôi có lộc ăn nhiều thế

- chưa hết đâu tôi mang cả đồ ăn vặt cho cậu nè_ Tuấn cũng từ đâu bước vô nói chèn vào luôn

Trung lắc khế cái đầu

- trời tôi có mấy thằng bạn tốt ghê lúc tôi ốm thì nửa lời hỏi thăm cũng không có vậy tôi vừa bảo cô ta ốm thì kéo hết cả đám đến đây bộ phòng tôi là cái chợ hả

Con nhỏ thấy vậy liền chọc thêm

- trông cậu ta kìa tức muốn nổ tung ra luôn rồi

Lâm nói để vào

- cậu sang Thái rồi trở về đây đi chung tôi sẽ cưng chiều cậu hết mực luôn

Nói xong câu đó thì tất cả cùng bật cười cái phòng yên tĩnh ngày nào nay đã tràn ngập tiếng cười

Xin lỗi vì nay đang muộn vì bận đi học

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ngày thứ 5 của nó ở ngôi trường đó. Lúc 6h sáng Tuấn đến trước cửa phòng nó mà gọi

- Vinh cậu dậy chưa Vinh

Con nhỏ bước ra

- tôi dậy rồi có chuyện gì vậy

- à cậu dậy rồi hả

- ừ sao

- à có người đang đợi cậu dưới cổng đó

- vậy à tôi xuống ngay đây cảm ơn nhá

Nó chạy xuống dưới rồi lại chạy lên thấy Tuấn đang đứng đó cười tủm tỉm

- nè sao cậu lại lừa tôi vậy hả bắt tôi chạy từ đây xuống đó mệt lắm chứ bộ tôi vừa mới ốm dậy đấy

- cậu ngốc thật đấy bị lừa bao nhiêu mà vẫn không chừa mà lần này tôi có lừa gì quá đáng đâu để cậu chạy 1 chút cho khỏe người chứ bộ

- cậu làm tôi tưởng người ta giao hàng tới

- cậu mua gì hả

- pizza

- chi

- ăn chứ còn làm gì chắc tôi phải xuống đó đợi mất thôi

- thôi không cần đâu giờ tôi xuống dưới đó có gì tôi lấy luôn hộ cho

- thế cảm ơn nhá

- mà đưa đây

- gì chứ đồ keo kiệt xuống đó lấy rồi thì trả hộ luôn đi

Miệng nó nói vậy nhưng tay vẫn lấy tiền trong túi ra đưa cho Tuấn

- thôi được rồi cậu cất tiền đi tôi trả không cậu lại đi nói với mọi người tôi keo kiệt với cậu

- vậy mới là nam nhi chứ

Một lúc sau thì thấy Tuấn cầm bánh lên

- cậu mua gì mà nhiều thế một mình ăn hết được à

- không tôi mua cho các cậu đấy trả công phục vụ tôi hôm qua

- vâng xong tôi phải trả tiền

- lại bắt đầu cần nhẩn đấy thôi cậu đi gọi Nam Lâm với cả con cua trong kia ra mà ăn

- con cua à Trung ý hả rồi tôi đi gọi đây cậu cứ mở sẵn ra rồi bọn tôi quay lại

Lúc đang ăn dở thì con nhỏ nhớ ra cái gì đó nó lên tiếng

- phải rồi các cậu để lại cho tôi 1 phần nhá tôi mang đi mà các cậu có biết xem danh sách phòng ktx ở đâu không

Nam nhanh miệng

- để làm gì em định sang phòng anh xem hả

- bộ cậu bị khùng hả tôi tìm phòng của Vân Khải

- chi

- tôi đến tỏ tình với cậu ta đấy có được không cậu đâu cần phải biết

- em

- tôi đùa đấy đi trả cho cậu ta cái áo hôm trước mượn vì bị các cậu làm ướt hết đồ đó

Tuấn lên tiếng

- phòng cậu ta ở cuối dãy hành lang tầng này phòng 7 ý

- lần này cậu có lừa tôi nữa không đấy

- tôi mà lừa cậu thì phải nói là ở tầng khác chứ bảo ở tầng này làm gì

Con nhỏ nghe vậy nên đi luôn khi nó về thì cái mặt lại hăm hăm

- tên Tuấn chết tiệt sao cậu lại lừa tôi chứ

Cậu ta đang cười khoái chí thì bị con nhỏ vỗ cho phát vào lưng

- nè đừng đánh nữa tôi nói mà cậu ta ở phòng đối diện cơ bộ cậu gọi mà

cậu ta không ra à

- thôi đi cậu đừng nói nữa tôi không có tin đâu

- sao cậu ngốc thế nhờ ngoài cửa mỗi phòng đều có logo dùng cái đó mà truy cập vào tài khoản của trường rồi tự xem sơ đồ là được chứ gì

- vậy trước cửa lớp có không

- đương nhiên có

- vậy sao hôm trước không cho tôi biết cậu lại bắt phải chạy mấy vòng cầu thang chứ hả

- thì hôm đó tôi cố tình chêu tức cậu mà

- vậy từ nay cậu quên cái chuyện lừa tôi đi

Con nhỏ vừa nói vừa bước ra ngoài cửa

- cô chắc chứ

Vừa nói xong câu đó con nhỏ lại quay vào với bộ mặt bí xị vì lại bị Tuấn lừa

- sao tôi cứ bị cậu lừa cơ chứ ngoài cửa làm gì có cái logo nào

4 người kia được trận cười nghiêng ngả

Trung nhìn mặt con nhỏ rồi bảo

- dưới cầu thang có cái sơ đồ phòng ý muốn tìm gì xuống đó mà tìm

- không lừa tôi nữa đấy chứ

- ai biết tin hay không là ở cô

- thôi tôi chẳng đi nữa đâu để tí lên lớp trả sau cũng được

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

8h sáng tại lớp học

Nó vừa nhìn thấy Vân Khải liền gọi lớn

- ê Khải đợi tôi với

Khải nghe vậy nhìn quanh quần chúng thấy ai rồi cũng đứng lại

- cậu gọi tôi à

- không lẽ tôi gọi cái con ma đứng sau cậu

- hả

- tôi đùa đấy trả áo cho cậu nè

- à không cần đâu tôi còn nhiều đồ khác mà

- nhưng áo cậu tôi cũng đâu có mặc được với lại tôi đã giặt nhưng chắc sẽ không được như cũ đâu nếu cần tôi sẽ trả tiền để cậu mua chiếc khác

- không sao đâu

- vậy tôi đi trước nha

- ừ

Trưa hôm đó tại căng tin của trường nó vừa ngồi xuống bàn thì một xuất

cơm lớn được đặt xuống nó ngừng lên thì thấy Lâm

- lại gì nữa đây
- cơm trưa
- tôi không ăn
- sao cái gì tôi mua cô cũng không ăn vậy sợ tôi bỏ thuốc độc vào à
- không chỉ tại tôi không thích ăn chúng mà thôi
- thế cô ăn gì

Nó cầm cái bánh plan trên tay cùng lọ sữa chua

- tôi thích cái này hơn à cậu có có ăn phần đó không cho tôi luôn nhá
- ừ tùy thích thì cứ lấy

Ăn xong nó qua chỗ Trung

- ê cậu có ăn bánh đó không cho tôi nhá
- không đi mà xin nhà bếp ý
- nhưng mỗi người chỉ được lấy 1 lần thôi
- của cậu ăn rồi còn đòi cái gì nữa
- nhưng mà tôi còn đói
- vậy qua chỗ của Lâm mà xin
- của cậu ta tôi cũng ăn hết rồi

- cái gì cô là con heo à ăn 2 phần rồi còn bảo chưa nó đấy là sáng nay tôi thấy cô ăn nhiều pizza lắm rồi mà nói chung là tôi không cho đâu để yên cho tôi ăn

- đồ bún xin

Nói xong nó lại qua chỗ Nam

- ê cho tôi cái bánh này nhá

- nhưng đó là đồ tráng miệng của anh mà

- đi mà tôi đói

- ồ vậy lấy đi

-Thank you sao tôi xin ai họ cũng cho chỉ có con của đó là không cho

- em nói Trung hả nói vậy không sợ nó nghe thấy à

- cậu ta ở tuốt bàn kia sao mà nghe thấy được

- tôi đang định cho cô cái bánh vì thấy cô xin xỏ kể lể quá nhưng thấy cô bây giờ cứng họng lắm chắc ăn no rồi không cần cái bánh này đâu nhỉ

Con nhỏ ghé sát vào tai Nam nói nhỏ

- sao cậu ta qua mà cậu không bảo tôi

Nói xong nó e hèm 1 cái rồi quay ra nói với Trung

- bạn Trung ăn nhiều vào để mau lớn rồi còn qua Thái nữa

- cô

Nó cười hì hì 2 tiếng rồi bỏ đi mất hút nó sợ ở lại đó rồi lại chịu trận của Trung. Nó đi được 1 hồi rồi lại quay lại lấy cái bánh trên bàn trong phần ăn của Nam rồi rứt luôn cái bánh trong tay của Trung mà chạy

- đấng nào cậu chả không ăn tôi ăn dùm cho đỡ lãng phí

Đợi nó đi hẳn Trung mới nói với Nam - cậu xúc tiến cái chuyện kia nhanh đi tôi sắp chịu hết nổi cô ta rồi

- hả à ừ cái gì thì cũng phải có trình tự chứ đợi cô ta quen dần đi rồi sớm muộn chuyện này cũng xong thôi mà

- nhưng mà tôi tức lắm cứ để cô ta như thế à

- tức thì chọc lại cô ta đi cậu thiếu gì cách à mai học thể dục đẩy tạ tiện thể còn gì thể mạnh của cậu có vào nhiều thì mang hết ra xả một lần cho hết tức

Tại lớp học nó nhìn thấy Vân Khải nên chạy lại đặt 1 cái bánh lên bàn rồi bảo

- tôi trả cho cậu bằng cái này thay lời cảm ơn đi

- hả

- sao lần nào cậu chào tôi cũng bằng cái từ hả vậy bộ cậu ít nói lắm hả

- đâu có tại cậu cứ xuất hiện bất ngờ rồi nói 1 tràng dài tôi có hiểu gì đâu

- à ra vậy thế tôi xin lỗi sau này sẽ chú ý hơn

Sáng ngày thứ 6 nó ở trường. Tại sân bóng rổ nó đang đi thì thấy mọi người kéo nhau chạy về sân chính có cả mấy người của lớp khác cũng đến xem nó tò mò nên cũng đi theo đến nơi thì mới biết sắp có trận đấu 3:3 diễn ra, nó đang đứng chờ người ở đó thì có quả bóng bay thẳng về phía nó Nam

định ra đỡ để ghi điểm với nàng nhưng không may cho cậu ta vì Vân Khải gần đó hơn nên đỡ kịp nếu không mặt nó không biết sẽ ra cái gì nữa hoặc có khi bây giờ nó đang bất tỉnh nhân sự cũng nên

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Con nhỏ vừa sợ lại vừa tức nó đành lấy quả bóng từ tay Khải chạy lại ném vào Trung

- bộ cậu bị khùng hả không ưa gì tôi thì cứ nói thẳng ra sao phải mượn bóng mà trả thù tôi

- cô mới là người bị điên ý chỉ là vô tình thôi mà sao phải phản ứng gay gắt à

- cậu nói vô tình sao vô tình mà khiến tôi xin nhận cả quả bóng vào người à nếu Khải không đỡ thì có lẽ giờ tôi vào nằm trong phòng y tế rồi cũng nên

- cô vào đó là việc của cô liên quan gì tới tôi

Nó tức muốn sôi máu luôn

- đồ con của ngang ngạch cậu mở miệng ra mà không biết mình nói ngang như thế nào à

Nói xong nó quay người bỏ đi

- ê đấ một ván không

Nó đi rồi nhưng cũng quay lại

-đấ gì

- bóng rổ nếu tôi thắng cô không được phép gọi tôi là con của nữa và phải dọn phòng cho tôi 1 tuần

- vậy nếu tôi thắng

Tuấn lên tiếng

- không có chuyện đó đâu cô sao có thể làm được vì Trung là người chơi bóng rổ giỏi nhất ở đây rồi

- nếu cô thắng tôi chấp nhận mọi yêu cầu cô muốn

- được thi thì thi

- cho cô chọn thành viên trước

- tôi , Khải và Tuấn sẽ chung 1 đội

Khải ngạc nhiên vì con nhỏ lại chọn nó

- há à ý tôi là sao lại chọn tôi chứ tôi không chơi giỏi

- tôi không cần người chơi giỏi tôi cần người biết hỗ trợ nhau trong cùng một đội còn Tuấn cậu có muốn tham gia không

- tôi thì không sao thế nào cũng được

- vậy đội tôi sẽ là Lâm và Nam bắt đầu được chưa

- đợi tôi chút

Nó bước ra ngoài tháo dày ra. Thấy lạ nên Khải hỏi

- cậu làm gì vậy

- cậu không thấy sao tôi đang tháo dây
- biết nhưng đi dây không phải tốt hơn sao
- cậu không cần quan tâm tôi cậu cứ khởi động đi

Khi trận đấu bắt đầu dĩ nhiên Trung là người nắm thế thượng phong nhưng cũng chẳng được bao lâu thì con nhỏ dành lại được bóng ai trong họ cũng ngỡ ngàng vì con nhỏ có thể dễ dàng cướp được bóng từ 1 người cao tay như Trung, trận đấu diễn ra rất quyết liệt khi cả 2 cứ tranh nhau từng điểm một các động tác truyền bóng hay đưa bóng lên rõ đều được nó thực hiện 1 cách linh hoạt giống như 1 vận động viên thực thụ. Giống như con nhỏ nói đội của nó thật sự phối hợp rất ăn ý trong từng đường truyền tạo nên 1 bức tường thành khó mà phá vỡ. Nếu để ý thì ai cũng sẽ nhận ra con nhỏ đang chơi bằng tất cả sự tức giận trong nó giống như khi núi lửa phun trào vậy có thể hủy hoại mọi thứ xung quanh trong phút phút chốc. Sự quyết tâm của cả 2 đã đưa trận đấu vào những giây phút kịch tính nhất cao trào nhất một phần trong đó có cả sự tiếc nuối. dù là vậy nhưng khi kết thúc trận đấu nó vẫn thua Trung bởi cú ném 3 điểm của cậu ta nó không thể thực hiện được điều đó vì lực cánh tay của nó không đủ nhưng đối với Trung đó lại là điều dễ dàng cậu nổi tiếng và xứng đáng là tay chơi cừ khôi nhất nơi này. Kết thúc trận đấu nó nằm luôn ra sàn làm ai cũng hết hoảng

- vinh cậu không sao đấy chứ_ Khải hỏi với vẻ lo lắng

Tuấn đưa tay về phía con nhỏ

- dậy được chứ

Nó nằm lấy và được kéo dậy

-tôi không sao chỉ là vụng hết dây cốt mà không thẳng được nên mới thế thôi

- dù hôm nay cô không thắng nhưng tôi thực sự phục cô phục vì cô nói là sẽ làm cô là đứa con gái đầu tiên tôi cúi đầu đấy

- vậy thì vinh hạnh cho tôi quá

- tôi xin rút lại cậu cô không làm được

- không sao hôm nay tôi vốn dĩ là không làm được mà

Nó quay qua nói với Trung

- yên tâm đi tôi sẽ giữ đúng lời hứa dọn phòng cho cậu 1 tuần nhưng lần sau mà đấu tiếp tôi nhất định sẽ không để thua cậu nữa đâu

CÁI CÓ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Khi con nhỏ đang ngồi nghỉ trên 1 hàng ghế trên khán đài Trung cầm chai nước tiến lại đưa chai nước ra trước mặt nó

- uống đi này
- cảm ơn lần này không có thuốc độc đấy chứ
- có vậy nên đừng có uống nữa
- vậy thì tôi càng phải uống
- sao nghĩa là cô sẽ làm ngược lại tất cả những điều tôi nói hả
- ờ
- trời.... à mà cô từng chơi bóng rổ sao
- ừ tôi không nhớ là bắt đầu từ khi nào nhưng tôi chơi nó mỗi khi cảm thấy khó chịu sự dồn ép lâu ngày nên nó thành ra thế này
- nhưng tại sao phải là khi thấy khó chịu
- vì khi khó chịu tôi muốn đánh người đấy nhưng lại sợ làm họ bị thương nên mới dồn chúng lên quả bóng
- cô sẽ đánh người khi khó chịu sao đúng là sở thích quái đản
- không phải sở thích chỉ là những lúc như thế nếu không xả ra tôi sẽ có

những hành động điên loạn hơn cả những người bị bệnh thật đấy

- nhưng sao lại dồn lên quả bóng chứ nó đâu có tội tình gì

- cậu đúng là con người thì cha tấn liên tiếp giờ lại thương xót cho quả bóng, tôi dồn hết lên bóng vì tôi cảm thấy tôi không bằng nó, nó luôn tròn và bật lại nếu tôi ném nó xuống đất nhưng tôi thì không làm được như thế

- vậy ban nãy cô chơi hăng như thế là do tôi chọc giận cô à

- tôi dồn nó cả tuần đấy nhưng vẫn thua cậu

- nói thật nhá ban nãy tôi đã nghĩ cô sẽ bỏ cuộc sớm thôi nhưng sau đó tôi tôi phải vật nài ra để mà thắng cô đấy

- vậy hả vậy tôi không cần phải dọn phòng cho cậu nữa đúng chứ

- ai bảo thế cô thua rồi thì đương nhiên phải dọn rồi

- nhưng có người dọn phòng rồi mà

- tôi không muốn để họ vào phòng tôi

- biết rồi biết rồi tôi sẽ dọn mà

Cuối buổi ngày hôm đó thầy chủ nhiệm thông báo 1 chuyện

- hôm nay sẽ là ngày học cuối cùng của Vân Khải ở trường

Con nhỏ ngạc nhiên hỏi lại

- sao ạ

Rồi nó quay lên nhìn Khải

- cậu sẽ đi thật sao

- ừ tôi chuyển trường

- nhưng sao lại vậy

- chẳng có lí do nào cả tôi chỉ muốn nói cảm ơn tất cả mọi người ở đây trong thời gian qua đã giúp đỡ tôi cảm ơn Vinh vì ngày cuối cùng ở lại đây đã được tham gia trận đấu bóng rổ hay như vậy cậu cho tôi thấy con người 1 khi quyết tâm cố gắng thì có thể làm được mọi chuyện vì thế tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải làm điều mà tôi mong muốn 11 năm qua 1 lần nữa cảm ơn mọi người

Buổi chia tay diễn ra trong sự yên lặng nó chẳng hiểu tại sao lại như thế đối với nó nơi này thật kì lạ chào đón người mới thì ồn ã trong khi chia tay thì không chút tiếng động, nó đứng đậy tiến lại chỗ Khải

- tôi cũng cảm ơn vì có cậu ở đây trong thời gian vừa qua nếu không tôi đã là kẻ cô độc ở nơi này rồi

- tôi ôm cậu được không

- dĩ nhiên đó là lời tạm biệt mong sẽ gặp lại cậu

Chiều hôm đó nó đang dọn 1 chút đồ vào balo thì Trung đi vào

- cô sẽ về nhà sao

- ừ chẳng phải hôm nay mọi người đều được về nhà hay sao

- ừ

- vậy còn cậu không tính về nhà sao

- tôi ở lại trường vậy còn những người khác

- tôi không biết nhưng chắc họ cũng về hết thôi
- vậy tại sao cậu không về
- vì đâu có ai chào đón tôi ở nơi đó mà thôi cô dọn đồ rồi về nhanh đi
- ồ

Con nhỏ đang thắc mắc về những gì Trung nói nhưng nó hiểu ý nên không hỏi lại sau khi dọn xong nó ra lấy xe đạp và trở về nhà

Tối đó khi chuẩn bị đi ngủ nó nhận được điện thoại từ Nam

- alo có chuyện gì mà cậu lại gọi tôi giờ này
- em đang ở đâu
- ở nhà sắp ngủ rồi mà
- ầu sao ngủ sớm thế ra ngoài chơi đi
- tối rồi có gì mà chơi chứ
- ai bảo vậy thế từ khi đến Đà Nẵng em đã đi những đâu
- chưa đi đâu cả
- vậy thì ra ngoài đi anh sẽ cho em trải nghiệm dần dần
- vào giờ này sao
- ừ ra cầu sông Hàn đi em biết nơi đó đúng chứ
- tôi biết đi qua đó mới có thể đến trường

- vậy thì ra mau đi anh đợi em ở đó

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tại cầu sông Hàn con nhỏ gọi lại cho Nam

- cậu đang ở đâu tôi ra đến cầu rồi
- à anh đang ở giữa cầu đợi chút anh sẽ qua chỗ em ngay

Đợi 1 lúc thì Nam lên tiếng

-à anh thấy em rồi

Nam vẫy tay rồi chạy lại chỗ con nhỏ

- em đợi anh có lâu không
- cũng vừa mới thôi mà cậu gọi tôi ra đây để làm gì

Nam chìa tay ra

- thì đó là cây cầu này
- bộ cậu bị khùng hả tối muộn rồi còn kêu ra đây cầu thì thiếu gì lúc để mà xem chứ
- nhưng buổi tối thì cây cầu này mới rực rỡ lên đèn
- cái này thì ở Mỹ thiếu gì
- vậy em có thấy nó đẹp không

- thì dĩ nhiên đã làm thì phải đẹp rồi

- nhưng còn 1 điều đặc biệt nữa ở cây cầu này mà không cây cầu nào trên Việt nam có được

- là gì

- giờ chưa phải lúc

- thế là bao giờ

- 12h đêm

- ý cậu là tôi phải đứng ở đây đợi tới 12h để được xem điều đó

- ừ

Nghe vậy con nhỏ quay đi

- vậy tôi đi về đây cậu cứ ở lại mà hưởng thụ 1 mình

Nam kéo lại

- ế đừng thế chứ đã ra đến tận đây rồi mà cũng chỉ còn hơn 1h nữa thôi mà người ta bảo là nếu đến Đà Nẵng mà chưa 1 lần xem cầu sông Hàn vào đêm thì không thể gọi là đến Đà Nẵng được

Con nhỏ gỡ đầu rồi cũng đành ở lại, nó và Nam đứng đó nhìn ngắm cảnh vật xung quanh ánh đèn điện khiến con nhỏ quên đi bây giờ là tối muộn

- em cầm gì đấy

- đèn pin với điện thoại

- em sợ tối sao

- ừ mà chẳng phải các cậu biết điều đó rồi mà sao phải hỏi lại

- biết rồi.. đâu có

- nếu không sao hôm trước các cậu biết tôi sẽ không ngủ ở nhà kho mà chuẩn bị trước bầy

- à cái đó là do Trung cậu ta nói là chắc chắn em sẽ lên vì dưới đó không có 1 thứ

- là con cua à là Trung bày trò sao đồ đáng chết

- mà tại sao lại sợ tối

- tôi không nhớ rõ lắm hình như trước đây tôi từng chơi chốn tìm với 1 người nào đó ở công viên cậu ta kêu tôi phải đi tìm nếu không tìm được thì sẽ không được về vì tìm mãi mà chẳng thấy đâu nên tôi ở lại đó đến tối muộn rồi suýt nữa bị người ta bắt cóc sau lần đó tôi sợ phải đứng 1 mình trong bóng tối

- chuyện đó xảy ra lâu chưa

- không rõ vì trí nhớ tôi kém lắm chắc 7 hay 8 tuổi gì đó

- mà sao

- à không không có gì

- tôi hỏi cậu 1 chuyện được không

- ừ

- tại sao tôi lại học chung với các cậu

- em thật sự không biết sao

- tôi biết thì đâu có hỏi

- vì tất cả chúng ta cùng có 1 điểm chung đó là sống nhờ vào sự quăng tiền của bố mẹ

- là sao

- nghĩa là họ ném chúng ta vô trường giao việc quản lý cho trường bằng việc đưa tiền và thế là coi như hết trách nhiệm

- nhưng tôi đâu có thể vì nhà tôi đâu giàu có như các cậu nhà tôi phá sản rồi tôi vào đây sống với cô mà với lại cả ba và cô đều rất thương tôi họ làm thế cũng vì bất đắc dĩ mà

- phá sản

- nói thế cũng không hẳn bố tôi bị lừa nên dính vào 1 vụ buôn lậu dù được giải oan nhưng nếu không bắt được tên lừa đảo thì ba tôi phải gánh hết trách nhiệm nên toàn bộ tài sản đang bị lưu giữ

- à ra vậy nếu sau này tìm được tên lừa đảo đó thì mọi chuyện sẽ lại yên ổn thôi

- mong là thế mà tôi vẫn còn chuyện muốn hỏi

- em có vẻ như là kẻ thích tò mò nhỉ được rồi hỏi đi nếu biết anh sẽ trả lời

- tại sao Trung lại ở lại trường tôi có hỏi nhưng cậu ta nói toàn câu kì quái tôi không hiểu

- anh cũng không rõ lắm nó chẳng bao giờ kể cả chỉ biết rằng sau khi ông nội nó qua đời bọn anh có đến tìm nó thì tình cờ nghe thấy bố nó nói” mẹ

mày thì bất tỉnh nằm đó không dậy ông nội mày thì cũng mất rồi tất cả là tại mày hết đấy” xong rồi kể từ đó cậu ta không về nhà nữa

Nói xong Nam quay qua nhìn đồng hồ

- sắp bắt đầu rồi

- hả cái gì bắt đầu

Vừa nói xong con nhỏ cảm nhận thấy dưới chân nó hình như đang rung chuyển tại nó đứng ở mỏm tách nê hơi chênh vênh như sắp ngã đúng lúc ấy Nam đứng kế bên nắm lấy tay nó và kéo nó lại gần cậu cạnh tượng ấy bên cạnh ánh đèn lộng lẫy trên 1 con sông huyền ảo thật lãng mạn. cả 2 cứ đứng đờ ra như thế hồi lâu

- đây mới là cái anh muốn em nhìn thấy cầu quay kì diệu của Đà Nẵng

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

- tôi nhờ chút được không

- em nói đi

- làm ơn thả tay tôi ra

Lại 1 lần nữa con nhỏ cứ dội gáo nước lạnh vào không khí lãng mạn. Nam đành thả nó ra

- sao em thấy đặc biệt chứ

Nó gật đầu

- độc và lạ thật đúng là tôi chưa nhìn thấy nó ở đâu ra là vậy đây là lí do người ta gọi nó là cầu quay

Nam cười rồi nói

- xứng đáng với thời gian em bỏ ra chờ đợi chứ

- sao cậu toàn hỏi câu dĩ nhiên vậy

Nam phải phục cái độ vô duyên và thẳng tính của con nhỏ

- đó anh có lừa em đâu Đà Nẵng này không thiếu gì nơi để em khám phá và hãy để anh là người cùng em trải nghiệm hết chúng

Con nhỏ quay ra cười nhếch mép

- cậu diễn giờ quá

- sao

- cậu diễn cũng có cảm xúc đấy nhưng chưa đủ để lừa được tôi đâu vì tôi chưa thể đi được nên lý trí của tôi vẫn còn xin lỗi nhưng làm cậu tổn công rồi

- em nghĩ anh đang diễn sao em nghĩ cuộc sống này là một thước phim à

- với những gì cậu thể hiện thì có thể coi đó là một thước phim

- nếu là phim khi em hô cắt mọi thứ sẽ dừng lại còn ở đây cho dù em có hô cắt anh vẫn sẽ tiếp tục cho đến khi em nhìn thấy tình cảm của anh

- cậu cũng mồm mép quá nhỉ không hồ là mỹ nam

- em đang khen anh đẹp đấy hả

- thì từ trước đến nay tôi đâu có nói cậu xấu đâu

- à ra vậy đối với em anh vẫn còn sức quyến rũ vậy thì anh phải biết lợi dụng điểm mạnh này mới được

Con nhỏ quay ra cười

- vậy thì cậu phải cố gắng nhiều rồi vì những điều mà tôi nói để tạo ra 1 quy luật đó là khi tôi chắc chắn mình không vi phạm nó còn giờ thì về thôi

- ừ nhưng phải đợi cho tới khi cầu quay dừng lại đã

Con nhỏ đứng trên cầu nhìn về phía lòng sông nơi chỉ có 1 màu đen huyền nơi mà nó sợ khi đứng ở đó

- em nghĩ gì vậy

- không gì cả chỉ là đang chờ đợi 1 thứ gì đó ở nơi này để níu giữ tôi lại lâu hơn thôi

- đây là lần đầu tiên em đến Đà Nẵng sao

- không rõ chắc thế

- sao thứ gì em cũng không chắc vậy

- vì tôi từng gặp tai nạn sau khi phẫu thuật tôi gằm như quên hết mọi thứ những gì trước đó tôi có thể nhớ nhưng không đầy đủ còn sau này trong tôi kí ức trong tôi sau khi ngủ dậy chỉ là những khoảnh khắc hỗn độn chưa được lắp ráp lại mà thôi

- vậy có khi nào ngày mai em quên luôn anh không

- có thể lắm chứ nếu không ai nhắc, cậu không xuất hiện hay không có gì đặc biệt lưu lại trong trí nhớ tôi thì tôi sẽ quên thật đó

- a đáng sợ thật vậy là ngày nào anh cũng phải xuất hiện trước mặt em rồi anh định dùng chiêu cho nhìn quen rồi bỏ đi 1 thời gian xem ra là không được rồi

Con nhỏ nghe Nam nói rồi cứ thế mà cười

- mấy chiêu đó đúng là không sử dụng được với tôi rồi

- không sao ngày nào anh cũng xuất hiện trước mặt em thì sẽ không lo em quên anh

- chắc kham nổi không đó

2 người nói chuyện vui vẻ trong suốt thời gian chờ cầu quay xong đến khi trên đường về

Con nhỏ lên tiếng

- bộ cậu không về nhà hả

- có chứ đang về đây thôi

- nhà cậu cũng ở đường này sao

- bộ nhà em cũng ở đường này sao thế mà anh cứ tưởng này giờ em đi theo anh chứ

- lại khùng nữa tôi đi theo cậu làm cái chi

- vậy có lẽ nhà chúng ta cũng gần nhau đấy

- đến nhà tôi rồi

- Vinh cháu đi đâu mà về muộn vậy sao không nói với cô làm cô lo đấy

- cháu xin lỗi

- ơ cô Tuyết sao cô lại

- Nam đấy hả 2 đứa học cùng trường chắc nhận ra nhau rồi chứ gì

- dạ

Cả 2 cùng đồng thanh hỏi lại

- nghĩa là 2 đứa chưa nhận ra nhau sao thế mà đi chung đến giờ này

- cháu đi xem cầu quay nên gặp cậu ta ở đó mà cô nói nhận ra là sao

- ô hay con bé này cháu trí nhớ không tốt thì đã đành nhưng sao cả Nam cũng không nhớ hồi nhỏ 2 đứa chơi thân lắm mà

- dạ

Cả 2 cùng ngạc nhiên quay ra nhìn nhau

- ừ hồi nhỏ bố cháu vào đây xây dựng công ty cho bố Nam cháu cũng vào đây luôn còn gì năm cháu 7 tuổi đó nhưng sau lần cháu suýt bị bắt cóc nên bố cháu đã đem cháu trở vào trong Nam còn gì

- à ra vậy lần đó là cháu ở trong này sao vậy nhà cậu ở đâu

Nam đưa tay chỉ

- bên đó

Nghĩa là nhà cô nó với nhà Nam chỉ cách nhau nó 1 khoảng đất trống thật không ngờ cả 2 từng là bạn thân hồi nhỏ nay ở gần nhà nhau lại học chung 1 trường

_____ mình xin lỗi vì qua không đăng chương nha mình hơi bận việc học chút

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Sáng hôm sau cô con nhỏ đang quét sân thì thấy con nhỏ xách balo nên hỏi

- cháu định đi đâu thế

- cháu vô trường

- hôm nay là chủ nhật mà đâu cần đi học

- vâng cháu vô đó chơi

- cái con nhỏ này thật là hôm trước thì nằng nặc đòi chuyển trường nay vừa mới về nhà tối qua nay lại đòi ra trường luôn là sao

- hihi cháu có chuyện muốn làm trong đó

- vậy cháu có ý định chuyển trường nữa không đây

- cháu cũng không biết đợi 1 thời gian nữa rồi tính tiếp cũng chưa muộn mà cô

- ừ tùy cháu thôi

- vậy thôi cháu vô trường luôn đây

- ừ đi đường cẩn thận nhé

- vâng

Nó vừa chào vừa léo lên xe đạp rồi đi mất hút. 20' sau nó có mặt ở trường. ở trước cửa phòng nó, nó gõ cửa Trung nghe thấy nên đi ra mở cửa

- cô sao lại quay về trường
- bộ không được hả
- không phải chỉ là hôm qua thấy cô háo hức về nhà lắm mà
- tôi vô trường chơi rồi ở luôn đây kéo mai lại đi học muộn
- trời cái thói ngủ nướng
- thôi ra ngoài chơi đi đừng ở hoài trong phòng chán lắm

- gì chứ

- xuống sân bóng rổ đi hôm nay tôi với cậu phải đấu 1 trận nữa hôm nay tôi nhất định phải thắng

- cho dù cô có thắng thì vẫn phải dọn phòng 1 tuần đấy

- biết rồi thế cậu có chơi không

- chơi thì chơi tưởng tôi sợ cô sao

- ai mà biết

Nói xong nó xuống sân trước Trung xuống sau. Trận đấu hôm nay không căng thẳng như hôm trước thay vào đó là những câu thách thức trêu đùa tuy vậy cả hai cùng vận dụng hết những kỹ năng mà mình có ra để chơi dành dặt nhau từng điểm 1, sự vui vẻ ấy khiến khuôn mặt nhăn nhó mỗi ngày của Trung như biến mất dù chỉ 1 chút thôi nhưng đó là niềm hạnh phúc chẳng ai còn để ý mình thắng hay thua. Khi cả 2 đã mệt nhoài với trận đấu rồi nằm

luôn ra sân mà nghỉ

- lần này tôi thắng hay cô vậy
- tôi không biết chắc là tôi rồi
- vậy cứ coi là thế đi
- thật hả

Đang nằm nó bỗng đứng bật dậy la hét tứ tung

- zê tôi thắng được cậu rồi
- cô vui đến vậy sao
- ồ hôm trước tại cậu mà tôi bị thua bẽ mặt luôn cậu là con trai mà không nhường gì hết

- nếu hôm đó tôi mà thua còn bẽ mặt hơn cô

- nhưng thôi không quan trọng nữa dù sao tôi cũng thắng cậu rồi, giờ muốn đua xe đạp không

- hả cô không thấy mệt à

- có 1 chút nhưng tôi còn hứng hôm nay muốn vận động hết mình

- được rồi vậy bắt đầu thôi coi như chiều cô 1 lần vì cô đã thắng

30' sau cả 2 cùng bắt đầu xuất phát cuộc đua tại 1 công viên cả 2 tinh thần đang cao trào nên cứ thế mà lao không cần nghĩ gì con nhỏ vì vượt lên được trước Trung nên nó người lại

- tôi lại sắp thắng cậu đó thấy chưa

Nhưng nó đâu biết được là Trung đang bóp phanh để nó có thể vượt lên trước rồi bỗng nhiên Trung hô lớn

- cẩn thận đó

Nó quay ra thì 1 tiếng “ rầm “ vang lên vì không để ý nên nó lao vô người ta Trung thấy vậy nên dừng lại vất xe qua 1 bên chạy lại chỗ nó

- cô không sao đấy chứ đầu có bị sao không

Nó khẽ nhăn mặt nhấc cái chân ra khỏi chiếc xe

- tôi không sao rồi nó quay ra hỏi người bị tai nạn

- anh không sao chứ cho tôi xin lỗi

Anh ta nhìn con nhỏ rồi bảo

- ừ anh không sao may lúc đó e queo xe kịp mà em không sao đấy chứ

- vâng em không sao

Họ đỡ nhau lên 1 chiếc ghế đã ngồi. Trung nói với con nhỏ

- cô ngồi đây nha tôi đi mua nước với ít cao dán

- ồ cậu đi đi

Sau đó người thanh niên đó quay sang nhìn con nhỏ rồi bảo

- ơ là em sao

- dạ anh biết em à

- đúng là em rồi này em không nhận ra anh à

- anh là ai cơ

- hôm ở sân bay em nói em bị dật mắt đồ nên nhờ anh cho mượn điện thoại đó

Nó cố lần lại trí nhớ nhưng mọi thứ thật mơ hồ trong đầu nó chỉ phát phơ vài hình ảnh nhưng trong đó may mắn là có người này

- à ra là anh em xin lỗi vì không nhận ra ngay từ đầu cả chuyện ban nãy nữa

- không sao đâu anh cũng chỉ bị xây xước nhẹ thôi thôi chào em anh là Hà Tiểu Bạch nếu sau này có cơ hội sẽ gặp lại em sau giờ anh phải đi rồi

- ơ anh phải đợi để em trả ơn anh với lại cho em chuộc lỗi chứ

- để lần sau đi nếu em ở gần đây thì chúng ta sẽ gặp lại sớm thôi vậy nhé anh đi đây

- vâng

Liệu giờ này ai đã đoán được nam chính chưa hãy thử bình chọn xem ai là nam chính nhé

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khi Trung quay lại

- anh ta đâu

- ai

- còn ai vào đây nữa

- à anh ấy đi rồi nói sau này gặp lại thì đáp lỗi sau

Trung ngồi xuống khử trùng vết thương ở chân cho con nhỏ

- tôi mà biết thế này thì đã không đưa xe chung với cô rồi

- tôi không sao mà chỉ chầy có chút xiu à

- cô chắc đâu không bị sao đấy chứ

- ừ không sao thật mà

Sau khi băng bó lại vết thương cho con nhỏ Trung hỏi lại

- cô có đi xe về được không

- chắc không

- vậy mà nói là không sao thôi được rồi đợi tôi gửi xe rồi đi taxi về

20' sau cả 2 đã về tới trước cổng trường, Trung dìu con nhỏ lên phòng nghỉ. Nó ngồi đó được 1 hồi thì lại đứng dậy định đi xuống dưới cổng Trung nhìn thấy nên mới hỏi

- cô định đi đâu thế

- xuống dưới tôi đặt mua ít pizza chắc họ cũng sắp giao tới rồi định xuống dưới đó lấy lên

- cô đúng là chân tay như thế này rồi mà vẫn còn tâm hồn ăn uống cho được

- kệ chứ chân nó đau nhưng cái bụng vẫn đói thì đương nhiên phải lấp đầy cho cái bụng rồi mới tính tiếp được chứ

- thôi được rồi ngồi xuống đó đi để tôi lấy hộ cho

- tiền trả pizza nè

- thôi khỏi cô nghĩ tôi nghèo đến nỗi không đủ tiền trả tiền bánh cho cô à

-ý tôi không phải thế cậu với Tuấn là bạn thân mà sao khác thế hôm trước cậu ta còn đòi tiền bánh của tôi đấy

- cái đó thì do từng người đâu phải chơi thân thì cái gì cũng giống nhau đâu mà thôi cô vào đi tôi đi xuống lấy lát sau Trung mang bánh lên vừa nhìn thấy con nhỏ liền hỏi

- sao cô mua nhiều thế bộ mình cô ăn hết chỗ này á

- cái này thì giống nè

- cái gì

- hôm trước Tuấn cũng hỏi tôi câu y thế
- bộ quan tâm đến cậu ta à sao cái gì cũng nhắc đến cậu ta thế
- có lẽ thế tôi thấy vẻ ngoài cậu ta lạnh lùng nhưng tiếp xúc rồi thì thấy cậu ta cũng vui tính có điều suốt ngày lừa tôi nên đâm ra hơi đáng ghét
- thì ra cô thích cậu ta
- không nó đơn giản chỉ là đỡ ghét hơn trước thôi
- vậy cô từng ghét cậu ta à
- không phải chỉ cậu ta mà tôi ghét tất cả các cậu

Trung im lặng không nói gì nữa. Tối hôm đó khoảng 10h hơn Trung đã đi ngủ chưa đặt mình xuống được bao lâu thì bị con nhỏ gọi dậy

- ê dậy tôi nhờ cái coi

Trung đang ngủ hậm hực ngồi dậy

- sao cô không định để cho tôi ngủ à
- máy tính tôi hư rồi cho tôi mượn máy tính cậu cái coi
- tối rồi còn nghịch máy tính hại mắt đấy đi ngủ đi
- cậu cho tôi mượn lẹ lên coi đang đoạn hay mà
- cái gì mà hay với không hay chứ
- tôi đang xem trận chung kết bóng rổ nhà nghề
- bộ hôm nay có trận chung kết hả

- không tôi mượn máy tính làm gì mau lên coi

- ờ ờ

Nói xong cậu ta ngồi phắt dậy lấy cái máy tính đặt lên bàn rồi mở cả 2 cùng xem cả 2 thích thú xem đến mức 2 con mắt muốn dán luôn vào cái màn hình bất chợt lại có tiếng la hét ầm ĩ. Đang xem Trung quay sang hỏi con nhỏ

- nói thật đi cô đến đây không phải chỉ để ngày mai không đi học muộn đúng chứ

Con nhỏ mắt vẫn không rời cái màn hình

- ừ tôi đến vì không muốn để cậu ở lại đây 1 mình tôi từng sống như thế nên tôi hiểu cảm giác khi đó khó chịu đến mức nào, vì thế dù chỉ là 1 lần này thôi tôi vẫn đến

- cảm ơn nhưng cậu không sợ sau này sẽ phải hối hận hay sao

Con nhỏ đang xem quay ra hỏi

- hối hận về cái gì

- đáng lẽ cô có thể xem trận đấu ở 1 nơi lớn hơn với cái màn hình to hơn nhưng giờ lại phải ngồi đây xem cái màn hình tí tị này

- chẳng có gì phải hối hận hết điều quan trọng khi xem 1 trận đấu hay là phải có 1 người cùng xem với mình chứ không phải màn hình to hay nhỏ

- vậy cô đến đây là vì muốn xem trận đấu này với tôi

- ừ nó tốt hơn là xem với cô tôi ở nhà

Trung chỉ khẽ nhếch miệng cười. Chỉ được lát sau là con nhỏ ngủ gật mất

dù trận đấu chỉ vừa mới bước vào hồi kết. Thấy con nhỏ ngủ lăn lóc trên ghế sofa Trung lấy gối chần đấp lên cho nó rồi cậu khẽ lắc đầu ngán ngấm - nếu cứ vậy tôi sợ sẽ không thể để cô đi mất

Trung ghé sát vào tai nó nói nhỏ

- cảm ơn vì hôm nay đã ở đây

Đang nói thì con nhỏ bỗng cựa mình quay mặt sang 2 khuôn mặt gần sát vào nhau chỉ thiếu chút nữa là môi đã chạm môi rồi. Trung vội vàng đứng dậy tắt vội chiếc máy tính rồi trở về giường. Sáng hôm sau khi cả 2 còn đang ngủ thì có tiếng gọi cửa Trung nghe thấy nên vội ra mở

- gì đấy

Cả Nam lâm và Tuấn đều đang ở trước cửa

- lên gọi cậu lên lớp 7h 32' rồi

- muộn thế rồi sao

Nói rồi cậu ta vào nhà tắm, ba người kia thì bước vô trong phòng rồi cả 3 cùng ngỡ ngàng khi thấy con nhỏ đang ngủ ở ghế sofa

- sao sao sao vinh lại ở đây

Cảm ơn tất cả mọi người thời gian qua đã ủng hộ truyện mình sẽ cố gắng đã ra chương mới nhanh nhất có thể. Còn về nam chính thì đây mới chỉ là những chương đầu tiên tuyến nhân vật cũng chưa xuất hiện hết nên cũng chưa thể đoán trước được điều gì nha

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trung từ trong nhà tắm nói vọng ra

- cô ta tới đây từ hôm qua sợ nay đi học muộn nên ở lại

- ồ

Nam ngồi xuống giường Trung rồi bảo

- chắc nghe tao nói tuần nào mà cũng ở lại ngày chủ nhật nên mới vào đây

Lâm nghe vậy mới lên tiếng

- vậy sao cô ta cũng có tình cảm quá nhỉ

- à phải rồi đến hôm trước tao mới biết Vinh là con nhỏ chơi thân với tao hồi bé đấy

- thật hả

- ừ nhà cô Vinh ở ngay gần nhà tao đó

- là cái nhà bên cạnh khu đất trống đó hả

- ừ mà thôi gọi cô ấy dậy đi cũng sắp muộn học rồi

Tuấn giả giọng hốt hoảng

- trời ơi 8h rồi muộn học thật rồi

Nghe thấy vậy con nhỏ bật ngược dậy

- muộn học rồi muộn học rồi

Vì cái tội luống cuống chân tay đập loạn xạ nên va chúng cạnh bàn, nó khê kêu 1 tiếng

- aaaa

Làm cả bọn đứng đó được trợn cười thả ga. Tuấn thấy bộ dạng con nhỏ lúc này lại càng trêu tức hơn

- ngày nào mà cũng được cười thế này thì khỏi cần đi coi hài hahaha

Họ thì cười trong khi con nhỏ thì đang nhăn mặt đau điếng, nó khê nhìn xuống cái chân đau có vẻ sưng to hơn rồi lại nhìn chiếc đồng hồ biết nó bị lừa nó quay ra nổi giận

- bộ mấy người không còn ai để chêu tức hay sao mà suốt ngày lôi tôi ra làm trò cười thế

Nam thấy con nhỏ có vẻ tức giận định nói để con nhỏ nguội lạnh

- thôi em đừng giận nữa Tuấn cũng chỉ đùa chút cho vui thôi mà

- cậu cũng tránh ra đi

Nói xong nó đứng dậy lặc lè đi vào nhà tắm nó quát Trung

- cậu tránh ra đi cho tôi đi

Thấy nó đang tức giận nên Trung không nói gì mà đi ra. Lâm thấy Trung

cũng im lặng nên hỏi

- cậu ấy bị sao vậy

- hôm qua bị ngã xe chắc này bật dậy bị va vào đầu đấy đau nên mới vậy
kệ cô ta đi

- ờ

Khi cả 5 cùng bước ra khỏi cửa Nam định đỡ con nhỏ đi thì bị nó gạt tay
ra

- tôi không khiến

Lâm thấy vậy nên lại thay chỗ Nam

- thôi đừng trách họ nữa tại họ không biết mà

Nói rồi cậu ta huých nhẹ vào tay Tuấn

- ờ tại tôi không biết mà bỏ qua cho tôi đi tôi cũng đâu cố ý đâu

Thấy con nhỏ im lặng Tuấn nói tiếp

- bỏ qua đi bánh của tôi cả tuần này đều cho cô hết

Nghe nhắc thấy bánh mắt con nhỏ như sáng hẳn lên

- thật nhá

Bây giờ Tuấn mới cười

- ờ cô dễ nịnh thật đấy

Nói xong Lâm đỡ con nhỏ đi cùng với bọn họ lên lớp đi đến đâu cũng có

con gái các lớp ra ngó đầy cửa làm con nhỏ phát bực cứ như thể là đi chung với người nổi tiếng trong khi mình là tội phạm vậy

- thôi mấy người đi trước đi tôi đi sau
- sao thế chân bị sao à
- không tại bọn họ cứ nhìn hoài như thể tôi là tội phạm í

Nó vừa nói vừa chỉ tay vào mấy đứa con gái đang nhìn qua cửa. Nam thấy vậy mới lên tiếng

- kệ họ đi không sao đâu
- vậy thì cậu đi trước đi đó toàn fan của cậu thôi đồ mấy đứa mê trai
- sao thế vẫn giận anh à

- thôi đi anh em gì bỏ cách xưng hô đó đi cho tôi nhờ
- anh thấy hay mà

- một là các người đi trước hai là mình cậu đi sau

- được rồi để tôi đi sau mấy người đi trước đi đỡ Vinh đi cẩn thận đó Lâm không thì chết với tôi

Vậy là bọn họ đi trước vào đến lớp Lâm đỡ con nhỏ ngồi xuống ghế nó nhìn xung quanh thấy mọi người ai cũng tấp nập bận rộn nên nó quay ra hỏi Trung

- bọn họ đang làm gì vậy
- chuẩn bị đón người mới

- hả sao chứ Vân khai vừa mới đi hôm thứ 7 thôi mà

- đó là quy luật ở đây 1 người đi ắt phải có người khác đến hoặc để 1 người đến thì có phải 1 người có 1 người đi

- vậy là trước khi tôi đến cũng có 1 người phải đi sao

Nói xong mặt nó buồn tui nghiu

- sao thế

- tại tôi nên mới có 1 người phải đi

- bảo cô ngốc đâu có sai sao cô không nghĩ là vì cậu ta đi nên cô mới phải đến đây

- ờ ha

Đến bây giờ Nam cũng mới về tới lớp

- sao hết giận chưa anh làm theo lời em rồi đấy dù gì trước cũng là bạn thân 1 thời mà

- tôi biết rồi vậy các cậu không chuẩn bị gì à

- không họ sẽ làm hết giờ chỉ việc chờ xem kịch hay thôi

Chương này hơi nhàm cốt là để nói chương sau có nhân vật mới xuất hiện không nằm trong phần giới thiệu nha

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đến giờ lên lớp thầy giáo bước vào cùng 1 cô gái khiến nó vui mừng khôn siết vì nó ghét cái gì gọi là độc tôn. Thầy giới thiệu

- đây là học sinh mới chuyển đến lớp ta

Con nhỏ ngồi dưới nói vọng lên

- thưa thầy để cậu ấy tự giới thiệu đi thầy cứ đi làm việc của thầy đi

- ừ được rồi các em làm quen với nhau đi

- chào mọi người mình là Võ Thiên Vy mong được giúp đỡ trong thời gian học tại đây

Thầy vừa đi ra thì trận chiến bắt đầu. 1 xô bột mì trắng tinh được đổ ụp xuống đầu Thiên Vy làm cô ta hốt hoảng chẳng hiểu chuyện gì. Con nhỏ quay ra hỏi Tuấn

- lần này cậu không ra mặt nữa à

- để xem đã mà cô nắm bắt tình hình nhanh đấy nhờ

Vừa nói đến đây thì có 1 giọng nói vang lên

- bột xuống rồi thì phải có trứng chứ

Thế là hàng loạt những quả trứng được ném lên cô ta càng hoảng hốt hơn

thì mọi người càng cười vui hơn.

- thiếu nước thì đâu thể làm bánh đâu

Rồi 1 xô nước nữa được đổ xuống khiến cho Vũ đã lấm lem nay lại thêm ướt nhẹp con nhỏ thấy như thế là đủ rồi nên ngồi dưới nói vọng lên

- bánh mà làm sai công thức thì cũng không ngon đâu vì thế dừng lại đi đủ rồi đó

Bọn họ đều hiểu ý con nhỏ nên cũng ngưng tay lại, rồi nó gọi Lâm

- ê Dương Lâm cho cô ấy mượn áo để thay đi

- gì chứ vậy tôi mặc gì

- trong cặp cậu còn một cái áo khác để thay còn gì

- sao cậu biết

- Nam nói

- gì chứ cái thằng kia sao phản bội bạn bè thế hả

- thế cậu có cho mượn không

- không

- vậy tôi về phòng tôi lấy

Lâm nhìn xuống chân con nhỏ rồi bảo

- được rồi tôi cho mượn nè

Lâm cậu chiếc áo trong cặp ra đưa cho Vinh

- cậu đưa cho tôi làm gì
- cậu trả kều tôi cho mượn áo còn gì
- cậu muốn tôi lết cái chân này để mang cái áo qua đó à
- tôi biết rồi tôi đưa

Nói xong Lâm mang áo lên cho Vy

- thay đi
- cảm ơn

Rồi bỗng nhiên Nam lại nói để tôi phủi bột trên mặt cho lại 1 tiếng” vù” xuất hiện con nhỏ như hiểu ra dù chân đang đau cũng cố nhảy ra mà bắt lấy tấm xộp xong rồi nó quay ra nhìn Nam mà nói

- lần này tấm xộp cũng là tôi bắt không phải cô ta vì thế bỏ qua đi mà tôi đã bảo cậu đừng xài chiêu đó nữa rồi mà

Nam ngán ngẩm quay đi

- anh biết rồi

Tuấn ngồi nãy giờ giờ mới lên tiếng

- thôi cô đi thay đồ đi nhà vệ sinh ở lầu 1 ý thang máy hỏng rồi. Con nhỏ nghe thấy định phản bác lại thì bị Tuấn bịt miệng

- không có gì đâu cô cứ đi đi
- ừ cảm ơn

Rồi Tuấn ghé sát vào tai con nhỏ mà nói

-kệ cô ta đi lần trước cô chẳng phải cũng phải chịu những thứ đó hay sao
lần nay tôi sẽ nương tay nên cứ im lặng đi nha

Con nhỏ ú ớ không nói nên lời do bị bịt miệng

Lúc Tuấn hiểu rồi thả tay thì bị con nhỏ mắng cho té tát

- có như thế thì cậu cũng đâu phải bịt chặt miệng tôi đến thế chứ nói hẳn
hoi là được rồi mà

- 2 tuần ăn bánh được chưa

- thế còn tạm được

Cuộc đấu lần này vì con nhỏ nêm cũng đã dừng lại tiết học khác lại diễn
ra 1 cách bình thường đến khi nghỉ giải lao con nhỏ thấy đói bụng lại vớ được
Lâm đang đi xuống căng tin nó gọi lớn

- Dương Lâm

- muốn ăn bánh chứ gì

- ồ mua giúp tôi nha

- biết rồi ngồi đó đi lát tôi mang lên

Nó thì yên phận ngồi đó chờ được ăn. Rồi Tuấn bước vào

- cho cô nè

- gì đó

- phiếu đăng kí tham gia cậu lạc bộ tại thấy cô chân đau nên tôi mới lấy hộ
đó

- thank you nhưng mà cái này có nhất thiết phải tham gia không
- có nó ảnh hưởng đến việc đánh giá hạnh kiểm đấy
- à vậy cậu đi cái gì thì đăng kí rồi nộp luôn giùm tôi đi chỉ làm lấy lệ thôi mà
- vậy đi bóng rổ luôn nha
- cậu đoán đúng ý tôi luôn
- chuyện nếu sinh ra sớm hơn và làm con gái chắc tôi làm mẹ cô luôn rồi

Nhắc đến mẹ mặt nó lại ỉu xìu như cơm nguội

Như đã báo trước Thiên Vy là nhân vật mới là người góp 1 phần không nhỏ trong bi kịch của Vinh

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nam chạy đến chỗ nó xoa lưng nó rồi bảo

- thôi mà Tuấn chỉ nhớ lời cậu ta không biết

- bộ tôi lại nói sai gì sao

Nam ghé sát vào tai Tuấn bảo

- mẹ cô ấy mất vì sinh khó cô ấy

Cậu ta hiểu ra rồi cũng lại xài chiêu cũ

- thôi nguôi giận đi cho cô 3 tuần ăn bánh thế được chưa

- ồ thế là tôi được 6 tuần ăn bánh đấy nhá

- gì chứ ở đâu ra vậy

- thì cộng tổng lại cậu nói thì 6 tuần còn gì

- cô đúng là biết kinh doanh đấy nhỉ 6 tuần thì 6 tuần tốt nhất là tôi không nói thêm gì nữa nếu không chỉ có thiệt thân thôi

- ừ đúng rồi đấy

Đúng lúc ấy Vy cũng thay đồ quay trở lại, Tuấn hỏi lại

- cô tìm được nhà vệ sinh sao

- ừ tôi hỏi mấy người lớp khác
- tôi xin lỗi nha tại đó là thủ tục tôi chỉ có thể giúp cậu đến thế thôi
- ừ không sao tôi hiểu mà
- đấy cô thấy chưa không cần cô cô ta cũng tự biết tìm mà
- tôi biết rồi cậu vừa bảo sẽ không nói gì nữa cơ mà

Bọn họ nói đùa vui vẻ chỉ có mình Vy bị cô lập chắc tại mới tới nên chưa quen với ai. Đợi lát sau thì Lâm cũng mang bánh về

- nè của cậu đó 2 phần đấy
- cảm ơn nha

Nó quay ra ném cho Vy 1 phần

- ăn đi cho cậu đấy không ăn thì không trụ nổi đâu
- ừ cảm ơn nha

Đến bữa trưa nó thì đang ngồi đó chẳng đi đâu được vì cái chân đau thì Vy mang lên 1 suất cơm để trước mặt nó

- cái này cho cậu để trả ơn ban sáng đã giúp đỡ
- không có gì đâu mà nếu cậu cho thì tôi chỉ lấy cái này thôi

Con nhỏ cầm hộp bánh lên rồi gạt những thứ khác qua 1 bên

- sao thế bộ cậu không thích hả hay tôi xuống đổi món khác

Đúng lúc ấy thì Tuấn bước vào

-đừng đổi làm chi cho mất công cô ấy không ăn mấy thứ đó đâu chỉ ăn có mình cái này thôi à

nói rồi cậu ta đặt chiếc bánh lên bàn

- đấy nhá tôi trả nợ rồi đấy vẫn còn 35 ngày nữa

- tôi biết rồi

Nam và Lâm cũng bước vô đặt 2 chiếc bánh lên bàn cho con nhỏ. Nó thì tươi cười đáp lại

- thank you so much

- nè sao họ đưa thì cô cảm ơn còn tôi thì không chứ

- tại cậu là đồ nhỏ mọn chấp vật

Nhìn là hiểu cậu ta đang bị đàn áp nên cậu ta tự mình khóa miệng rồi quay đi. Đợi đến khi con nhỏ ăn hết Trung mới vào vừa thấy cái nó đã hỏi luôn

- bánh của tôi đâu

- làm gì có

- tôi biết là cậu vẫn để lại mà

- cô chắc kiếp trước là chó nên mới thính như thế

- nè không phải thế tại ban nãy cậu bước vô tôi nhìn thấy rồi

- nè mà cô ăn bấy nhiêu đó chưa đủ no à

- chưa

nói rồi nó ngồi ăn ngon lành mà không nghĩ gì đến chuyện nó vừa bị chửi.
Cuối buổi học Lâm kêu nó

- ê đứng dậy đi tôi đưa cậu về phòng còn đi tập nữa
- vậy thì cậu cứ đi đi tôi nhờ Trung cũng được
- Trung cũng đi mà
- đi đâu ra sân bóng rổ
- cho tôi đi với tôi cũng muốn chơi

Trung nghe thế liền bảo

- chân tay thế thì đi đâu
- đi mà cho tôi đi đi tôi chỉ ngồi xem thôi
- có chắc là chỉ xem không thôi không

Vy nghe vậy cũng nói

- cho tôi đi chung được không tôi chông chùng cô ấy cho
- đó cậu ấy nói thế rồi cho tôi đi đi mà giờ về phòng trán lấm
- thôi được rồi đi thì đi nhớ là không được ra sân đâu đấy
- biết rồi

Mắt nó sáng rực lên khi được đi. Vậy là cả 6 người họ cùng đi tới sân bóng rổ, ban đầu thì con nhỏ ngồi trên cùng với Vy nhưng sau đó muốn xuống nên cố tình đi xuống Vy vì mãi xem nên cũng không để ý đến con nhỏ cũng chẳng biết nó xuống được sân từ khi nào. Vì lặc lè đi xuống bậc thang

nên nó bị trượt rồi ngã xuống sân trận đấu đang chơi thì Trung nhìn thấy nó ngã liền ném quả bóng ra khỏi sân rồi chạy lại tất cả bọn họ thấy vậy nên cũng chạy đến. Trung đỡ con nhỏ đứng dậy

- tôi biết ngay là kiểu gì cũng có chuyện thế này mà cô có bào giờ chịu ngồi yên đâu cơ chứ

Còn Nam thì quay ra quát Thiên Vy

- cô làm cái quái gì thế hả nói trông chừng Vinh mà sao cô ấy xuống sân cũng không biết chứ

Con nhỏ nhăn mặt lại vì đau nhưng rồi cũng cố mà giãn ra rồi bảo

- không sao tại tôi mà

- cô còn nói được nữa cơ à chân tay thì có lạnh lặn gì đâu mà suốt ngày đi dầy

- mấy người không muốn tôi đến thì thôi tôi đi về sao phải quát tháo ầm ĩ vậy chứ

Nói rồi nó cứ thế mà lê cái đôi chân đau mà đi về. Thấy con nhỏ có vẻ giận dữ nên Lâm đã chạy lại cõng con nhỏ trên lưng rồi đưa nó về phòng, ban đầu nó không chịu

- thả tôi xuống đi

- ngồi im đi nếu không muốn nghe tôi cảnh nhắc

- tôi không muốn về phòng

- vậy tôi cho cậu xuống căng tin xuống đó mà ăn bánh

- Ồ

Xin lỗi mọi người vì hôm qua trang web gặp sự cố nên không đăng được chương

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lâm quay ra nói với cô nhà bếp

- cô ơi cậu ta muốn ăn gì cô cứ lấy nhá phiền cô trông chừng cậu ta giùm cháu luôn đừng để cậu ta đi đâu nha cô

- ừ

- cậu định đi đâu đấy

- ra sân hôm nay cá cược rồi nên phải ra sân

- cá gì

- không liên quan đến cậu

Đúng lúc đó có người tiến lại gần con nhỏ

-ô đúng là em này

- dạ anh biết em ạ

Anh ta cười 1 cái rồi bảo

- đúng là trí nhớ em kém thật lần nào gặp anh cũng không nhận ra anh là người mới bị em đụng xe trúng lại còn cho em mượn xe ở sân bay

- à em xin lỗi đã không nhận ra anh

- thôi không sao giờ nhớ là tốt rồi mà em học trường này sao

- vâng em học ở đây

- còn đây

Anh ta vừa nói vừa chỉ vào Lâm

- là bạn cùng lớp với em

Nói rồi nó quay sang Lâm

- thôi cậu cứ đi đi tôi ở đây được rồi không tên khó ưa đấy lại cầu nhau tôi hứa sẽ không đi đâu mà

- vậy tôi đi trước nha

- ừ

- mà anh đến đây làm gì vậy bộ anh cũng học ở trường này hả

- anh già rồi cô bé ạ không thể học ở đây được đâu

- vậy anh đến đây làm gì

Cô nhân viên mang bánh ra cho con nhỏ

- cậu ấy đến đây để thực tập đấy

- thực tập sinh vậy anh là giáo viên à - gần như thế

Anh ta nói rồi cười với con nhỏ

- vậy em phải gọi anh 1 tiếng thầy rồi

- không cần đâu cũng là chỗ quen biết mà với lại gọi như vậy anh sẽ tổn thọ đấy

Cả 2 ngồi nói chuyện vui vẻ còn Lâm thì quay về sân bóng đúng lúc ấy quả bóng bị bắn ra khỏi sân và lao về phía Vy đang ngồi ở hàng ghế đầu Lâm nhìn thấy nên chạy lại đỡ lấy quả bóng kịp thời

- cô không sao chứ

- dạ không sao cảm ơn cậu

- cô nên rời khỏi đây đi nơi này không hợp với cô đâu

Nói xong Lâm quay đi luôn tiến thẳng về phía mấy người bạn cậu ta nhập cuộc nhanh chóng và bắt đầu cuộc chơi. Khi mọi thứ kết thúc Lâm quay lại căng tin đón con nhỏ thì nó đã về rồi nên cậu ta cũng đi luôn khi quay trở lại phòng thì thấy cửa đã mở nên nghĩ Nam về phòng trước rồi. đang bước vô trong định thay áo thì thấy con nhỏ đang ngồi trên ghế sofa ở trong phòng mình, con nhỏ nhìn thấy vậy nên cũng giật mình quay đi

- cậu làm gì trong phòng tôi vậy mà chìa khóa đâu mà cậu vô

- cậu mặc lại áo đi đã

- mặc rồi đã cởi đâu mà bày đặt quay đià cậu là con gái mà có thể tự tiện vào phòng con trai được chứ

- ban nãy cậu đánh rơi chìa khóa ở dưới căng tin định đem trả nhưng đi đến đây mỏi chân quá nên định ngồi nghỉ thì cậu về

- ra vậy chân còn đau không

- đỡ rồi mà phòng cậu lăm đồ thật đấy

- toàn đồ được tặng đấy
- ai mà trả biết ngày nào mà gái trả đi theo tặng quà cho mấy người
- không phải mình chúng tôi đâu cả Trung và Tuấn đều được tặng rất nhiều quà đấy có điều họ không thích nhận thôi
- cái gì tên khó ưa thì nói không nhận tôi còn tin chứ tên Tuấn mà bảo không nhận ai mà tin chứ
- Tuấn nó vậy thôi chứ nó không nhận đồ người lạ đâu nó tham tiền thật đấy nhưng chỉ tiêu tiền của chính nó thôi
- ồ vậy cậu ta cũng không xấu như tôi tưởng
- mà cậu cũng nên về phòng mình đi chứ sao cứ ở đây hoài vậy
- tôi biết rồi

Nhìn bộ dạng thảm thương của nó khi bước ra cửa Lâm lại phải dìu nó về tận phòng.

3 ngày sau chân của con nhỏ cũng đã khỏi đi lại được bình thường nên hôm nay nó xuống căng tin để ăn trưa

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ở căng tin nó gặp Vy

-ê

Vy nghe thấy nên cũng chạy lại

- hi cậu xuống đây ăn được rồi à

- ừ chân không sao nữa nên xuống được rồi

- tôi nhờ cậu chút chuyện nha

- gì vậy

Vy đưa ra 1 cái túi

- cậu trả Lâm cái áo này giúp tôi nhá

- cái gì từ hôm đó mà cậu trả à, mà sao lại là tôi chứ

- tại tôi thấy cậu thân với họ nhất mà

- đâu có tôi mà thân cái gì có thân ai nấy lo thì có

- ê ê tôi để ý rồi mấy ngày nay chỉ có cậu là người tiếp xúc với họ nhiều nhất họ cũng quan tâm tới cậu mà

- cái đó là do... à mà thôi không có gì

- cậu định nói gì sao

- không không có gì mà còn đây là

Con nhỏ vừa nói vừa chỉ tay vào cái hộp bên cạnh cái áo

- à là quà để cảm ơn cậu ấy cậu đưa luôn giùm tôi nha

- ồ cậu thích Lâm hả

- không chỉ là

- thôi không phải dẫu tôi đâu mà sao cậu không tự tặng ý

- tôi sợ cậu ấy không nhận

Con nhỏ lắc đầu rồi bảo

-mà tôi khuyên cậu chân thành nha bây giờ đừng có tặng quà vì giờ cậu mà tặng thì quà của cậu cũng bị ném vào 1 xô thôi ngày nào mà cậu ta chẳng nhận được cả đồng quà

- thế đến khi nào thì tặng được

- đợi đến khi cả 2 thân thiết hơn cậu tặng quà thì cậu ta mới nhớ tới chứ

- vậy tôi nghe cậu sẽ không tặng quà nữa còn cái áo này cậu trả lại giúp tôi nhé

- thôi cậu tự trả đi tôi sẽ tạo điều kiện cho ồ cậu ta kia rồi

Con nhỏ quay ra nhìn thấy Lâm đi cùng tứ hoàng tử nên gọi lại

- ê Lâm tôi ở bên này

Thấy con nhỏ gọi nên bọn họ cũng qua

- có chuyện gì

- à Vy có chuyện muốn nói với cậu

- chuyện gì

- chuyện gì thì ngồi xuống rồi nói

Đợi Lâm ngồi xuống con nhỏ kéo 3 chàng còn lại đi

- chúng ta đi thôi 4 người ngồi 1 bàn là vừa đẹp mà

Tuấn lên tiếng

- thế còn Lâm

- kệ cậu ta đi chúng ta ngồi với nhau là được rồi

Bọn họ nghe vậy cũng ậm ừ bước đi. Nhưng vừa mới qua bàn khác thì nó lại nhìn thấy Tiểu Bạch

- ơ anh à không thầy chứ

- ồ chân em khỏi rồi à

- vâng không sao rồi

- em ăn chưa

- dạ chưa

- vậy qua đây ăn chung với anh

- vâng

Đồng ý với Tiểu Bạch xong con nhỏ quay ra nói với 3 người kia

- mấy người ăn đi tôi ăn chung với anh ấy

Nói xong nó đi luôn ở bàn của nó thì có tiếng nói cười vui vẻ. Ở bàn của Lâm và Vy thì lại khác

- cậu gặp tôi có chuyện gì

- tôi muốn trả áo cho cậu

- vậy thì không cần đâu tôi không mặc lại đồ mà có người khác mặc vào

- vậy à hay tôi mua lại áo khác cho cậu

- không cần đâu nếu không còn chuyện gì khác thì tôi đi đây

Nói xong Lâm đi tìm tới bàn của cánh Trung đang ngồi ở đó

- cái con nhỏ này hôm nay nó sao vậy nhỉ lôi tụi mình ra đây xong lại qua đó ngồi là sao

Đúng lúc đó Lâm tìm đến bàn

- Vinh đâu

Nam hất cằm sang bàn của con nhỏ

- bên đó

Lâm tiến lại bàn con nhỏ quàng tay vào cổ nó

- cậu đi sang đây cho tôi

Nó ghen cổ cứ vỗ mạnh tay vào tay Lâm

- cậu bỏ tôi ra đau quá

Tiểu Bạch cũng lên tiếng

- em làm gì thế bỏ tay ra đi đau cô bé đấy

- xin lỗi anh em mượn cậu ấy 1 chút cậu đi theo tôi

Nói rồi Lâm kéo con nhỏ đi sang bàn Trung

- cậu ngồi xuống đây

Lâm kéo cái ghế ra rồi ấn nó ngồi xuống. nó biết điều nên cũng làm theo

- cậu làm gì thế đau chết đi được

- nói đi sao cậu làm thế

- làm gì để tôi ngồi với Vy xong lại kéo mọi người qua đây

- à tại tôi thấy cô ấy có ý với cậu nên chỉ tạo chút cơ hội thôi mà

- lần sau cậu mà còn làm thế thì chết với tôi

- vẫn còn lần sau sao

- bộ cậu muốn chết hả

Nó nhìn thấy Lâm vậy chỉ biết cười trừ. Tuấn cũng nói

- bộ cô không biết ngại à

- lại cái gì nữa

- vừa mới gặp con trai vài lần mà đã ngồi ăn cơm chung lại còn cười nói nửa chữ

- tôi mà biết ngại thì hôm đầu đến đây đã không ở chung phòng với tên khó ưa kia rồi

Trung nghe thấy mình tự dưng bị lôi vào chuyện này nên cũng gắt lên

- cô tôi động đến cô không hả mà ai cho cô gọi tôi là tên khó ưa chứ hả

- cậu chỉ cấm tôi không gọi cậu là con của chứ đâu cấm tôi gọi là khó ưa

- cô quá lắm rồi đấy nhắc mới nhớ cô chưa dọn phòng cho tôi được ngày nào đâu

- tôi biết rồi tại mấy ngày trước chân tôi chưa khỏi nên mới chưa dọn hôm nay về nhất định sẽ dọn mà còn giờ thì tôi đi trước đây tôi mà ở đây thêm chắc mấy người xé xác tôi ra mất

Con nhỏ nói xong đứng dậy vợ lấy cái bánh trên bàn của Trung rồi đi luôn

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chiều ngày thứ 7 con nhỏ đang lên xe đạp trở về nhà thì có điện thoại gọi tới đó là Nam. Nó dừng lại nghe máy

- alo

- là anh đây

- tôi biết là cậu rồi có chuyện gì

- em về nhà chuẩn bị đồ đi nhá tối nay sẽ xuất phát

- đi đâu mà phải chuẩn bị

- anh nói rồi mà sẽ cho em từ từ thưởng thức hết sự thú vị của Đà Nẵng tối nay sẽ đi luôn mai về

- đi đâu

- anh sẽ cho em cảm nhận nắng sớm trên biển Mỹ Khê

- tôi biết rồi

- vậy là em đồng ý rồi nha

- ừ lúc nào đi qua nhà gọi tôi

Theo lời Nam con nhỏ về nhà chuẩn bị đồ đạc rồi báo lại với cô để cô khỏi lo. 10h tối đó Nam qua nhà gọi nó, cả 2 bắt đầu xuất phát với chiếc xe

rip màu đen

- cậu biết đi xe
- không những biết mà anh còn có bằng rồi cơ
- sao có thể chứ
- yên tâm đi anh đủ 18 lâu rồi cứng giờ thì lên xe thôi
- có nhất thiết phải đi từ bây giờ không
- anh chủ như thế để cho em ngắm thành phố về đêm
- hay quá ha tiện cả đôi đường
- ờ

Cả 2 lúc mới bắt đầu thì có vẻ hào hứng nhưng khi đi càng xa ánh đèn rực rỡ cũng dần biến mất con nhỏ cũng chìm vào giấc ngủ để quên đi sợ hãi về bóng tối. Sáng sớm ngày hôm sau khi con nhỏ đang ngủ trên xe thì Nam lay nó dậy

- dậy đi Vinh bình minh sắp lên rồi

Nó cố gượng dậy dù còn đang ngái ngủ

- đến nơi rồi sao

Đôi mắt nó mở ra vừa kịp lúc mặt trời kịp ló lên trên mặt nước biển. Nó vui sướng reo hò

- tôi thấy rồi thật sự thấy rồi
- tuyệt lắm hả

Nó gật đầu lia lịa rồi nhảy xuống khỏi xe chạy về phía biển nó cựa quật vươn mình trong sự thích thú, trên miệng nó bây giờ đang hiển hiện 1 nụ cười rạng rỡ thoải mái. Khi mặt trời đã lên cao Nam nói

- giờ thì bắt đầu cuộc vui hôm nay thôi nào

Bỗng có 1 giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau

- cảnh đẹp thế này mà lại ngắm một mình có phải phí phạm không

Nam quay lại thì thấy Trung Lâm và cả Tuấn cũng có mặt

- đồ ăn mảnh sao có thể đi mà không rủ bạn bè chứ

- sao mấy người lại biết

- tôi nói đấy

- em

Lâm lắc đầu

- cái này là không thể dung tha được rồi

Nói rồi cả 3 chạy lại chỗ Nam hô cho 1 trận làm cả bọn được bữa cười thả ga. Đến khi Tuấn nhận ra đã muộn nên kêu

- thôi mau đi đặt phòng thôi muộn rồi

- khoan đợi chút nữa

- sao vậy

- còn 1 người nữa a cậu ta đến rồi

Nghe con nhỏ nói tất cả họ đều nhìn theo hướng con nhỏ nhìn bất ngờ hơn đó là Vy

- ê bọn tôi ở đây nè

Nghe tiếng con nhỏ Vy chạy lại

- tôi đến muộn sao

- không

- vậy thì may quá

Dù không được thoải mái cho lắm nhưng họ cũng đã nhập cuộc và có 1 buổi đi chơi vui vẻ trên bãi biển đẹp đến tuyệt vời Mỹ Khê. Họ đã vui đùa mà không cần quan tâm mọi thứ xung quanh hết chơi đùa với nước lại lên xây lâu đài cát chẳng ai nghĩ họ lại chơi 1 trò chơi của trẻ em nhưng đối với họ đó là niềm vui hay bởi vì họ là những đứa trẻ to xác. Đến nghỉ trưa vì mặt trời đã lên quá cao 2 cô gái tiến vào nhà vệ sinh trong khi 3 chàng tìm chỗ ăn trưa. Trước cửa phòng thay đồ Vy lấy ra 1 chiếc hộp đưa cho Vinh

- bây giờ cậu giúp mình tặng Lâm nha

- bây giờ tặng cũng được nhưng tôi nghĩ cậu tặng sẽ có ý nghĩa hơn là tôi đưa

- cậu giúp tôi đi mà tôi ngại lắm

- ngại gì cứ mạnh dạn lên

- thôi mà cậu giúp tôi đi không nhờ cậu tôi chẳng biết phải nhờ bây giờ

Con nhỏ dẫn đi 1 hồi rồi bảo

- thôi được rồi tôi sẽ đưa giúp cậu nhưng việc có nhận hay không tôi cũng không chắc đâu nha

- tôi biết rồi cảm ơn cậu nha

- không có gì

Sau bữa ăn con nhỏ gặp riêng Lâm

- cậu tìm tôi có chuyện gì không

Nó ném cho Lâm cái hộp

- cái gì đây cậu tặng quà cho tôi sao có ý với tôi hả

Nó dù thấp nhưng vẫn cố với tay sờ lên chán Lâm

- cậu có ấm đầu không cậu nghĩ gì mà tôi đi tặng quà cho cậu vậy với lại tôi cũng đâu có thừa tiền

- vậy thế đây là cái gì

- là quà Vy nhờ tôi đưa cho cậu sợ cậu ta đưa thì cậu không nhận

- vậy sao vậy phiền cậu trả lại cho cậu ta rồi nói với cậu ta giùm tôi từ nay về sau tôi sẽ không nhận quà của bất cứ ai ngoài cậu đâu

- gì chứ nghĩa là sau này cứ hễ ai tặng quà cho cậu thì tôi cứ phải nói như thế hả hay là tôi nhận luôn hộ cậu nha

- nếu cậu muốn thì cứ thế đi

- cậu bị khùng hả tôi đâu có thừa hơi lắm chuyện muốn làm gì muốn nói gì thì tự đi mà làm lấy đây là quà của cậu muốn trả hay giữ đó là việc của cậu

còn nhiệm vụ của tôi đến đây là xong ok

Nói xong nó quay người bước đi luôn để lại Lâm đứng đó nhìn theo con nhỏ cười

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ngay sau khi gặp con nhỏ Lâm đi tìm Vy để nói chuyện. Vy vui mừng vì thấy Lâm hẹn mình ra ngoài nên đã đi luôn ngay khi Lâm gọi

- cậu muốn gặp tôi sao

- phải

Lâm nói 1 câu trật lất rồi ném hộp quà về phía con nhỏ

- cái này trả lại cô

- sao ... cậu không thích quà này à

- tôi có mở ra xem đâu mà thích với trả không cô làm ơn tránh xa chúng tôi ra 1 chút

- mình làm gì sai sao

- vốn dĩ việc cô ở đây đã là 1 sai lầm rồi cô nghĩ là cô quen thân với chúng tôi lắm sao

- chẳng phải chúng ta học cùng 1 lớp cũng đi chơi cùng rồi sao

- cô nghĩ thế là thân à cô ở đây là vì Vinh đưa cô tới cô nói chuyện với chúng tôi cũng do Vinh bắt lời. Cô được yên ổn như bây giờ cũng là nhờ Vinh kêu chúng tôi dừng tay đáng lẽ ra cô phải biết yên phận chứ sao lại làm mọi chuyện đi đến bước này

- tôi....

Vy không nói nên lời mà cũng chỉ âm ừ

- cô nghĩ chỉ với 1 vài món quà mà muốn quen thân với bọn tôi ư mỗi ngày có cả trăm thứ như thế này được đặt trước phòng tôi đấy

- vậy tại sao Vinh thì có thể thân với mọi người còn tôi thì không

- không phải chỉ cô đâu mà những người khác cũng không thể tới gần kia

- cậu trả lời tôi đi

- vì cô ấy có thể tự mình trải qua những màn chào hỏi ấy mà không cần ai giúp đỡ

- khi đó tôi cũng đâu cần ai giúp chính cô ta là người chủ động muốn giúp tôi kia mà

- vậy sao nếu không có cô ấy liệu cô còn có thể đứng được ở đây mà nói những lời này với tôi hay không nói tóm lại mọi chuyện kết thúc rồi làm ơn sau này tránh xa tôi ra 1 chút giờ thì đi đi

Nghe được những lời đó Vy tức giận quay trở lại phòng thu dọn đồ rồi rời khỏi đó. Đến chiều khi con nhỏ sang phòng rủ Vy đi dạo mới biết Vy đã trả phòng con nhỏ sang phòng Nam tìm thì thấy cả 4 đang ở đó

- mấy người có biết Vy đi đâu hay không

Lâm đang chơi điện tử quay ra nói

- Vy à ban nãy cô ấy có báo là có việc bận nên đi trước rồi

- thế sao đi sao lại không nói với tôi lấy 1 tiếng nhỉ mà thôi mấy người đi

chơi không tôi muốn mua chút đồ tối phải về rồi

Vừa nghe thấy con nhỏ rủ nhanh như cắt 4 người lần lượt kéo nhau ra khỏi phòng .không khí buổi chiều đó khá mát mẻ 5 người họ cùng nhau đi qua các gian hàng đồ lưu niệm nhưng chẳng mấy chốc thì bị tách nhau ra bởi vẻ đẹp trai của mấy chàng kéo hết con gái lại chỗ họ đứng hết cô này đến cô kia kéo đến xin chụp chung tấm ảnh như thể là gặp được thần tượng. Con nhỏ đang đứng giữa bồng chốc bị đẩy ra ngoài bởi chỗ đó quá đông đã thế con nhỏ cũng không ngại tay vì bị nhờ chụp hộ hình rồi bị coi như chân sai vặt cầm hộ đồ, đợi đám con gái đó đi vẫn con nhỏ mới dám lên tiếng không sợ lúc đông người mà lên tiếng chắc bị mấy bà chị đó cho bầm dập

- nè tôi muốn đi mua đồ chứ không phải làm nhiếp ảnh gia đâu nha mấy người muốn chụp thì cứ ở lại tôi đi trước đây

- ê đợi đã bọn tôi sẽ đi cùng mà

Tuấn gọi với đuổi theo con nhỏ còn 3 người kia thay nhau xin lỗi rồi đi trước. Khi con nhỏ vừa mới bước vào cửa hàng chưa kịp tìm 1 món đồ thì bị bà chủ quán mời đi vì đám con gái ban nãy chưa chịu buông tha đi theo họ đến tận các cửa hàng làm cho nơi đó đông nghẹt người. Con nhỏ đi gần 2 tiếng mà không mua nổi món đồ cho ra hồn nó bực mình quát lên

- thôi đủ rồi mấy người có để cho tôi yên không hả làm ơn tránh xa tôi ra để tôi còn được bình yên tôi đúng là điên khùng khi mà dẫn mấy người đi mà.

Ngay sau đó tất cả quay lại phòng thu dọn đồ đạc rồi trở về. 3 người kia đi xe khác còn con nhỏ với Nam đi xe rip quay về. Trên đường đi con nhỏ cứ nhìn vào điện thoại suốt

- em sao vậy đang đợi điện thoại của ai à

- tôi gọi cho Vy mà mãi cậu ấy không bắt máy không biết có chuyện gì

không nữa

- chắc không đâu này Lâm nói là cô ấy có chuyện nên về trước mà giờ có thể là đang bận nên là không thể nghe máy được

- mong là như cậu nói

Dù miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn lo lắng không yên. Sáng hôm sau vừa mới đến trường con nhỏ đã chạy đi tìm Vy nhìn thấy cô ấy ngồi trong lớp nó mới thở phào nhẹ nhõm rồi bước đến chỗ Vy

- cậu không sao chứ sao hôm qua lại về trước bộ có chuyện gì sao

- không có gì

- mà sao cậu không nghe máy làm mình lo chết đi được

Lâm vừa đến thấy con nhỏ đang ở chỗ Vy liền lại kéo nó về chỗ

- cậu ấy nói là không sao rồi mà cậu về chỗ mà chuẩn bị đi sắp ra học giáo dục quốc phòng rồi đấy

- ờ phải ha sắp đến giờ rồi

Nhân lúc đó Lâm nhắn tin cho Vy

- chuyện hôm qua tôi nói mong cô nhớ cho kỹ và đừng nói cho Vinh biết chuyện đó nhờ cô cả đấy

Nhắn xong bọn họ kéo nhau ra ngoài sân để chuẩn bị cho giờ học sắp tới

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã ủng hộ và đóng góp ý kiến. Mình sẽ

cố gắng tiếp thu và sửa lỗi. Nếu trong các bạn có ai ở Đà Nẵng cho mình biết thêm thông tin về nơi đó để mình có thêm dữ liệu để viết tiếp nha cảm ơn nhiều

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hôm nay con nhỏ lại khổ rồi tiết quốc phòng thứ 2 nó học tại trường vẫn là cái ông thầy ghét con gái đó nhưng hôm nay không chỉ có nó mà cả Vy đương nhiên cũng không thoát khỏi. Vừa mới ra xếp hàng thì thầy đã lên tiếng

-hôm nay sẽ học động tác nằm ngấm bắn súng ở cự ly gần Triệu Tuyết Vinh , Võ Thiên Vy vào nhà kho lấy 24 khẩu súng ra đây

Lần này lại là Vy ngạc nhiên

- sao ạ

- có gì không đúng sao hay thấy hơi ít

Con nhỏ nghe vậy liền tiến lên 1 bước

- dạ không không sao ạ

Nói rồi con nhỏ kéo Vy chạy đi, đi được 1 dạo thì Vy dặt tay lại

- cậu sao vậy rõ ràng là 2 đứa không thể nào bê hết chỗ đó mà cậu lại đồng ý như vậy

Con nhỏ chưa kịp giải thích thì Tuấn đã tiến lại

- vì cô còn nói thêm thì số lượng không chỉ có nhiều đó mà cứ thế tăng lên

- há

- ông thầy đó ở trường này vốn ghét con gái có thể coi là người lập dị

Con nhỏ thấy Tuấn đến liền cười rạng rỡ

- tôi biết cậu không bỏ mặc tôi mà

Con nhỏ quay ra thì nhìn thấy cả Lâm

- cả cậu cũng đến sao không sợ bị thầy phát hiện rồi phạt chạy giống tôi à

- cậu đang lo lắng cho tôi đấy à

- nè Tuấn sáng nay cậu ta có ăn phải cái gì bậy không mà ăn nói vớ vẩn vậy cậu thấy tôi có rối không mà đi lo cho cậu

Lâm xoay người con nhỏ lại

- thôi cái đó tính sau giờ thì đi lấy đồ đi kéo thầy mà ra thì lại khổ bây giờ

Vừa nói khỏi miệng thì thầy đến

- mấy người giỏi lắm dám cãi lại lời tôi cơ đấy 2 cô mau chạy 5 vòng quanh sân

- dạ 5 vòng với cái sân lớn này ạ

Nghe Vy nói vậy con nhỏ mau chóng bịt miệng Vy lại rồi bảo

- dạ không sao bọn em sẽ chạy ngay ạ

- còn 2 cậu sao vẫn đứng đây chạy luôn đi

- dạ

- trả phải 2 cậu muốn làm cùng với 2 người đó sao tôi tạo cơ hội thế còn gì

- vâng

Nói rồi 2 người đó cũng chạy luôn sức của họ dù có trâu bò đến đâu thì sau khi chạy xong cũng mệt đến đứt hơi. Sau khi chạy về con nhỏ cùng Tuấn và Nam lên lớp còn Vy thì đi vô nhà vệ sinh. Con nhỏ mệt bở phờ bụng lại đói meo quay ra phụng phịu nhìn Lâm

- sao lại muốn gì

- tôi đói

Lâm quay ra mặt đờ thờ dài 1 cái rồi bảo

- tôi biết rồi tôi đi mua đây ăn bánh nha

- ờ

Nói rồi Lâm đứng dậy đi mua bánh cho con nhỏ. Ở trên lớp Tuấn hỏi con nhỏ

- từ khi nào cậu ta làm chân sai vặt của cô vậy

- đâu có sai vặt gì đâu

- thì đó cô vừa nói đói 1 cái là cậu ta đi mua liền còn gì

- vậy sao

- tội nghiệp thằng bạn của tôi quá

Lát sau Lâm mang bánh lên lớp cũng đúng lúc mọi người quay lại lớp,

con nhỏ nhìn thấy bánh thì 2 mắt sáng lên như 2 cái bóng đèn vậy

- cảm ơn nha

- không có gì

- mà sau này chắc tôi không dám nhờ cậu nữa

- sao

- bạn cậu đang bảo tôi hành hạ cậu kìa làm bạn tôi chắc khổ lắm hả nếu không muốn thì cứ nói thẳng ra tôi cũng không bắt ép không làm bạn nữa thì sau này cũng không phải giúp tôi làm nhiều việc đến vậy

Con nhỏ vừa nói vừa đưa chiếc bánh lên miệng

- ừ vậy đi đừng làm bạn nữa

Nó dù nói ra nhưng khi nghe được câu đó từ miệng Lâm cũng thấy có chút bất ngờ nó quay ra nhìn Lâm thì bắt gặp ánh mắt đó

- tôi nói đừng làm bạn nữa hãy làm người yêu tôi đi

Nó tròn tròn mắt ra mà nhìn trong khi cả lớp thì đang ồn ào cả lên khi thấy cảnh đó vì hôm nay là lần đầu tiên họ thấy Lâm công tử tỏ tình. Vy dù vào muộn nhưng cũng nghe kịp đoạn nên nghe. Con nhỏ quay ra nhìn thấy Vy đang đứng ở cửa nhìn vào nó vội vàng lên tiếng

- đừng đùa nữa chuyện này không vui đâu Lâm

- tôi không đùa đâu tôi là thật lòng mà

Nó bối rối kéo Lâm xuống nói nhỏ vào tai

- cậu diễn đạt lắm nhưng tôi chưa ngu ngốc đến nỗi đi chấp nhận điều đó vì tôi chưa thể rời khỏi nơi này được

Nói rồi nó đứng thẳng người lên mà nói

- đùa thế là quá đủ rồi tôi không muốn tự đem mình ra làm trò đùa cho người khác đâu

Nói xong nó đứng dậy đi luôn mặc kệ đám đông đang bàn tán phía sau nó. Lúc đi qua chỗ Vy con nhỏ cũng chẳng biết nói gì

- mình

Cứ ậm ừ như thế rồi con nhỏ bước đi luôn , chẳng biết dấu mặt vào đâu nên con nhỏ chui tọt vô nhà vệ sinh

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Nó vừa bước vào đến nhà vệ sinh thì bị trượt chân ngã ngay xuống sàn đang loay hoay đứng dậy thì có 1 cánh tay đưa ra trước mặt nó ngừng lên thì thấy đó là Vy

- cảm ơn

Sau khi kéo nó đứng dậy Vy giúp nó phui đờ

- không sao chứ

- ừ nhưng sao trên sàn nhà lại có nước rửa tay nhỉ

- chắc là họ bắt đầu rồi nhanh thật đấy

- hả ai chứ mà bắt đầu cái gì

- thì đám con gái trong trường đó

- nhưng tại sao

-cậu chưa biết gì sao chuyện Lâm tỏ tình với cậu đã lan ra khắp trường rồi

- gì chứ điên thật Vy à chuyện này chỉ là trò đùa thôi không phải thật đâu

- tôi từ bỏ rồi cũng không sao đâu cậu không cần lo cho tôi

- vậy thì may quá tôi đang sợ cậu hiểu lầm mà sao cậu biết chuyện này là do đám nữ sinh trong trường

- cậu tự lên trang cá nhân mà xem bọn họ đang bàn tán đầy trên đó đấy

Con nhỏ nghe vậy liền lên mạng xem ngay

- con nhỏ được Lâm tỏ tình là con nhỏ nào thế

- nó ăn gan hùm hay sao mà dám cướp mất Lâm của tao chứ

- con nhỏ đó đúng là hồ ly tinh mà đến trường chưa bao lâu đã tỏ ra thân thiết với cả tứ hoàng tử đó

- hình như nó còn ở chung phòng với Trung thiếu gia nữa kìa

.....

- nhất định phải cho con nhỏ đó 1 trận mới được không thể để yên như thế này

- chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng đâu

Nó đọc xong thì như muốn kiểm cái lỗ mà chuồn nếu không sẽ bị đám con gái đó xé xác ra luôn

- trời ơi chắc tôi chết luôn quá

Con nhỏ cùng Vy đi từ nhà vệ sinh ra thấy ai cũng nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống ai cũng mắt sắc lạnh nhìn nó rồi chỉ trỏ bàn tán. Về đến tủ thay đồ trước cửa lớp, vừa mới mở ra nó bất ngờ vì trong tủ đồ của nó chứa toàn đồ ăn thừa, đồ đạc trong đó cũng bị xáo trộn cả lên dầy với áo nó cũng toàn mùi nước tương nhìn là muốn độn thổ. Đúng lúc đó 4 người trong nhóm tứ hoàng tử bước ra

- có chuyện gì vậy

- cái đó tôi phải hỏi mấy người mới đúng

- nè cái này không có liên quan đến chúng tôi nha dù có thủ đoạn thế nào chúng tôi cũng không làm thế với đồ ăn đâu

- vậy cái này là do ai

Vy đưa ra trước mặt nó cái điện thoại

- là do đám nữ sinh đó đó họ tuyên chiến với cậu ngay trên bloc kia

- sao tôi đến phát khùng mất

Nam nghe vậy cũng bức xúc

- anh đi kiểm họ trả thù cho em

Vy kéo tay cậu ta lại

- cậu định đi đâu cậu mà tới đó làm loạn thì chỉ cho họ thêm cái cơ để tiếp tục làm mấy chuyện này

Tuấn cũng đồng ý với điều đó

- cũng phải cậu là mỹ nam giờ mà tới đó thì chắc Vinh không có chỗ mà về luôn

- vậy chẳng nhẽ cứ cho qua mọi chuyện thế này

Con nhỏ xoa trán kéo tóc về phía sau

- thôi mặc kệ họ đi trán rồi cũng sẽ dừng lại thôi mà có trách thì trách tôi ngay từ đầu lại đây đưa tới mấy người

Lâm tiến lại chỗ tủ đồ

- để tôi dọn giúp cậu

Nó đẩy Lâm ra

- thôi đi chuyện này cũng do cậu mà nên giờ thì làm ơn tránh xa tôi ra 1 chút có vậy tôi mới có thể sống yên

Nói xong nó đập mạnh tủ đồ rồi đi luôn. Nó ghét cái cảm giác bị người khác soi mói nên từ trước đến nay không giám để lộ chuyện gì nay thì chẳng còn gì mà bí mật nữa lại bị mọi người nhìn vào như thể là kẻ tội đồ của toàn nhân loại vậy. Trong trường này chẳng còn chỗ nào để nó trốn nữa nó lấy xe đi ra công viên, dựng xe vào 1 góc nó đi bộ rồi dừng lại ở 1 chiếc ghế đá, đang mãi suy nghĩ về chuyện ngày hôm nay thì bỗng nhiên có cảm giác lạnh ở bên gò má

- á

Nó né người sang 1 bên thì thấy đó là Tiểu Bạch

- sao mà ngồi thừ người ra thế cô bé

- em gặp 1 chút rắc rối ở trường

- liên quan đến cậu bạn hôm trước hả

- sao anh biết à cũng phải thôi nó lan đi cả trường rồi mà

- anh không biết em đang nói đến chuyện gì nhưng nếu đó là chuyện không mấy vui vẻ thì gạt nó qua 1 bên đi uống cái này vào sẽ cảm thấy phần chần hơn

Tiểu Bạch vừa nói vừa mở lon nước cho con nhỏ

- cảm ơn anh nhưng em không biết em có thể chống chọi được bao lâu

đây

- nếu không thể thì cứ trốn tránh cũng đừng nên trốn quá lâu vì cái con người ta cần là cảm giác an toàn ban đầu nhưng em cũng đừng nên trốn quá lâu vì như thế thì khó khăn cũng không bớt đi nếu có thể đối diện thì cứ đối diện sau những chuyện như thế biết đâu em lại rút ra được 1 vài có ích

- sao chứ

- những gì em vừa nghe là lý thuyết thôi

- vậy còn thực tế thì sao

- thực tế thì em nên tìm cho mình 1 người có thể cùng em vượt qua chuyện này ví dụ như anh

Con nhỏ bất giác cười

- cảm ơn anh nha em thấy thoải mái hơn rồi giờ thì em hiểu cuộc sống luôn có sự khác biệt giữa lý thuyết và thực tế

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sau khi nói chuyện với Tiểu Bạch xong con nhỏ trở lại trường, vừa mới thoải mái một chút giờ lại gặp phải mấy thím hám trai chặn trước cổng trường nó đã cố tình đi qua nhưng vẫn bị gọi lại

- ê nhỏ kia đứng lại đó
- mấy người kêu tôi
- không lẽ tao tự kêu tao
- có chuyện gì
- có chuyện gì ư mà y giả nai cũng giỏi quá ha
- tôi làm gì mà mấy người kêu tôi giả nai

Một bà chị trong số đó liên tục tỏ tay vào người con nhỏ mà nói

- mà y là con nhỏ lớp đặc cách phải hông

Nó hất tay của cô ta ra

- phải
- mới tới mà bà y đặt làm màu hả cưng

Một người khác cố ý đẩy con nhỏ ngã

- đáng thì cũng nhỏ mặt thì lại bình thường mà sao lại chèo cao quá vậy
- còn bày đặt từ chối anh Lâm chứ
- nó là ai mà dám làm thân với tứ hoàng tử chứ
- tưởng được mấy anh có chút thân thiết mà bày đặt làm giá hả

1 người khác đưa tay về phía sau lấy xô nước từ 1 người khác rồi nói với con nhỏ

- mày chỉ đáng nhận lấy cái này thôi nè

Nói rồi cô ta đổ hết lên người con nhỏ

Họ cứ thế mà lấn áp con nhỏ không để nó nói cũng chẳng kịp đứng dậy đến khi nó thật sự sắp kiệt sức thì may mắn Trung đi qua nhìn thấy nếu bình thường cậu ta đi luôn cho rảnh nợ vì ghét bị làm phiền nhưng lần này nhìn thấy con nhỏ nên mới lại

- nè mấy người đang làm gì thế
- anh.... tụi em chỉ đang cho con nhỏ này 1 bài học thôi
- tránh ra
- nhưng tụi em chỉ mới
- tôi kêu mấy người tránh ra cơ mà

Nghe thấy Trung quát nên bọn họ cũng tránh qua 1 bên. Trung cởi chiếc áo khoác đang mặc trên người ra khoác lên người con nhỏ rồi kéo nó đứng dậy, định đưa con nhỏ đi thì 1 đứa trong đó kéo tay Trung lại

- anh đây là chuyện con gái mà

- im đi tôi cũng bằng tuổi mấy người thôi mà anh em cái gì chứ

Nói rồi Trung hất tay cô ta ra

- vậy tại sao anh Nam cứ xưng anh em với con nhỏ

Trung quay ra nhếch mép cười

- tôi tưởng mấy người quan tâm đến cậu ta lắm ai dè cũng chỉ là ra về mà thôi

- anh nói vậy là gì

- Nam với Vinh là bạn thân từ nhỏ cơ mà thân thiết gọi 1 tiếng anh em bộ chết hả

- sao cơ vậy còn chuyện tỏ tình của anh Lâm với con nhỏ này thì sao

- à là để dẫn mặt mấy đứa bám đuôi như mấy người thôi

- vậy anh có dám nói họ không có tình cảm với con nhỏ này không

- dám hay không sao tôi phải nói với mấy người mà có tình cảm thì chết ai hả nói tóm lại 1 điều nếu để tôi nhìn thấy mấy người làm chuyện điên khùng này 1 lần nữa tôi không để yên đâu

- vậy anh định làm gì sao cứ bảo vệ con nhỏ này hoài vậy

- mấy người tò mò tôi sẽ làm gì sao hay tôi làm luôn ngay bây giờ nha mấy người thích mời phụ huynh hay đuổi học thẳng hay thích mấy trò bạo lực tôi đều có thể dám ứng

- em....

- tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy mặt mấy người nữa

Nói xong cậu ta kéo con nhỏ trở về phòng

- có lạnh không

- có nó lạnh như ngày tôi bị các cậu dội xô nước đá vào người ý

- vậy thì vẫn còn ấm chán

- cậu.... cậu nói thế thì đến giải vây cho tôi làm gì

- bây giờ mở miệng ra là nói lý với tôi sao ban nãy lại đứng yên cho bọn họ lấn át

- tại ai mà tôi phải ra nông nổi này không phải tại mấy người hay sao

- ở đây là lý do tôi đứng ở đây đây

2 người cứ thế mà cãi lý suốt đoạn đường về phòng, chuyện hôm nay coi như là ổn nhưng còn ngày mai ngày kia sẽ thế nào thì chẳng ai biết được. Sáng hôm sau ở lớp học Tuấn thấy con nhỏ cứ lăm la lăm lét bước vào lớp liền đi từ phía sau vỗ mạnh vào lưng khiến con nhỏ giật thót người, lúc nhận ra là Tuấn con nhỏ mới vỗ mạnh đáp trả

- cậu bị khùng hả sao cứ ám tôi hoài thế

- cô bị khùng thì có sao cứ lăm la lăm lét thế

- tại mấy người mà bây giờ tôi đi đứng cũng phải khó khăn thế đấy

- sao thế

- tôi trốn mấy đứa con gái

- bộ bọn họ làm gì cô hả

- ờ hôm qua tôi còn nhận cả xô nước lạnh lên người đấy

Tuấn nghe vậy liền ôm bụng cười, làm con nhỏ càng tức hơn

- cậu còn dám cười nữa hả

- thì tại buồn cười mà thôi không nói linh tinh nữa chiều nay có buổi họp mặt thành viên trong câu lạc bộ bóng rổ đấy

- ở đâu

- sân đấu bóng

- tôi biết rồi thôi vào lớp đi sắp muộn học rồi đấy

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chiều đó buổi giao lưu cũng bắt đầu khi con nhỏ đến thì thấy Vy đang ở đó rồi

- ơ Vy cậu cũng tham gia clb bóng rổ sao

- ừ tại lớp có mỗi 2 đứa con gái cậu tham gia bóng rổ nên tôi cũng tham gia luôn

- ừ

Tuấn vừa đến đã bộp vào nói luôn

- cô thì biết gì về bóng rổ mà lại đòi tham gia chứ

- e hèm cậu không im lặng được à

- tôi nói đúng sao phải im lặng

- đúng cái gì mà đúng không biết thì bây giờ học cũng được

- thôi tôi nói không lại với cô nên không nói nữa đâu

- biết thế là tốt mà cậu đây vậy còn lũ người kia đâu

- anh đến đây em tìm anh hả

Nam vừa đến đã chạy ngay tới chỗ con nhỏ nhưng bị ngăn lại

- nè đứng tránh xa tôi ra 1 chút tôi không muốn bị mấy bà thím trong trường tìm đến nữa đâu

Nó vừa quay ra đã nhìn thấy Tiểu Bạch

- ơ anh anh tới đây làm gì vậy

- em cũng ở đây sao anh tham gia clb

- em tưởng chỉ có học sinh tham gia

- anh chỉ tham gia cho vui thôi

- vậy sao vậy tí nữa anh em ta thi thử xem thế nào nhá

- em biết chơi thật hả

- cũng tạm tạm anh ạ

- tạm tạm cái gì cô ấy đùa thầy đấy chơi đỉnh lắm đấy

Lâm từ sau tiến lại choàng tay qua cổ con nhỏ mà nói với Tiểu Bạch. Con nhỏ thấy vậy cố ý đẩy Lâm ra

- nè tránh xa tôi ra

- sao thế

- sao chẳng gì

Nói xong nó chạy luôn sang đứng bên cạnh Tiểu Bạch

- anh hay tiện đây mình đấu luôn 1 ván đi

- tùy em thôi

Nghe vậy nó chạy lại ngồi xuống định tháo dây ra, Trung thấy nó định tháo dây liền nói

- nè có cần gấp gáp đến thế không lát nữa chơi cũng đâu có muộn

Tiểu Bạch thấy hơi kỳ lạ nên hỏi

- em định đấu mà sao lại tháo dây

- à cái này

- cậu ta cứ mỗi lần thi đấu thì đều tháo dây ra đi chân không _ Lâm thấy Tiểu Bạch thắc mắc nên giải thích hộ

- nhưng sao lại phải tháo dây trong khi thi đấu thì nên đi dây

- thì cứ coi như là thói quen của em đi

Đang định ra sân thì người đại diện của CLB thông báo

- mọi người chuẩn bị tập chung bây giờ

Ai cũng tập chung nhưng Vy lại ra ngoài có lẽ cô ấy cảm thấy nhàm chán. khi phần chào hỏi kết thúc Vy cũng quay lại đúng như những gì con nhỏ muốn cuối buổi mọi người tổ chức 1 buổi đấu giao hữu, con nhỏ lên tiếng

- hôm nay tôi sẽ xả hết sự bực tức của mấy ngày hôm nay vào trận đấu này đây vì thế khi thi đấu tôi sẽ không nương tay đâu đấy

Tuấn nghe vậy liền kìm lại ngay

- ế không được cô mà xả hết lên quả bóng nhờ nỗ thì sao

Con nhỏ lườm Tuấn 1 cái rõ sâu

- vậy tôi xả hết lên người cậu nha

....

Vài phút sau trận đấu cũng bắt đầu y như rằng có bao nhiêu bức xúc nó dồn hết vào trận đấu nên mới bắt đầu đã gay cấn, mọi người trên sân không ai để cho cái rổ đứng yên nó cứ rung lắc liên tục vì bóng cứ được lên rổ lia lịa. Chẳng được bao lâu thì cuộc đua bỗng dừng lại vì tiếng hét xé tan bầu không khí của con nhỏ

- aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaá

Nó vừa hét vừa nhìn xuống cái chân đang be bét máu hình như chân nó hẳn phải đình hay thứ gì đại loại thế mặt nó nhăn lại vì đau, thấy thế mọi người đang chơi cũng ném bóng ra rồi chạy lại chỗ con nhỏ ai cũng hỏi tới tấp

- cậu sao thế

- vinh cô có sao không

- chân sao máu me nhiều thế này

- chuyện gì đã xảy ra vậy đưa Vinh đi cấp cứu mau lên

15' sau con nhỏ được đưa đi cấp cứu tại bệnh viện thành phố ai cũng dùng hết khả năng huy động mọi nguồn lực có thể để có thể tìm tới cho con nhỏ những bác sĩ tốt nhất, mọi người đang chầu chực ngoài phòng cấp cứu của con nhỏ. Đền vừa tắt mọi người đều lao đến trước cửa, thấy bác sĩ bước ra ai cũng hỏi nhưng lại chỉ hỏi đúng 1 câu

- tình hình Vinh sao rồi cơ

- phần phẫu thuật để lấy vật thể nhọn ra khỏi chân bệnh nhân đã diễn ra 1

cách thành công, cô ấy sẽ mau chóng được chuyển về phòng hồi sức

Nghe vậy mọi người mới thấy yên tâm phần nào, lát sau cô của Vinh cũng đến do được Nam gọi tới, khi cô tới tất cả mọi người đều trở về trường. Do ngã thuốc nên sáng hôm sau con nhỏ mới tỉnh táo trở lại, Vy cùng tứ hoàng tử đến thăm con nhỏ sau giờ học. Vy xách túi hoa quả vô trước

- cậu sao rồi chúng tôi tới thăm đây

Con nhỏ cười rồi nhìn vào túi hoa quả - tôi ổn rồi cậu mang hoa quả đến à không có...

Tuấn bước vô sau

- có bánh chứ gì đương nhiên là có chứ tôi hứa với cô rồi mà

Tuấn vừa nói vừa đưa túi bánh ra trước mặt con nhỏ, nhìn thấy bánh mắt nó sáng bừng lên

- cảm ơn nha tôi đói lắm cô chỉ cho tôi ăn mấy món đồ bổ khó ăn lắm

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Nam thấy vậy liền kéo tay Tuấn lại ngăn chặn không được đưa bánh cho con nhỏ

- không được cô ấy là bệnh nhân mà

Dù vậy con nhỏ vẫn cố nài ra với lấy cái bánh trên tay của Tuấn

- ừ tôi là bệnh nhân nhưng đau chân chứ có đau bụng đâu mà không ăn được

Khi con nhỏ đang ăn ngon lành chiếc bánh thì Trung bảo

- lần này chắc tôi đuổi việc mấy người quét dọn sân bóng mất để có cả đình trong sân thì không thể chấp nhận rồi

Đúng lúc đó Tiểu Bạch cũng tới thăm con nhỏ nghe thấy vậy nên cũng bảo

- anh không nghĩ là do lao công đâu có thể là do có người cố ý bỏ đình vô đó

Vy phản đối luôn

- sao có thể chứ nếu có người cố ý thì đâu thể làm thế vì có nhiều người ở đó lắm đâu chắc được là Vinh nhả vào

Nam cũng gật đầu đồng tình. Nhưng Tiểu Bạch lại đưa ra lý do thuyết

phục

- có thể đấy nếu người đó biết thói quen tháo dây khi ra sân của Vinh

Lâm hỏi lại

- vậy thì ai cố tình làm thế chứ

Vy quả quyết

- chắc chắn là đám con gái trong trường rồi từ sau chuyện với Lâm ở trường đưa con gái nào mà trả ghét cậu ấy họ thừa lý do để làm thế mà nhưng mà chắc không tìm được là ai đâu vì ở sân tập đâu có camera

Lâm bực tức nói

- nhưng đâu thể cứ để yên thế này phải tìm ra cho bằng được chứ

Nó thở dài ngao ngán

- thôi đi chuyện qua rồi thì cho qua luôn đi tìm để làm gì đều tại mấy người nên tôi mới phải nằm đây liệt mà vô chăm tôi

Lâm và Nam đồng thanh nói

- vậy tôi (anh) vào chăm cậu (em) nha

- không khiến chỉ cần mang bánh cho tôi là được

- biết rồi

Đúng lúc đó bác sĩ vô kiểm tra cho con nhỏ

- tình trạng của cô ấy sao rồi

- vì vật nhọn ngắn nên đâm không quá sâu vết thương cũng nhỏ tuy nhiên nó chạm trúng 1 số dây thần kinh cảm giác nên thời gian đầu chân tạm thời bị rối loạn cảm giác sau 1 tuần điều trị có lẽ sẽ ổn thôi

- vậy khi nào có thể ra viện

- 1 tuần nữa sau khi kiểm tra kỹ lại là có thể ra rồi

- cảm ơn

Lúc bác sĩ định đi ra thì con nhỏ hỏi với thêm 1 câu

- tôi sẽ đi lại bình thường được chứ

- dĩ nhiên rồi việc đi lại không gặp trở ngại gì

Nghe vậy ai cũng thấy nhẹ nhõm nhưng nụ cười trên môi con nhỏ vụt tắt khi nghe câu thứ 2

- nhưng nếu chơi các môn thể thao liên quan đến chạy thì có lẽ là không ổn đâu

- dạ

Nó vốn năng động nay lại không thể chạy nhảy ai cũng thấy bất ngờ, nó im lặng hồi lâu khi bác sĩ đi khỏi nó bảo

- mấy người cũng về luôn đi tôi muốn ở 1 mình

- nhưng

- đi đi

Nó nằm xuống chòm chăn kín đầu ai cũng hiểu ý nên cũng ra luôn. Trong

thời gian nó ở lại viện mấy người họ đều cùng nhau đến thăm nó nên cũng trở nên thân thiết hơn nói chuyện cũng thoải mái hơn tâm trạng nó cũng đỡ phần nào. 1 tuần sau nó được ra viện nó cũng về trường đi học bình thường mấy người họ lại quan tâm đến nó nhiều hơn vì muốn nó được vui quên đi vết thương ở chân. Lâm, Tuấn với Nam chủ động sang phòng đợi nó cùng đi học

- đi thôi cô nương sắp muộn học rồi

- tôi biết rồi ra liền đây mà hôm sau đừng qua gọi nữa nhé tại mấy người mà chẳng ngày nào tôi được dậy muộn

- cái thói ngủ nướng bao giờ mới bỏ được hả

- không biết đi thôi

Đang đi được nửa đường thì Tuấn có tin nhắn đọc xong cậu ta nói rống lên

- chiều nay có lịch tập luyện bóng rổ đấy

Nói xong cậu ta mới nhớ ra rồi nhìn vào sắc mặt con nhỏ rồi vội bịt miệng cả 3 người còn lại xúm lại cốc đầu cậu ta thấy vậy con nhỏ ngăn cản

- thôi thôi cậu ta đâu cố ý tôi cũng không sao mà chiều nay các cậu cho tôi tới đó xem nha

- có chắc là chỉ xem không đấy

- chân tay vậy có muốn chạy xuống cũng đâu có được

- ừ biết rồi chiều cho cô theo giờ lên lớp thôi

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Chiều đó con nhỏ theo chung lên sân bóng rổ thì thấy Tuấn Lâm và Nam đang cùng Vy bàn 1 số việc của club thấy con nhỏ tới họ chạy lại

- đến rồi sao

- ừ mà mấy người chạy lại làm gì cứ làm việc đi

-không sao tí nữa nói tiếp cũng được

Con nhỏ nhìn qua thấy mặt Vy có nét thoáng buồn

- thôi mấy người làm gì thì cứ làm tôi đi mua nước

- em ở đây đi anh đi mua cho

- không cần tôi tự đi được tôi muốn ra ngoài ở đây cũng có làm được gì đâu

Mọi người hiểu ý nó đang thấy khó chịu vì không thể ra sân bóng chơi

- ừ vậy em đi đi

Con nhỏ gọi với lên

- ê Vy đi chung với tôi cho nó vui

Nghe thấy con nhỏ gọi Vy cũng chạy xuống theo. Sau khi mua nước trở về nó với Vy mang nước vô phòng chờ

- đi vô đây làm gì thế Vinh
- tôi có chuyện muốn nói với cậu
- chuyện gì vậy
- chuyện ban nãy tôi xin lỗi nha tôi không nghĩ là họ lại chạy tới
- đừng nói như thế nữa

Con nhỏ yên tâm khi nghe Vy nói thế nhưng rồi lại bất ngờ hơn khi giọng Vy bắt đầu thay đổi

- vì đó chỉ là những lời nói giả tạo
- cậu nói gì vậy tôi đâu có ý đó
- không sao miệng thì nói xin lỗi nhưng lại cố lấy hết sự chú ý của họ, trong thời gian cậu ở viện tôi đã bắt đầu quen thân với họ nhưng khi cậu vừa về họ lại quan tâm cậu rồi bỏ mặc tôi
- tôi không hề mà rõ ràng tôi là người giúp cậu quen với họ kia mà
- phải là cậu giúp tôi chính vì thế nên họ mới tỏ ra khinh thường tôi họ nói nhờ cậu tôi mới được ở lại đây nhờ cậu tôi mới quen với họ nhưng vì thế mà Lâm tỏ ra thờ ơ với tôi vì thế mà bọn họ đều không vừa mắt với tôi nghĩ tôi là kẻ dựa dẫm vào người khác tôi ghét cậu ghét cả những việc cậu đã làm với tôi
- từ trước đến nay tôi rất khó để kết bạn nhưng khi cậu đến tôi đã nghĩ cậu sẽ là người bạn tốt với tôi nhưng nếu những việc mà tôi làm bị cậu nghĩ ra như thế tôi cũng không còn gì để mà nói đã thế kết thúc luôn ở đây đi sau này tôi với cậu không còn là bạn

Con nhỏ sách túi nước lên và đi về phía cửa đang đi nó bỗng đứng sững lại vì câu nói của Vy

- chỉ thế thôi sao khi tất cả mọi việc xảy ra đối với cậu đều do tôi làm

Con nhỏ quay người lại

- cậu nói thế là có ý gì

- tôi nói tất cả mọi việc từ việc đổ nước rửa tay xuống sàn nhà đảo lộn tủ đồ của cậu và đương nhiên là cả việc bỏ đinh xuống sàn phòng tập nữa

Nó nghe được vậy bất giác túi nước trên tay rơi xuống sàn

- cậu

- ban đầu tôi đã định giấu kín chuyện này nhưng không ngờ thầy Bạch lại mau chóng tìm ra mấu chốt của vấn đề sớm muộn thì cậu cũng biết chi bằng nói ra thế này để cậu biết trước 1 chút cũng thú vị

Nó vì quá tức giận khi nghe được những lời nói đó đã tiến lại gần Vy thẳng tay tát mạnh 1 cái vào mặt cô ta 1 tiếp “ chat” vang lên nghe trong đó chứa đầy nỗi bức tức

- cái tát này coi như là sự trả giá của cậu đối với những chuyện cậu gây ra cho tôi nhưng cũng là lời cảnh cáo cho cậu tôi không phải là người chịu đứng yên để người khác hại mình ,lần này tôi sẽ im lặng coi như chưa có gì xảy ra nhưng nếu chuyện này còn tiếp diễn tôi không chắc mọi chuyện sẽ dừng lại ở 1 cái tát.

Nói xong nó ôm cục tức mà đi ra ngoài nó không trở lại sân bóng mà đi về kí túc xá còn Vy thì ở lại đó nhưng lạ thay sau khi nhận lấy 1 cái tát Vy không những không khóc mặt khác lại cười liệu có phải vì nói ra hết nên thấy

nhẹ nhõm hơn. Khi buổi họp kết thúc tứ hoàng tử đi tìm con nhỏ khi đến phòng chờ họ chỉ thấy Vy ở đó

- cô đây vậy Vinh đâu

- cô ấy nói có việc bận nên đi trước rồi

Nam lên tiếng

- chắc cô ấy sợ ra sân rồi lại buồn nên đi trước đấy mà

- có lẽ thế

Nghĩ vậy nên họ không đi tìm con nhỏ

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trên đường trở về ktx con nhỏ nhìn thấy Tiểu Bạch nó cố đi qua để thầy không nhìn thấy vẻ bực tức của nó nhưng bị túm tay gọi lại

- em sao thế có gì xảy ra sao
- em ổn
- không mặt em cho thấy em không ổn chút nào
- rõ thế sao
- ừ rõ lắm nhìn thoáng qua cũng hiểu đi nói chuyện với anh
- em mệt không muốn đi
- mệt cũng phải đi

Nói rồi anh kéo con nhỏ đi ra công viên ở gần trường đẩy nó ngồi xuống ghế đá

- sao cô nương nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra mà khiến cái mặt em ra thế này
- nói ra có hết bực không
- không biết nhưng có lẽ sẽ thoải mái hơn
- vậy thì em không nói đâu

- cái giọng này là anh ghét nhất đấy
- vậy có cách nào mà không cần nói ra vẫn hết bực không
- có
- là cách gì
- nếu như anh giúp em thì tính ra em nợ anh 3 lần đúng chứ
- sao anh nhớ dai thế
- ít nhất anh cũng được coi là thầy giáo của em đấy
- vâng thưa thầy
- vậy hôm nay trả luôn 1 thế đi
- bằng cách nào
- tối nay đi cùng anh tới vũ hội WIP với tư cách là người đi cùng anh
- là gì
- kiểu như buổi tiệc liên hoan ý mà
- em không đi đâu em không thích chỗ đông người
- em phải trả nợ cho anh chứ với lại đó là 1 phần trong kế hoạch giúp em tạm thời quên đi việc khiến em bực bội
- anh chắc chứ
- chắc

Nó dẫn đo 1 hồi rồi gặt đầu cái rụp

- thì đằng nào cũng phải trả nợ cứ coi như là hôm nay em hồi đi cho nhẹ nhõm

- thì đương nhiên là hồi rồi giờ thì triển khai kế hoạch thôi

Nói xong anh kéo nó đi rất nhiều nơi từ shop quần áo đến dày dép nó thử vô vang thể loại cho tới khi anh gặt đầu , làm lại kiểu tóc xoắn nhẹ 1 chút anh thì có vẻ vui đấy nhưng mặt nó chẳng có chút biểu cảm nào

- sao thế

- chán lắm anh

- anh biết rồi em chỉ có ăn mới có thể vui lên đúng không nhìn phía trước đi

Nghe lời Tiểu Bạch con nhỏ ngừng đầu lên thấy 1 quán pizza to tướng trước mặt ,quả nhiên mặt nó hớn hờ hẩn lên nhanh như cắt nó kéo anh vào trong quán nó bị choáng ngợp bởi cách trang trí nơi đây đậm chất ý hơn hết là nó được chọn loại nhân mà nó thích ăn đúng kiểu nướng mà nó muốn khỏi phải bàn nó ăn mà không biết no

- thế nào rồi tâm trạng ổn hơn chưa

- khá hơn 1 chút rồi

- vậy là tốt giờ thì đi bộ 1 chút cho tiêu hết cái phần đã ăn đi nếu không lát nữa không mặc nổi đồ đâu cô nương ạ

Sau khi đi dạo 1 chút qua các ngõ ngách của phố cổ anh để con nhỏ trở lại trường và hẹn 7h tối tới đón. Như đã hẹn trước với anh nó nó ăn mặc đẹp để tóc tai chải chuốt thêm chút son lên đôi môi của nó nhìn vào ai chả bảo thiếu

nữ mà quả thật hôm nay nó xinh hơn mọi bữa cũng xứng tầm hotgirl chứ chẳng chơi. Khi nó ra cổng thì thấy anh đã đợi nó cùng với một chiếc xe hơi thể thao sang trọng

- ồ xe hơi cơ đấy
- chuyện trở gái xinh là phải đi xe đẹp rồi
- hôm nay em mới biết anh có khiếu hài hước đến thế đấy

Cả hai cùng cười rồi bước lên xe đi đến bữa tiệc. Vừa đến nơi nó cảm thấy bất ngờ vì nơi nó sắp đặt chân xuống là 1 khách sạn sang trọng 5 sao dưới thềm trải thảm đỏ phía trước có rất nhiều nhà báo kí giả vây lấy

- anh mình sẽ vô đây thiệt hả
- ừ nhưng khi vào đó em mang danh nghĩa là bạn gái của anh đấy
- hả sao cơ vậy em đi về

Con nhỏ định mở cửa bước xuống xe thì bị anh kéo lại

- giờ em mà xuống là bị đám kí giả vây kín đấy
- nhưng em muốn về
- làm ơn giúp anh đi mà hôm nay anh cũng có chút bực bội cần phải xả ra

Nó vò đầu bứt tai 1 hồi

- thôi được rồi sau hôm nay coi như em và anh hết nợ
- anh biết rồi cảm ơn em nha
- mà khoan đã em chẳng biết gì về anh muốn diễn trọn vai này cũng đâu

có thể

- anh xin tự giới thiệu anh tên Hà Tiểu Bạch là 1 nhà tâm lý học năm nay 22 tuổi nhà còn 1 em gái và bố gia đình anh có truyền thống làm bêm đất bấy nhiêu đó đủ chưa

- chắc rồi

Nói rồi Tiểu Bạch bước xuống xe trước vòng sang bên kia mở cửa cho con nhỏ, nó vừa bước xuống xe đã nghe đám phóng viên bàn tán

- chụp mau đi lẹ đi đây là bạn gái mới của thiếu gia nhà họ Hà đấy

- ngày mai lại có tin hot độc quyền rồi đây

- tin này đảm bảo chấn động dư luận ngày mai luôn cho mà coi

.....

Họ làm cho con nhỏ hơi khó hiểu nó không biết người đang đi bên cạnh nó rốt cuộc lai lịch ra sao nhà giàu có tới mức nào mà vừa bước ra đã thu hút hết toàn bộ nhà báo về phía mình mà rõ ràng trước đó anh ta nói rằng nhà làm đất kia mà. Nó nghĩ hoài không ra nên cứ mặc kệ diễn cho tròn vai này đã rồi có gì thì hỏi sau

Mọi người nghĩ sao về hành động của con nhỏ khi biết Vy là người khiến nó chẳng thể chạy mà chỉ để lại 1 cái tát nếu bạn cảm thấy bực mình thì có lẽ tôi đã đạt được điều mình mong muốn ban đầu chính là tạo nút thắt

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Vào đến trong chạn cho con nhỏ 1 chỗ để đứng kê cho nó cái bánh ngọt ăn tạm trông nó lúc này vui vẻ hẳn lên, nhớ lại chuyện ban nãy suy nghĩ con nhỏ ghé tai anh mà hỏi

- mà nè nhà anh rốt cuộc làm nghề gì mà sao nổi dữ dợ

- anh nói rồi mà làm bên đất

- chỉ làm ruộng mà giàu thế hả anh trẻ thế mà có cả xe hơi thể thao đi cơ đấy

Nó vừa nói vừa chặc chặc, Tiểu Bạch nghe nó nói mà không nhin cười nổi

- em nghĩ nhà anh làm ruộng hả

- thế không phải sao anh nói làm đất mà

Anh kéo cái tay đang cầm chiếc bánh lên mà nói

- ý anh là nhà anh làm bên bất động sản gọi nhanh là đất đó cô nương

Nó nghe rồi cũng thấy nó ngốc thật rồi lại tự cười vì điều đó. Nó thì đang vui vẻ còn ở 1 chỗ khác gần nơi nó đứng có 4 anh chàng cũng được mời đến vũ hội đang nhìn theo nó

- con nhỏ đó nói chuyện gì mà có thể cười vui đến thế _ Tuấn vừa cầm ly rượu vang lên vừa nói

- cô ấy chưa đủ 18 tuổi mà sao dám đi đến nơi này với người lạ chứ _
Nam nhìn có vẻ tức

- lại còn đứng gần nhau nữa chứ nói gì mà cứ phải ghé sát vào tai mà nói thế _ Lâm tiếp nối câu nói của Nam

Duy chỉ có Trung là yên lặng đứng đó nhìn nãy giờ không nói 1 lời nào cả nặn mãi mới được 1 câu nhưng chẳng ăn khớp chủ đề tí nào

- Tuấn uống vừa rượu thôi mai vẫn đi học đấy

- trời nhìn thấy thế mà không có chút biểu cảm gì hả phục thật thánh mà_
Tuấn vừa lắc đầu vừa nói

- nhưng mà hôm nay trông cô ta lạ lắm chẳng giống thường ngày chút nào

- ừ phải đấy dịu dàng hơn xinh xắn hơn có chút lộng lẫy yêu kiều hơn thì phải

Ở chỗ con nhỏ Tiểu Bạch bố với nó

- em đi cùng anh tới chào bạn bè 1 chút nha

- thôi anh đi 1 mình đi em đứng đây được rồi em không muốn ráp mặt với người lạ đâu

- vậy em đứng đây 1 mình được không

- được mà không cần lo cho em đâu

Nghe con nhỏ nói vậy Tiểu Bạch mới yên tâm mà đi, anh vừa đi thì 1 cô gái khác bước đến

- chào cô

Nó nghe thấy quay ra

- vâng chào chị có chuyện gì sao

- tôi xin tự giới thiệu tôi Thái Hân là bạn gái cũ của Tiểu Bạch

Nó mới nghe đã nhận ra có điều không lành sắp đến

- vậy thì sao

- trông cô chắc cũng chỉ khoảng 18 tuổi mà ăn nói có vẻ mạnh miệng gồm nhi

- chị có gì muốn nói với tôi hay sao

- không được bám lấy Tiểu Bạch nữa

Chị ta nói với cái giọng chua chát mà có phần đe dọa. Nó cũng chẳng vừa

- chị nói thế có phần không phải nhi giờ chị đâu còn là bạn gái anh ấy thì cũng đâu có quyền nói điều đó với tôi

Nó dám nói ra điều đó cũng phần là vì nó nghe được người khác nói rằng cô bạn gái cũ của Tiểu Bạch quen với người khác trong khi vẫn đang quen Tiểu Bạch khi anh ấy phát hiện mình bị lừa dối nên đã chia tay với chị ta chắc chị ta không chấp nhận điều đó nên mới hành xử thế này và có lẽ đây cũng là lý do anh muốn con nhỏ tới đây. Nghe được câu nói của con nhỏ Thái Hân tức giận hơn tay chị ta vờ lấy ly rượu trên bàn hất về phía con nhỏ “vụt có 1 cánh tay kéo mạnh con nhỏ ra khỏi chỗ nó đứng trước khi ly rượu kịp hất lên người nó thì ra người kéo nó ra là Nam cậu ta giận dữ khi thấy con nhỏ bị đối xử như vậy cậu ta định tiến lại gần Thái Hân thì bị Trung ngăn lại, ly rượu đổ xuống chan hòa ra khắp sàn khiến mọi người đều nhìn về phía con nhỏ, Tiểu Bạch ở gần đó nhìn thấy vậy nên mới chạy lại

- em không sao đấy chứ

- em không sao

- Thái Hân em làm gì vậy hả

Đang định nói tiếp thì anh bị con nhỏ ngăn lại

- anh để em giải quyết chuyện này

Dù vẫn có chút bất ngờ và sợ hãi về chuyện ban nãy nhưng con nhỏ vẫn cố nhếch mép cười 1 cái

- cảm ơn vì chị đã giúp tôi lôi kéo sự chú ý của mọi người nhân đây tôi nói cho mọi người 1 chuyện để mọi người có thể thấy rõ được bộ mặt của chị sau lớp mặt nạ này

Con nhỏ càng nói càng rõ tiếng hơn

- à không mà là 3 điều

Thứ nhất chị là người dối trá trong tình yêu nên việc Tiểu Bạch bỏ rơi chị là 1 điều dễ hiểu

Thứ hai chị không còn là bạn gái của anh ấy nên không có quyền cấm đoán tôi bất cứ điều gì

Thứ 3 tôi không giống chị không phải là người thích bám đuôi người khác để rồi lợi dụng lừa gạt người ta

Nghe xong mấy lời đó mặt Thái Hân đỏ lên bừng bừng vừa tức giận vừa xấu hổ trước mặt mọi người bất giác chị ta dơ tay lên định đánh con nhỏ thì bị Trung đỡ được nó cũng vì có chút sợ mà co người lại phía sau cánh tay Trung cảnh tượng đó khiến ai cũng sững sờ khi đã bình tĩnh lại con nhỏ kêu

Trung

- cậu nhấc tay ra đi đừng làm bẩn tay mình chỉ vì loại phụ nữ không biết xấu hổ này có thể đánh người khác ngay trong đám đông thế này thì thật sự không thể chấp nhận nổi rồi mà con nữa đừng bao giờ chị có ý nghĩ là trả thù chuyện ngày hôm nay vì lần sau tôi sẽ không đứng yên để chị làm thế này nữa đâu

Nói xong con nhỏ quay người định bước đi thì bị Tiểu Bạch nắm lấy tay

- để anh đưa em về

- em tự về được mà chuyện này em không muốn mặt mình ở trên báo vào sáng mai đâu anh giải quyết đi nha

Vừa nói dứt câu con nhỏ đã bị Tứ hoàng tử kéo ra khỏi đám đông và lên xe ra về

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Vừa ngồi yên vị trên xe, xe cũng vừa mới bắt đầu chạy chưa được bao lâu Tuấn lên tiếng

- sao cô đến vũ hội mà không báo cho chúng tôi
- tôi đâu có biết mấy cậu tới mà báo
- vậy sao khi thấy chúng tôi đến cậu cũng không chào hỏi 1 tiếng
- tôi không để ý nên không thấy cho đến khi Nam kéo tôi ra

Nam nghe vậy nói với cái giọng điệu chua chát

- phải rồi người nào đó mãi nói chuyện với người ta nên đâu có để ý gì bên ngoài
- nè cậu nói cái gì thế hả
- anh nói không đúng à lúc đó anh thấy em nói chuyện với anh ta rất vui vẻ mà
- bộ tôi nói chuyện với người khác thì không thể hay ý cậu là tôi không thể cười

Lâm im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng

- chắc ngày mai báo chí lại được phen bùng nổ với loạt bài với tiêu đề bạn

gái mới và cũ của thiếu gia họ Hà đưng mặt tại vũ hội

- nè cậu vừa phải thôi tôi chịu đưng này giờ rồi đấy

Trung thấy nó lớn tiếng nên cũng quát lại

- ban này trong bữa tiệc cô mạnh mẽ lắm mà lớn tiếng lắm mà sao hôm trước không dùng lời lẽ đó mà chửi lại mấy đứa con gái đó để rồi bị ướm hết cả người chứ hả

Dù Trung không cố tình nhưng lại khiến con nhỏ nhớ tới chuyện Vy đã làm với nó ở sân bóng cơn tức giận vọt lên

- mấy người quá đáng lắm rồi đó đừng tưởng ban này giúp tôi 1 chút mà giờ lên giọng trách móc tôi

Nói dứt câu nó quay ra kêu người tài xế

- bác ơi cháu muốn xuống xe phiền bác dừng lại ạ

Chiếc xe như đi chậm lại hơn vì cũng quá bức xúc nên con nhỏ cầm lấy tay nắm cửa định kéo ra thì bị Nam ngăn lại

- em đừng xuống ngoài đó giờ tối đen rồi

Vì nghĩ đến nỗi sợ bóng tối nó định từ bỏ ý nghĩ xuống xe nhưng Trung 1 lần nữa lại kích động nó

- cô ta muốn thì cứ kệ cô ta xuống xe càng rộng chỗ

Nghe được vậy lòng tự trọng nào mà chịu nổi nó kéo mạnh cửa về phía sau nhìn vào bóng đêm nó vẫn cố để 1 chân chạm đất khi bước hẳn xuống xe con nhỏ mới nhận thấy nỗi sợ hãi đang dâng lên trong nó, chỉ ít giây sau khi xe rời đi nó ngồi sụp xuống đất vì sợ hãi. Nam ngồi trên xe ngoái đầu nhìn lại

qua kính

-sao Vinh không bật đèn pin lên

- sao chứ

Trung hết hoảng kêu bác tài dừng lại rồi chạy tới chỗ nó

- đèn pin của cô đâu

Con nhỏ cảm thấy có chút khó chịu trong người dù đứng dưới đèn đường nó cố dặn ra từng chữ 1

- tôi để quên trên xe anh Bạch rồi

- cô... vậy thì lên xe đi

- tôi không muốn

- đồ cố chấp

Trung ném cho nó cái đèn pin được lấy ra từ túi áo khoác

- nè dùng tạm cái này đi

Nói xong cậu ta quay người bước đi thoảng trong đầu con nhỏ xuất hiện hình ảnh người thanh niên cũng ném cho con nhỏ chiếc đèn pin trước khi quay người bỏ đi nhưng khổ nỗi cái trí nhớ tồi này lại không thể nhớ ra nổi mặt người đó nhiều lúc nó tức phát điên lên vì không thể nhớ ra mà những hình ảnh đó cứ thi thoảng lại hiện lên trong đầu nó. Sau khi chiếc xe rời đi con nhỏ dùng chiếc đèn pin trên tay cố bám trụ để có thể bắt được chiếc taxi về đến trường. Tại vì đợi xe quá lâu nên khi con nhỏ trở lại cũng quá giờ trường đóng cửa. Không còn cách nào khác nó điện thoại cho Trung ra cứu trợ

- ê tôi về đến trường rồi ra mở cổng giúp tôi với
- cô bị khùng hả hơn 11h rồi đấy sao không gọi cho người khác hả
- tại cậu cùng phòng với tôi mà
- mặc xác cô tôi không xuống đâu

Nói thì nói thế nhưng vừa cúp máy xuống chân cậu ta đã bỏ xuống khỏi giường rồi đi xuống tìm con nhỏ. Cậu kéo nhẹ cái then chốt cổng lên nhìn thấy nó đứng co ro ở đó

- ê vào đi mau lên không bảo vệ xuống bây giờ

- cậu xuống thật hả cảm ơn nha bộ mặt hơn hở của nó lúc này thật khác với bộ mặt nhăn nhó lúc trong xe. Trung với nó đi lên phòng vừa mới đi đến chân cầu thang thì Trung nhìn thấy bảo vệ đang đi xuống cậu vội vàng kéo tay con nhỏ quay trở lại. Trung ôm con nhỏ đứng nép vào gầm cầu thang cả 2 cố nín thở đợi bảo vệ đi qua. Trung thì không sao nhưng con nhỏ vì nỗi sợ hãi đứng trong tối quá lâu nên bắt đầu khó thở tim đập nhanh hơn mồ hôi toát ra nhiều hơn

- nè không sao đấy chứ
- về phòng uống thuốc chắc sẽ ổn thôi

Trung dẫn con nhỏ lên phòng lấy nước cho nó uống thuốc. Sau đó ai về phòng nấy rồi họ chìm vào giấc ngủ.

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sáng hôm sau con nhỏ thức giấc vì nghe có tiếng điện thoại reo nó mắt nhắm mắt mở vờ tay lấy cái điện thoại lên nghe

- alo ai vậy

- cái con nhỏ này chưa ngủ dậy hả cô đây

- dạ cô gọi cháu có việc gì không

- à cô gọi để báo tin vui cho cháu đây hồ sơ giấy tờ của cháu đều được làm lại xong hết rồi đấy

Nó vừa nghe thấy thế liền ngồi bật lên

- thật thế ạ thế thì may quá vì cháu mà chắc cô phải khổ lắm cháu cảm ơn nha

- ừ vui lắm phải không tuần sau cô sẽ giúp cháu làm thủ tục chuyển trường được rồi

- chuyển trường vào tuần sau ý ạ_Con nhỏ nói với cái giọng trầm hẳn

- sao thế bộ không muốn chuyển trường nữa hả

- dạ không cô để cháu suy nghĩ thêm mấy bữa nữa nha

- ừ tùy cháu thôi mà dậy đi sắp muộn học rồi đấy

- vâng cháu biết rồi

Thật không may ngoài con bé ra thì Trung cũng biết chuyện đó vì khi đang định vào gọi con nhỏ dậy thì Trung đứng ở cửa nghe thấy hết mọi chuyện

- cô ta sẽ chuyển trường sao

Nghĩ vậy cậu đi lên lớp luôn mà không đợi con nhỏ nữa. Trên đường từ ktx lên đến lớp con nhỏ thấy ai cũng nhìn mình rồi chỉ chỗ này nọ mà không hiểu vì sao, lên đến lớp vừa nhìn thấy Tuấn nó hỏi luôn

- cô chuyện gì ở đây vậy sao ai cũng lạ hết

- họ đang nói về cô đấy

- về tôi không lẽ là chuyện ở vũ hội hôm qua lên báo thật hả

- không

- thế thì có chuyện gì

Tuấn quăng cho nó cái điện thoại đang mở sẵn 1 đoạn video được đăng tải lên trang web của trường lại còn là video được tìm kiếm nhiều nhất vào sáng nay

- cô tự xem đi

Nó nhìn vào thì vừa cảm thấy bất ngờ lại vừa cảm thấy tức giận trong đó là đoạn video ghi lại cảnh nói chuyện giữa nó và Vy bao gồm cả việc nó tát Vy nhưng điều quan trọng hơn trong đó lạ không hề có đoạn Vy tự nhận mọi việc là do cô ta làm hình như nó đã bị cắt xem xong video mà nó chịu không nổi ai cũng chỉ chỗ vào nó nói này nói nọ giờ trong mắt bọn họ nó cũng là 1 đứa đánh đá đi đánh bạn thêm cái vụ tỏ tình hôm trước giờ thì càng hay rồi

chẳng ai thèm đoán hoài gì đến nó ai cũng nghĩ nó là 1 đứa xấu xa. Trung lên tiếng

- chuyện này là sao

Nó chưa kịp trả lời thì thấy Vy bước vào lớp cả lớp ồ lên 1 tiếng rõ to

- oan gia đùng mặt kìa

Nó chạy lại chỗ Vy lôi cô ta ra 1 góc tất cả mọi người vì hiếu kì nên cũng chạy theo. Nó đẩy vi đứng vào cạnh tường rồi ném chiếc điện thoại về phía cô ta

- cái này là sao hả tôi đã kêu cậu im lặng rồi cơ mà sao nhất thiết khiến tôi phải làm thế này

Cái điện thoại đập vô tường rồi rơi xuống đất 1 tiếng “ bộp “ vang lên Vy vì quá sợ nên đã nhắm tịt mắt lại co mặt vào trong. mọi người đều hốt hoảng nhìn chiếc điện thoại rơi xuống đất. Một lát sau Vy cố quay ra rặn lấy 1 câu

- tôi đâu có làm gì sai

Con nhỏ lại càng tức hơn giờ tay lên định tát cô ta thì bị Trung ngăn lại

- thôi đủ rồi đấy có gì thì từ từ nói sao phải đến mức này

Nam cũng lên tiếng khuyên ngăn

- em làm sai thì xin lỗi 1 tiếng là được rồi mà

Tuấn cũng nói vào

- phải đấy nói nhẹ nhàng với nhau thôi sao phải đập cả điện thoại của tôi ra như thế này

Cậu ta vừa nói vừa cúi xuống nhặt điện thoại lên. Con nhỏ cảm thấy hụt hẫng 2 tay buông thõng xuống nó quay ra nhìn vào 4 người họ

- ra vậy ra là mấy người cũng nghĩ là tôi sai tôi đã sai khi tát cô ta sao tôi thật sự không thể ngờ 1 điều rằng tôi làm bạn với mấy người bao lâu nay mà chút lòng tin cũng không hề có

Lâm im lặng này giờ cũng lên tiếng

- chẳng phải cậu tát Vy trước sao

Nó đang cố kìm chế lại quay ra nói với Vy

- nếu việc này cô làm để lấy sự thương hại từ Lâm thì cô thành công rồi đấy còn tôi trong cuộc chơi với 4 người tôi thua rồi tôi thậm chí cả lòng tin ở mấy người cũng không có thì lấy tư cách gì để mà thắng chứ

- tôi

- phải là tôi tát cô ta đấy cái cô ta phải nhận chỉ có 1 cái tát trong khi tôi phải....

Con nhỏ vừa nói đến đây thì Vy đang đứng đột nhiên trượt dài xuống đất ngất. Tất cả mọi người cùng nháo nhào lên

- tôi không nghĩ cô là người thế này đâu Vy cô thậm chí dùng cách này để ngăn tôi nói ư vào những lúc thế này việc ngất chỉ có 2 trường hợp thôi

Hoặc là ngất vì quá sợ hãi sự thật bị nói ra

Hoặc giả ngất vì không biết phải làm gì khi tôi nói ra sự thật

Trung kéo tay con nhỏ lại

- vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà khiến cô phải giơ tay đánh người

- thôi khỏi đi tôi có nói thì mấy người cũng đâu có tin vậy tôi nói ra để mà làm gì chứ

Nó quay người bước bỏ đi để lại đám lộn xộn phía sau nó bước mỗi lúc 1 nhanh hơn cho đến khi ngã xuống vết thương dưới chân rách ra máu chảy ra thẫm đẫm phần bông gạc Nam nhìn thấy chạy lại định đỡ con nhỏ đứng dậy

- em không sao chứ

Nhưng rồi lại bị nó gạt ra

- tránh ra

- để anh giúp em

- tôi nói tránh ra kia mà

Khi nó đứng được dậy chỉ nói 1 câu nhưng cũng khiến con người ta phải day dứt

- giờ thì tôi biết rồi biết cái cảm giác mà ngay cả người thân nhất bên cạnh cũng không tin tưởng mình giống như thế bị cả thế giới quay lưng lại vậy cái cảm giác đó khó chịu lắm

Mấy ngày trước do có tý trục trặc về mạng nên không thể đăng chương được mong mấy bạn bỏ qua nha

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Con nhỏ quay người bỏ đi với cái chân đang đẫm máu nó cứ thế bước tiếp mặc kệ sự dõi theo của biết bao con người phía sau. Nó cứ thế mà chạy nhanh hơn để người ta không thấy sự phẫn nộ và tức giận trong nó lúc này nếu như bình thường nó sẽ chạy ngay tới sân bóng rổ để xả hết mọi chuyện lên đó nhưng giờ thì không thể tại ai mà nó không thể chứ nó thậm chí còn không biết phải làm gì, nó chạy mà không có cảm giác đau đớn ở chân có lẽ vì sự tổn thương trong lòng nó nặng hơn bất cứ nỗi đau thể xác nào, nó chạy vụt qua Bạch mà không hề hay biết nhưng rồi nó bị anh kéo ngược trở lại

- em đi đâu vậy không thấy chân mình đang chảy máu à
- anh cũng giống họ định đến để trách em sao

Anh im lặng 1 lát rồi mới nói tiếp

- không anh đến để xin lỗi em về chuyện ngày hôm nay qua còn giờ thì ngồi yên đây để anh băng lại vết thương cho em đã

Anh nói xong đẩy con nhỏ ngồi xuống ghế đá rồi vô tình lấy hộp đồ y tế ra ngồi xuống thay băng cho con nhỏ cả hai im lặng hồi lâu thì nó lên tiếng

- anh biết chuyện đoạn video đúng chứ
- ừ
- vậy sao anh không nói hay hỏi gì

- nếu muốn nói thì em đã nói rồi sao anh phải hỏi

- anh cũng giống họ nghĩ là em sai ư

- không anh ở đây chỉ để nói rằng dù em làm điều gì thì anh tin nó đều có lí do

- cảm ơn vì anh là người duy nhất tin em

- không cần phải cảm ơn vì đó là sự thật

- nực cười thật cái sự thật mà anh nói lại chẳng bao giờ được biết đến cái mà con người ta nhìn vào chỉ là những thứ đã hiển hiện ngoài kia

Con nhỏ nói mà những giọt nước mắt cứ trực chờ ở khóe mắt nhưng cứ ứ đọng ở đó không trào ra khi con nhỏ không cho phép

- em muốn khóc thì cứ khóc đi

- không sao em phải khóc chứ em đâu làm gì sai

- phải nhưng anh biết đó chỉ là cái cố thôi Vinh à em chỉ đang cố cho mọi người thấy em là một cô gái mạnh mẽ nhưng lại càng chứng tỏ em là người yếu đuối

Nó nắm tịt mắt lại mà nói để nước mắt không tuôn ra

-tại sao chứ tại sao em không sai nhưng lại là người phải khóc chứ anh nói đúng em thật muốn khóc nhưng cũng không muốn để người ta thấy em là kẻ yếu đuối nhưng không thể nào thực hiện được 2 việc đó cùng lúc

- có chứ

- sao

Anh băng bó chân cho nó xong rồi ngồi xuống bên cạnh nó

- anh nói là có chỉ cần cho anh chút thời gian thôi

Nói rồi anh lôi điện thoại ra bấm bấm gì đó 1 lát sau thì nói to lên

- có rồi

- có gì

- nơi có thể để em khóc mà không ai biết em đang khóc

- có thật ư

- anh không nói đùa em đâu à mà trước khi đi anh hỏi em điều này em có sợ bị cảm không

-không

- mà em cũng đừng lo anh sẽ không để em bị cảm đâu

Nói rồi anh công nó ra xe của mình

- giờ sẽ đi đâu

- đến nơi có mưa

Vy được Lâm bế đến phòng y tế sau khi ở lại đó 1 lát cậu ta định đi thì tay cậu ta bị Vy nắm lại

- làm ơn đừng bỏ lại tôi một mình

Lâm kéo tay ra khỏi tay Vy

- ra là đúng như Vinh nói cô chỉ giả ngất cô nói đừng bỏ lại cô 1 mình sao

chẳng ai bỏ lại cô hết vì cô vốn dĩ chỉ có 1 mình

- ban nãy cậu cũng tin Vinh sai mà

- không tôi chưa bao giờ nghĩ cô ấy sai chỉ là tôi muốn cô ấy giải thích rõ cho mọi người hiểu mà thôi cô nên đi đi nơi thế này không thuộc về cô đâu

Nói xong Lâm cũng tới phòng của Trung cùng những người khác. Nam lên tiếng đầu tiên làm phá vỡ sự yên lặng khác thường nơi đây

- chắc chắn đã có gì đó xảy ra nếu không Vinh sẽ không bao giờ giận dữ đến vậy

Tuấn đang thương xót chiếc điện thoại

- nhưng rốt cuộc điều gì đã xảy ra

Đang xem chăm chú vào màn hình máy tính Lâm bỗng kêu lên

- mọi người lại đây xem này

Nghe được câu gọi cả 3 người kia chạy lại

- có chuyện gì

- có cái này lạ lắm

Lâm vừa kéo con chuột vừa chỉ vào 1 góc của màn hình

- ở 1'25s chiếc túi đựng nước vẫn trên tay Vinh nhưng 1'27s thì nó lại nằm ở góc phải cánh cửa Vinh không hề ném nó đi vậy tại sao nó nằm ở đó không phải lạ lắm sao

- không lẽ là video bị cắt chắc chắn trong phần cắt có thứ gì đó liên quan

đến sự tức giận của Vinh

Vừa nghe được Nam nói vậy Trung liền giật lấy con chuột mở vào 1 tệp khác để xem

- gì vậy sao cậu lại có được video ở các phòng mà hình như là không lắp camera kia mà

- tôi cho lắp camera ẩn ở tất cả mọi nơi từ sau khi cô ta bị đình đám mà đoạn video đó ở phòng nào và từ bao giờ vậy

- nhìn vào video có lẽ là chiều hôm qua ở phòng chờ bóng rổ

Khi đoạn video ấy được mở ra tất cả ai cũng sửng sờ không thể tin vào tai mình được nữa, họ không ngờ được 1 người như Vy lại làm ra được những chuyện này giờ thì đã có thể giải thích cho mọi chuyện rằng Vy luôn là người biết mọi việc trước tiên, xử lý cũng nhanh gọn lại luôn ngăn chặn mọi người tìm ra kẻ đứng sau. họ giờ đây đang cảm thấy hối hận vì đã nói với con nhỏ những lời đó

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tiểu Bạch chở con nhỏ tới 1 khu đất rộng lớn

- đến rồi

- đây là đâu

- là 1 khu đất của nhà anh chưa sử dụng ở đây chỉ có em và anh nên em cứ khóc thoải mái đi

- nhưng ban nãy anh nói mưa nghĩa là sao

Bạch mở từ từ mui xe ra

- trong 1 cuốn sách về tâm lý học có câu như thế này “ nước mưa có thể làm nhòa đi nước mắt con người khi ta ở nơi đó chẳng ai biết ta khóc hay đang cười” nhưng mà anh thì không phải ông trời nên không thể gọi mưa xuống cho em bây giờ nên anh chỉ có thể

- có thể gì

Anh đếm ngược

- 5 4 3 2 1

Số 1 vừa kết thúc hàng loạt những tia nước được bắn ra từ khắp nơi quanh khu đất nhìn chúng thật sự rất giống mưa

- đây là mưa anh có thể cho em

Nó nhìn những hạt nước nhỏ li ti đang bắn lên mặt nó người nó và cả chiếc xe, nó vội vàng nhấn nút đóng mui thì bị anh ngăn lại

- em định làm gì thế nếu đóng mui lại thì mưa cũng không còn đâu

- nhưng nó sẽ làm ướt xe anh

- không sao đâu cố bé nó không quan trọng bằng em đâu cứ làm những gì em muốn đi

Nghe vậy nó như có động lực nhấc tay ra khỏi nút và bắt đầu hòa mình vào cơn mưa 1 cơn mưa được tạo ra vì nó. Nó ngửa mặt lên nhìn trời để những giọt nước đọng lại trên mặt nó Những giọt nước mắt nóng hổi chảy ra từ khóe mắt nó đang hòa trộn cùng những giọt nước mát ngoài kia anh nói đúng giờ thì chẳng ai biết nó đang khóc cũng chẳng ai nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nó lúc này ngoài anh.

Ở trường sau khi biết hết sự thật 4 người bạn họ cùng nhau chạy tới phòng y tế tìm Vy

- mấy cậu đến thăm tôi à

Trung nghe vậy càng thêm bức bối

- thăm ư tôi hỏi cô rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa cô và Vinh

- thì là chuyện cô ấy tát tôi thôi mọi người đều thấy trong đoạn video mà

- cái tôi hỏi là vì sao cô ấy lại tát cô cơ

- tôi không biết

- không biết ư vậy để tôi nhắc cho cô nhớ nha việc đổ nước rửa tay lên sàn nhà

Tuấn tiếp lời

- xáo trộn tủ đồ

Tiếp đó là Nam

- cây đinh trên sàn bóng rổ

Kết thúc là Lâm

- và cuối cùng thì đăng đoạn video đã bị cắt bỏ lên trang web của trường

- mấy cậu nói gì vậy tôi thật sự không biết có phải Vinh đã nói những điều đó với các cậu

- không cô ấy chưa quay lại từ sáng tới giờ

Trung nhẫn nại nói tiếp

- tôi cho cô cơ hội cuối những chuyện đó có phải do cô làm hay không

Vy quay mặt đi rồi nói khẽ 1 từ

- không

- cô đã tự mình đánh mất đi cơ hội cuối cùng tôi cho cô giờ thì tận hưởng những gì cô gây ra đi

Nói rồi Trung quay trở lại phòng ở ktx đăng đoạn video đầy đủ lên trang web của trường để đính chính lại giúp con nhỏ và dĩ nhiên sức ảnh hưởng của họ khiến cho tất cả mọi người cùng đổ xô vào xem ai cũng để lại những bình

luận kiểu

- cô ta đáng chết lắm
- Vy cô ta nên chết đi
- cô ta nêch chịu tội trước pháp luật
- không thể để quái nhân học tiếp ở cái trường này được

Và rồi 1 làn sóng nữa lại diễn ra trên trang web của trường. Nạn nhân tiếp theo của mấy đàn chị đàn anh trong trường đương nhiên sẽ là Vy. Tại khu đất trống sau hơn 30' cơn mưa được dừng lại

- khóc rồi tâm trạng có đỡ hơn chút nào không

Nó gật đầu

- nhưng sao không để cho mưa tiếp
- thế là đủ rồi cô bé anh đã hứa sẽ không để em bị cảm ở đây lâu thêm chút nữa anh sợ sẽ không giữ được lời hứa mất

Nó quay ra nhìn anh bằng khuôn mặt vẫn còn vương lại những giọt nước

- giờ về được rồi chứ

Nó không nói gì chỉ gật đầu. Anh chở nó về nhà của mình

- đây là đâu

Anh công nó ra khỏi xe và bước vào trong nhà

- là nhà của anh và em gái nó đang đi du học nên không còn ở đây nữa

- nhưng tại sao lại đến đây

Anh đặt nó ngồi xuống ghế sofa

- em cần thứ gì đó để thay trước khi bị cảm và cái chân của em cũng cần phải thay băng khác

Anh vô trong lấy 1 bộ quần áo ra đưa cho nó

- em gái anh cũng bằng tuổi em nên chắc em sẽ mặc vừa đồ của nó thôi phòng thay đồ ở bên kia

Sau khi nó thay xong trở ra anh thay băng cho nó rồi chở nó về bằng 1 chiếc xe khác. Nó vì quá mệt mỏi nên ngủ gật trên xe anh lúc nào không biết nhưng như thế có lẽ lại hay khi nó tỉnh dậy nó sẽ quên đi 1 phần nào đó về chuyện đã xảy ra ngày hôm nay tâm trạng của nó rồi cũng sẽ ổn thôi

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Sau khi giải quyết mọi chuyện với Vy 4 người bọn họ nghĩ đến việc con nhỏ đã tức giận như thế nào nên đã cuống cuồng đi tìm con nhỏ, họ đã chạy khắp các phòng ktx nhưng không thấy con nhỏ đâu cả họ vừa tìm vừa gọi điện nhưng chẳng thấy ai bắt máy. Trung bực bội lia cái điện thoại ra bàn

- cô ta làm cái gì mà không chịu nghe máy cơ chứ

Nam đáp lại cũng bằng giọng bức xúc

- không gọi mãi mà cũng chỉ có mấy tiếng tút tút thôi

Lâm quay ra hỏi Tuấn

- còn cậu thì sao

- máy của tôi bị cô ta đập ban nãy rồi còn gì có máy đâu mà gọi

Trung quay ra

- không biết cô ta đi đâu rồi nữa

Nam cũng nói

- ban nãy chân cô ấy còn chảy máu rất nhiều nữa không biết có sao không

Tuấn như nhớ ra được điều gì đó

- phải rồi có lẽ cô ấy ở sân bóng rổ đó cô ấy từng nói là nếu như tức giận

thì sẽ xả hết lên bóng mà

Trung quay ra gõ vào đầu cậu ta 1 cái rồ đầu

- mà bị khùng hả với cái chân đau đó liệu cô ta có thể chơi bóng được không chứ

- cũng phải vậy giờ phải làm sao đây chứ cô ta thật biết cách làm cho người khác lo lắng đấy

Ngủ trên xe được hồi lâu khi về đến trường Tiểu Bạch gọi nó dậy

- Vinh em dậy đi về đến trường rồi này

Nó dụi dụi đôi mắt

- về đến nơi rồi sao

- ừ về đến nơi rồi

Anh bước xuống trước mở cửa đỡ nó xuống xe

- để anh đưa em lên phòng

- không cần đâu em vẫn ổn anh về trước đi

- em chắc mình muốn đi 1 mình

- em chắc

Nói xong con nhỏ đi với cái chân cà nhắc bước vào thang máy. Nó về phòng thì thấy cả 4 người kia đang ở trong phòng đợi nó, vừa thấy nó bước vào bọn họ liền chạy lại

- em đã đi đâu thế sao không nghe điện thoại

- cô đã đi đâu cả ngày nay
- cái chân cậu vẫn ổn chứ
- mà sao lại ăn mặc thế này lúc sáng cô mặc đồng phục cơ mà

Nó im lặng không nói gì cứ thế mà bước vào trong Trung kéo lấy tay nó

- trả lời tụi tôi đi

Nó vẫn chỉ im lặng có lẽ vì nó không muốn nói gì bây giờ hết tâm trạng của nó cũng chẳng ổn chút nào nó khẽ lách tay ra khỏi tay của Trung và cứ thế đi vào phòng của nó đóng chặt cửa lại thu mình vào 1 góc ở trong phòng mặc cho 4 người kia kêu gào thế nào cũng không chịu lên tiếng không chịu mở cửa càng không chịu bước ra ngoài. Con nhỏ ham ăn ham ngủ là thế nhưng hôm nay lại chẳng ăn chút nào cũng chẳng ngủ thêm được nó cứ nằm đó chần chọc mãi chẳng ngủ từ khi trở về phòng. 4 người ngoài kia có lẽ cũng đã thấm mệt nên cũng chẳng kêu gọi ngoài cửa gì nữa, đúng lúc đó máy nó có tin nhắn của Tiểu Bạch

- em lên sân thượng anh nhờ 1 chút có được không
- vâng

Nó cố lê đôi chân đau nhức lên đến tầng thượng nhưng chẳng có ai ở trên đó nó nhắn tin lại cho anh

- em lên rồi anh đang ở đâu
- em quay người lại đi

Theo lời anh nó quay lại thì thấy hàng loạt tấm giấy được lật ra như có người ở đâu đó kéo dây chúng từ từ được lật nên ghép thành dòng chữ “ Vinh
-> chúng tôi biết là mình sai rồi -> cô hãy nói chuyện lại đi mà -> đừng bỏ

bữa chúng tôi lo lắng -> tha lỗi cho chúng tôi nha -> lần này có hối lộ” kết thúc dòng chữ bằng 1 hộp bánh ngọt nó bước lại nhấc chiếc bánh lên thì dưới đó vẫn còn 1 mũi tên nữa nó hướng đi đâu thế không lẽ là ở dưới sân nó từ từ đưa mắt ra mà nhìn xuống dưới ở dưới đó cả trăm con người đứng ghép lại thành chữ “ sorry “ nó nhìn thấy vậy khẽ nhếch môi lên cười nhẹ

- cô ấy cười rồi kìa

Nghe thấy tiếng của Tuấn con nhỏ quay người lại thì thấy Nam Lâm Trung Tuấn và cả Tiểu Bạch cũng đang ở đó nữa

- cậu cười nghĩa là tha thứ rồi phải không

Tiểu Bạch lên tiếng nói đỡ cho họ

- thôi bỏ qua cho mấy cậu nhóc lần này đi họ cũng chỉ là bị lợi dụng rồi vô tình có mặt trong 1 phần trong kế hoạch của người khác thôi mà

- anh gạt em anh dám cùng họ bày mưu vạ này

- đâu có chỉ là họ tới nhờ anh giúp đỡ 1 tay mà giáo viên thì đâu thể từ chối học sinh được

Nó quay ra nhìn bọn họ rồi bảo

- nhưng 1 cái bánh có phải ít quá rồi không như thế có vẻ như không đủ thành ý thì phải

Nói rồi cả 6 người họ nhìn nhau mà cười dù không nói ra nhưng ai cũng ngầm hiểu con nhỏ đã chịu bỏ qua mọi chuyện

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Vài ngày sau vì không chịu nổi áp lực từ vụ việc ngày hôm đó Vy đã xin chuyển trường mà không ai hay biết cho tới khi thầy chủ nhiệm nói ra dù vậy nhưng cũng chẳng có ai quan tâm tới giống như cô ấy vốn dĩ không tồn tại ở đây vậy. Hôm nay đã là tròn 1 tháng con nhỏ tới trường học

- Vinh hôm nay chúng ta tổ chức tiệc nha
- why
- thì hôm nay là tròn 1 tháng em tới trường học mà
- phải đấy hôm nay mở tiệc đi mai cũng được nghỉ cơ mà
- tùy mọi người thôi
- vậy sẽ tổ chức ở nhà anh nhé
- cũng được

Tối đó bọn họ tổ chức tiệc linh đình toàn sơn hào hải vị của ngon vật lạ không thể thiếu được mấy cái khoản bia bọt được. Bọn họ vừa ăn uống vừa nói chuyện rôm rả rồi bỗng con nhỏ lên tiếng

- hình như mấy người chỉ có tôi làm bạn thì phải
- sao cô lại nói thế Nam đầy gái theo đấy thôi

- không ý tôi là bạn bè cơ vì từ khi tôi tới chẳng thấy mấy người tiếp xúc với ai cả

- có lẽ vì chẳng ai dám chơi đũa thôi vậy còn cô tôi thấy cô cũng đâu có bạn nào

- tại tôi hay chuyên trường có làm bạn với ai cũng chẳng được lâu

Tuấn như nhận ra điều gì

- phải rồi có Nam đó nó là bạn thân của cô từ nhỏ còn gì

- ừ ha giờ thì thêm cả các cậu nữa rồi

Tất cả mọi người đang nói chuyện Nam lại chuyển chủ đề

- ăn là phải chơi nó mới vui

Con nhỏ hào hứng

- chơi gì

- quay trai hỏi đáp

- cũng được

Lâm lấy trai bia rộng để trên bàn và bắt đầu quay nó quay vô trúng Tuấn đây như là 1 cơ hội để họ trả thù nhau Lâm khẽ nhếch mép cười

- tạt xấu của mày khi ngủ là gì nếu không trả lời thì bị phạt uống bia pha nước tương

Tuấn như bị nắm thóp không thể để mất hình tượng vào lúc này được cậu ta nhẫn nhịn uống hết ly bia pha nước tương nhìn mà phát ghê. Cậu ta khẽ

nhăn mặt rồi bắt đầu nhập cuộc lần này người bị trúng là Nam

- trải qua biết bao mối tình mà đã hôn bao giờ chưa

Cậu ta trần trừ 1 lát rồi đưa ra câu trả lời

- sắp

- là sao

- vì tôi sắp hôn cậu đây

Nói rồi cậu ta đứng bật dậy tiến lại gần chỗ Tuấn, không muốn mình trở thành nạn nhân lần nữa 2 bọn họ đuổi bắt mấy vòng quanh nhà. Sau khi ổn định trở lại Nam quay trúng con nhỏ

- em có hận người đã bỏ em lại 1 mình ở công việc năm đó không

- ý cậu là sao

- người khiến em sợ bóng tối ý

- có tôi mà gặp được cậu ta sẽ xé xác cậu ta ra tại cậu ta mà tôi cả đời phải sống trong sợ hãi thôi tôi trả lời rồi giờ thì đến lượt tôi con nhỏ xắn tay áo rồi quay chiếc chai nó vào trúng Lâm nó liền quay sang nhìn Tuấn với hàm ý tôi sẽ trả thù giúp cậu

- tài sản nhà cậu trị giá bao nhiêu

Chẳng ai nghĩ nó lại hỏi câu ngớ ngẩn đến vậy nhưng nó thật sự làm khó Lâm rồi sao mà cậu ta có thể trả lời được

- tôi thua

Bọn họ vui mừng reo sướng đi pha bia thì nhận ra đã hết

- để tôi sang nhà lấy cho chắc nhà tôi còn đây vì gì mới được tặng mà để thì có ai uống đâu

- ừ vậy đi mau rồi sang nhé

Con nhỏ về nhà được hồi lâu mặt Nam bỗng ỉu xìu hẳn

- hay mình dừng cái trò chơi này lại đi

- sao thế đang vui mà

- không ý tôi là trò chơi giữa 5 người chúng ta ý

Lâm cũng lên tiếng

- ừ phải đấy dừng lại đi cứ phải diễn mãi trước mặt nhau thế này khó chịu lắm

- tôi cũng thế chứng sợ bóng tối của cô ấy là do tôi gây ra giờ mà diễn tiếp cảm thấy có lỗi lắm

- nghĩa là người bỏ lại con nhỏ ở công là mày sao

- ừ tôi biết chuyện này lâu rồi nhưng đâu dám nói vì sợ cô ấy sẽ phản ứng như ban nãy cô ấy nói

Trung chốt lại 1 câu

- tùy mọi người thôi vai diễn này cũng đủ lâu để có thể lấy tiền case rồi muốn dừng lại thì ok

Không may rồi khi con nhỏ mang bia sang đứng ở cửa kịp nghe hết mọi

chuyện thêm một lần nữa bọn họ khiến nó thất vọng khi biết rằng mọi việc họ làm cho nó chỉ đơn thuần là việc 1 diễn viên nên làm vì bộ phim chứ không phải họ thật lòng coi nó là bạn điều tệ hại hơn nữa là họ đã dấu nó những chuyện mà lẽ ra nó cần phải được biết dù bây giờ bọn họ đã hủy đi vai diễn nhưng đối với nó là 1 lần à không rất nhiều lần bị phản bội. Nó im lặng để túi bia xuống dưới sàn rồi trở về nhà. Vì đợi quá lâu mà không thấy nó sang nên đã quyết định đi tìm ra đến cửa thì thấy túi bia họ bắt đầu nghi ngờ

- có khi nào cô ấy nghe hết những gì mình đã nói

Nhưng rồi lại nhanh chóng bị gạt đi bởi câu nói của Tuấn

- không có đâu nếu mà nghe hết cô ta đã không để yên như vậy mà về đâu chắc là cô ấy say rồi nên về nghỉ thôi

Nghĩ vậy nên bọn họ yên tâm mà quay trở vào trong

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tối đó con nhỏ không thể ngủ nổi vì cứ nhắm mắt vào thì những câu nói của 4 người kia lại văng vẳng bên tai nó. Nó cứ nằm xuống rồi lại ngồi dậy nó đã cố gắng để không nghĩ đến việc người khiến nó cả đời sống trong sự sợ hãi về bóng tối lại là Nam nó càng chưa bao giờ nghĩ rằng những gì họ đối với nó chỉ là 1 màn kịch dù biết là người mở đầu mọi chuyện là nó nhưng sao nó lại quá tin vào những điều họ làm cho nó để rồi nó tự mình xa bầy. Dù cả đêm không ngủ nhưng sáng nay nó có lịch tái khám với bác sĩ lại không muốn đụng mặt Nam nên nó ra ngoài từ rất sớm. Sau khi kiểm tra xong cái chân nó trở ra vô tình lại gặp Tiểu Bạch

- ơ anh anh đi đâu vậy
- em đi khám lại chân à
- vâng mà sao anh lại ở đây
- anh đến nộp 1 số hộp sơ về chuyên ngành tâm lí mà em kiểm tra sao rồi
- chân em ổn rồi không đáng ngại nữa
- bây giờ anh vẫn còn nhiều thời gian đi uống nước nha
- vâng

Anh đưa nó đến quán cafe khá yên tĩnh trên 1 sân thượng nơi góc phố. Nơi đây dù không trang hoàng lộng lẫy nhưng đôi lại đứng ở đây có thể ngắm

toàn cảnh sông nước ở Đà Nẵng. Con nhỏ cố giấu đi những suy nghĩ của bản thân nhưng đâu thể qua nổi mắt anh

- em lại có chuyện gì sao
- dạ đâu có
- đừng có giấu anh nhìn em anh cũng đoán được mà
- rõ thế à
- sao có chuyện gì nói đi cô nương
- nếu anh

Nó đang nói thì dừng lại

- sao thế cứ nói đi
- nếu như ngay từ đầu anh biết mình đang là 1 diễn viên trong 1 bộ phim và tất cả mọi người quanh anh cũng thế nhưng rồi trong quá trình làm phim anh lại nhận thấy họ đối với anh là thật lòng và rồi khi bộ phim kết thúc anh lại nhận ra những gì họ làm cho anh chỉ đơn giản là vì bộ phim anh sẽ thấy thế nào

Anh tỏ ra suy tư 1 lát khiến con nhỏ trông chờ vào câu trả lời

- việc này khó đấy anh chưa từng trải nên cũng không rõ nhưng chắc chắn sẽ rất khó chịu đúng không
- thì ra anh cũng không có câu trả lời ư
- thì đâu phải cái gì cũng có thể giải quyết trên phương diện tâm lý được đâu

Nó thở dài 1 hơi

- thế thì thôi vậy anh cũng quên những gì em nói đi
- nhìn em thế này anh thật sự thấy khó chịu đấy

Nói rồi anh quay người lấy ra từ trong chiếc cặp tap 1 cái túi rút nhỏ bằng lòng bàn tay đưa cho con nhỏ

- cho em đấy
- là gì vậy
- mở ra xem đi

Nó mở ra thì thấy trong đó chỉ có 1 viên đá to bằng nắm tay

- là đá sao nhưng để làm gì
- anh đã đem nó theo bên mình suốt 10 năm qua đấy
- vậy thì sao lại cho em
- vì nó có thể trả lời câu hỏi đó cho em
- trả lời anh đang đùa em sao
- không cứ hỏi nó đi nếu như nó có câu trả lời tức là lòng em cũng có sự lựa chọn

Nghe anh nói vậy nó cũng cầm lấy. Cả ngày hôm đó nó cứ cầm viên đá lên mà nghĩ nó nên đối mặt với chuyện này ra sao đây nó sai hay họ sai. Sáng hôm sau trước khi đến trường nó nói với cô

- cô ơi cháu muốn chuyển trường cô giúp cháu làm thủ tục nha

- sao thế cô thấy hôm trước cháu có ý định ở lại kia mà

- cháu nghĩ lại rồi thôi cô giúp cháu nha nhờ cả vào cô đấy cháu đi học kéo muộn giờ đây

Sau khi nó đến trường không lên phòng mà vô thẳng lớp học nó cứ im lặng chẳng nói gì với ai câu nào kể cả 4 người kia thấy nó khác thường cuối giờ 4 người họ định đến hỏi nó có chuyện gì thì chưa kịp nó đã vội đi mất họ phải chạy đuổi theo sau, Nam nhanh hơn chạy lại nắm được lấy tay của con nhỏ

- nè rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với em thế sao không nói gì vậy

- đừng lại đi

- em nói gì đừng lại nghĩa là thế nào mà sao hôm trước em bỏ về mà không nói tiếng nào

- tôi nói cậu đừng chuyện này lại đi mà

Nói rồi nó vùng vằng rút tay ra khỏi Nam

- em đừng như thế mà anh lo lắng

-tôi kêu cậu đừng diễn nữa mà sao cậu cứ diễn hoài cái vở kịch này trong khi vai của cậu kết thúc rồi mà

3 người kia cũng kịp lúc chạy đến nghe thấy vậy Lâm lên tiếng

-cậu nói gì thế diễn là sao

- Nam cậu là người bỏ lại tôi ở công viên đúng chứ

- sao em...

- tôi đã nghe thấy hết mọi chuyện ngày hôm đó rồi

- vậy ra hôm đó em bỏ về vì đã nghe hết mọi chuyện

- phải giờ thì tôi biết tôi đã thua trong cuộc chơi lần này rồi thua trong chính cái luật mà tôi tạo ra ngay từ đầu đã biết mọi chuyện chỉ là 1 vở kịch mà sao tôi lại tin rằng mấy người thật sự coi tôi là bạn chứ những vai diễn này đã thực hiện quá lâu rồi có lẽ vở kịch này cũng đến lúc phải kết thúc thôi

Trung lên tiếng

- cô định chuyển trường có phải không

Nó chần chừ vì bị Trung đoán trúng nhưng vẫn đáp lời

- nếu mấy người đã biết thì tôi cũng nói luôn phải tôi sẽ chuyển trường

- tại sao chứ

-Chẳng có lí do nào cả mà cho dù có thì có thể là vì vốn dĩ nơi này không thuộc về tôi tôi cũng chưa từng có ý định ở lại chưa từng có ý nghĩ sẽ làm bạn với mấy người

- vậy tại sao cô lại đến đây và cả quy luật của cuộc chơi mà cô đã đặt ra nữa

- nơi đây chỉ là nơi tôi tạm dừng chân để mọi chuyện tạm lắng lại còn cái cuộc chơi đó tôi tạo ra vì mong có thể yên ổn ở nơi này 1 thời gian cho đến khi mọi thủ tục chuyển

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 39

- em nói rồi đúng không

- sao tôi phải nói rồi đó đều là sự thật hết đấng nào thì cũng gặp nhau ở đây rồi thì coi như đây là lần gặp cuối đi từ mai tôi sẽ nghỉ học tôi không mong sẽ gặp lại mấy người

Nói xong con nhỏ quay trở lại phòng thu dọn đồ đạc cho vào ba lô lúc nó trở ra thì bọn họ vẫn đang đứng ở đó thấy nó khoác balo họ càng sững sờ hơn

- em định đi thật hả định sẽ nghỉ học luôn sao

- phải

Nó chỉ nói ra 1 từ mà sao nghe lạnh lùng và tàn nhẫn đến vậy

- anh xin lỗi anh biết là anh sai khi cố giấu em việc anh đã để em lại 1 mình ở công viên năm đó

- lời xin lỗi của cậu có thể lấy đi nỗi sợ hãi trong tôi không lời xin lỗi đó có trả lại cho tôi những gì những gì tôi mất không nó có bù đắp đi sự đáng thương của tôi lúc này không

Lâm nghe nó nói vậy nên đã lên tiếng

- vậy cậu phải ở lại chúng tôi mới có thể trả được món nợ đó chứ xin cậu đừng hãy ở lại đi

- tại sao các cậu lại cứ cố diễn kịch trước mặt tôi vậy tôi sẽ không làm tưởng vào nó 1 lần nữa đâu

- cô đang sợ sao

- sợ gì

- cô đang sợ rằng nếu tiếp tục ở lại đây cô sẽ tin và thua thêm một lần nữa

Nó như bị nói trúng tâm can chẳng thể thốt lên lời, đúng lúc ấy Tiểu Bạch từ đâu đi ra nghe được nó sẽ chuyển đi nên vội vàng ngăn cản

- Vinh em sẽ đi sao

- dạ vì đó là cách giải quyết cho mớ hỗn độn em đã gây ra ở đây cảm ơn viên đá của anh nó đã cho em câu trả lời hợp lý

Nó vừa nói vừa móc trong túi áo ra viên đá trả lại anh

- em thật sự muốn đi sao

- vâng nhân đây em chào tạm biệt anh luôn

Nó xách balo lên định quay người bỏ đi thì bị Trung giữ chặt chiếc balo

- bỏ tay ra

Trung không nói gì mà cứ đứng như thế

- chỉ vì để đuổi một con nhỏ như tôi đi mà mấy người phải diễn tới tận giờ liệu có đáng không

- tại sao cô cứ liên tục nói chúng tôi đang diễn vậy cô không phải cũng đang diễn hay sao

- phải tôi cũng đang diễn để giúp mấy người không lãng phí vai diễn từ trước tới nay và cũng vì từ ngày mai tôi sẽ không gặp lại mấy người nữa giờ thì tránh xa tôi ra

Nó nói ra nhưng sao trong nó cứ cảm thấy khó chịu như có những lời lẽ khác muốn được thốt ra nó muốn nói nó chưa từng diễn nhưng sao lại khó thế. Trung cứ đứng thế không buông nó gần như hết sự nhẫn nại dùng lực thật mạnh đẩy Trung ngã nhào ra đất rồi lấy lại chiếc balo

- sự nhẫn nại của tôi không đủ để tiếp tục cuộc chơi này nữa nên việc tôi đi coi như là kết thúc bộ phim

Nó nói xong rồi cứ thế mà đi ra công bỏ lại những người phía sau đang nhìn theo nó.

Chiều hôm đó sau khi đợi mãi mà chẳng thấy cô về nó vội ra cửa ngóng đã quá giờ tan sở hơn 1 tiếng mà chẳng thấy cô nó đâu nó vội vàng gọi điện cô

- alo cô nghe đây Vinh

- cô ơi sao giờ này cô còn chưa về

- cô cô đang ở Pháp

- ở pháp sao cô lại qua đó sáng nay cháu có thấy cô nói là sẽ đi công tác đâu mà cô sang đó có gặp ba cháu không ba cháu thế nào rồi có khỏe không ạ

- Vinh nghe cô nói này cháu phải thật bình tĩnh nha

- vâng cháu nghe đây

- ba cháu gặp tai nạn khi thị sát công trình cô nhận được tin báo nên sang đây gấp

- ba cháu ba cháu gặp tai nạn sao ba cháu thế nào ổn cả đúng không cô

Nó đang đứng bỗng ngồi trượt xuống đất những gì nó nghe như trời vừa đổ sập xuống vậy vừa nói vừa khóc lóc lại vừa cố trấn an bản thân

- cô cũng không rõ lắm ba cháu đang trong phòng phẫu thuật vẫn chưa có ra

Nó ban nãy kìm nén nhưng giờ thì đã khóc to hơn

- cô cháu muốn sang đó với ba cháu cô để giấy tờ của cháu ở đâu

Nó vừa khóc vừa hét lên trong điện thoại

- không được đâu Vinh hộ chiếu của cháu vẫn chưa xong

- nhưng cháu muốn qua đó với ba cô làm ơn để cháu đi đi mà

- nghe cô nói nè Vinh ba cháu ở đây đã có cô lo liệu cháu cứ bình tĩnh ở nhà chờ tin cô đi được không

Nó cúp máy ngồi xuống trước cửa nhà mà khóc lóc trời cũng bắt đầu tối dần nỗi sợ hãi trong nó cũng dần tăng lên tim bắt đầu thấy khó chịu thở cũng gấp hơn nhưng nó nhất quyết không chịu vô trong định đứng luôn ở đó cho tới khi thấy ba nó bình an trở về có như vậy nó mới cảm thấy dễ chịu hơn nếu ngày đó nó không làm mất đồ thì sẽ không phải đến ngôi trường đó không phải gặp những người đó và giờ này có thể tới chỗ của ba nó. Khi nó đang khóc lóc thảm thiết trước cổng nhà thì có 1 chiếc ô tô dừng lại trước nhà nó ánh đèn của xe rọi vào mắt nó cùng với nước mắt làm nhòa đi hình ảnh của người trước mặt nó lúc này. Cho tới khi nhận ra bóng dáng quen thuộc ấy (Diland) nó lại càng khóc to hơn cậu ấy chạy lại ngồi xuống ôm con nhỏ vào lòng

- tôi tới rồi đây đừng khóc nữa

- ba ba của tôi

Nó vừa nói vừa khóc lóc. Diland xoa xoa cái đầu nó vỗ nhẹ vào lưng nó

- không sao đâu có tôi ở đây rồi mà

- cậu thật sự tới rồi tới thật rồi tôi rất sợ phải ở đây một mình

Nam sau khi nhận được điện thoại của cô Tuyết kể lại mọi chuyện Nam vội vã rời khỏi trường chạy tới nhà tìm nó 3 người kia thấy vậy cũng chạy theo thật không may họ đã chậm 1 bước sau Diland lúc đến lại bắt trúng cảnh tượng con nhỏ đang ôm Diland mà khóc lớn ai nhìn thấy cảnh tượng đó đều không khỏi trạnh lòng

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đợi con nhỏ bình tĩnh lại Diland mới bắt đầu hỏi

- cậu nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra

- ba tôi ông ấy gặp tai nạn ở Pháp đang cấp cứu trong viện nhưng tôi không biết giờ ông ấy sao rồi

- Pháp là bệnh viện nào

- straclin

Nghe con nhỏ nói vậy Diland lập tức lấy điện thoại ra gọi cho 1 người nào đó

- alo chú ạ cháu là Diland cháu có chuyện muốn nhờ chú giúp ở bệnh viện chú mới có 1 ca cấp cứu được đưa vào hồi chiều bệnh nhân tên Triệu Nam khương là người quen của cháu chú giúp cháu được không

- được rồi để chú lo cho cháu cứ yên tâm

- vâng cháu cảm ơn

Sau khi ngắt điện thoại cậu ta nói với con nhỏ

- cậu yên tâm đi viện trưởng của bệnh viện đó hứa sẽ lo liệu chuyện này mọi chuyện sẽ ổn thôi mà

- cậu nói thật chứ

- tôi đã từng nói dối cậu chưa

Con nhỏ khê lắc đầu rồi cũng yên tâm phần nào.

- vậy thì được rồi giờ vô trong nhà đi nếu đứng đây lâu hơn nữa tôi sợ người phải nhập viện tiếp theo là cậu đấy trời tối rồi kìa

2 người đi vô trong nhà ngồi đợi tin tức của ba nó còn 4 người kia thì cũng ra về trong tâm trạng chẳng ổn chút nào. Con nhỏ cứ thấp thỏm không yên hết đứng rồi lại ngồi đi đi lại lại rồi 2 tiếng dài đằng đằng cũng trôi qua nó vừa nghe thấy điện thoại reo thì lập tức bắt máy

- alo cô ạ ba cháu sao rồi

Cô vui vẻ nói qua điện thoại

- ba cháu không sao nữa rồi ca phẫu thuật thành công may mà có viện trưởng và các trường khoa giúp đỡ

Nó nghe tin ba nó không sao thì trong bụng vui như mở cờ

- vậy thì may quá

Nó vừa nói với cô vừa quay ra báo tin cho Diland

- Diland ba tôi không sao rồi

Cậu ta cũng mỉm cười khi thấy con nhỏ cười

- vậy thì tốt

- thôi cháu nghỉ ngơi sớm đi liệu mà lo chăm sóc cho bản thân còn anh

trai cô cô tự lo được nghe chưa

- vâng

Sau khi cúp máy mặt con nhỏ rạng rỡ hơn ban nãy

- cảm ơn cậu nha lần nào cũng là cậu giúp tôi

- không có gì tôi là bạn thân của cậu cơ mà

- phải rồi là bạn rất thân à mà cậu đang ở đâu thế

- tôi đang ở trong khách sạn của nhà tôi cậu cũng đến đó với tôi luôn đi

- tôi có nhà mà sao phải đến đó

- để cậu ở đây một mình tôi chẳng yên tâm chút nào rồi cậu không biết nấu nướng nên cũng không ăn rồi đi ngủ luôn chứ gì tôi hiểu cậu quá mà

- tôi

- không tôi ta gì hết nữa lên dọn đồ đạc đi tôi đợi cậu dưới xe

Sẵn cái balo lấy ở trường về con nhỏ xách luôn đi. Về đến khách sạn con nhỏ ở 1 phòng tổng thống tắm rửa sạch sẽ để trút bỏ hết gánh nặng của ngày hôm nay đi.

Nhớ lại hơn 2 năm trước con nhỏ nhận được thông báo đã trúng tuyển nhận được học bổng du học tại trường Peristy của Mỹ tạm biệt vòng tay của ba nó nó lặn lội sang Mỹ du học. Cái rút bị ăn hiếp trước khi nhập học cũng theo nó qua đây luôn lại cộng thêm nó là người ngoại quốc bị cho là khác biệt nên càng bị ăn hiếp nhiều hơn. 1 lần bọn người ở đây dẫn dụ rồi nhốt nó vào trong nhà kho của trường nó vốn sợ bóng tối mà ở đây lại đâu có điện trong lúc hoảng loạn sắp ngất đến nơi nó chỉ biết kêu cứu bằng tiếng mẹ đẻ mọi

người có đi qua cũng chẳng hiểu gì. Nó cố gắng kêu gào trong khi sức lực bị nỗi sợ kia cướp hết đúng lúc ấy Diland đi qua hiểu được nó nói gì(vì mang trong mình nửa dòng máu Việt lại nói khá rõ tiếng việt) cậu vội vàng phá khóa cứu nó ra ngoài. Sau lần đó nó coi cậu là ân nhân cứu mạng lâu dần thì cả 2 trở thành bạn thân, kể từ lúc có cậu làm bạn nó đỡ tủi thân vì ở nơi xa xứ vẫn có thể nói chuyện với cậu bằng tiếng Việt Diland vốn là người lạnh lùng từng là đàn anh trong trường nên không ai dám động vào con nhỏ khi biết nó là bạn thân của cậu đám người từng nhốt nó vào trong kho bị cậu răn cho một trận, cả 2 dần hiểu nhau hơn và coi nhau như anh em trong nhà thường xuyên qua lại chăm sóc lẫn nhau, đối với con nhỏ Diland đối xử cực kỳ tốt chu đáo tỉ mỉ quan tâm hết mức còn từng xin chuyển lớp để học cùng với nó.

Trở lại thực tại con nhỏ đang ngồi trong phòng thì nghe có tiếng gọi

- Tuyết Vinh cậu xong chưa ra ăn tối đi

- ờ tôi ra ngay đây

Con nhỏ cùng Diland xuống lầu 2 ăn tối nó ngồi xuống bàn nhìn mấy món trên bàn mà thờ dài ngao ngán

- tôi không muốn ăn đâu hay là cậu ăn một mình đi

Nói rồi nó định chuẩn lên phòng thì bị cậu ta dứ lại

- cậu có muốn ăn bánh táo nướng không

- hả có sao

Nhắc đến bánh con nhỏ lại có hứng ăn trở lại

- tôi biết ngay mà chỉ có nó mới dụ được cậu ăn ,ăn hết phần cá hấp này đi rồi tôi sẽ để cậu ăn bánh

- cậu không lừa tôi đấy chứ

Diland cau mày

- có vẻ như ở đây cậu bị người ta lừa nhiều quá nên tôi nói gì cậu cũng hỏi lại câu đó à

- ở ở đây ai cũng ức hiếp tôi hết

- thôi được rồi bánh táo nướng vẫn đang đợi cậu đấy

Diland vừa nói vừa chỉ vào cái bánh trên tay vị đầu bếp người Mĩ

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nhìn thấy bánh con nhỏ mau lẹ ăn hết chỗ đồ ăn trên bàn như 1 đứa trẻ vậy. Đang ăn bỗng Diland hỏi

- cậu về Việt nam sao không nói với tôi 1 tiếng cậu có biết tôi tìm cậu cực khổ như thế nào không

Con nhỏ bỏ thìa đĩa xuống đĩa

- cậu có biết hôm đó tôi cảm thấy hoang hoang mang thế nào không tôi sắp lên máy bay về nước nhưng lại không thấy cậu ở đâu hết có gọi cho cậu rất nhiều nhưng cậu không hề trả lời tôi cũng đến trường để tìm cậu nhưng cũng đâu thấy cậu đâu

- vậy sao không tới nhà tìm tôi nhưng tại sao đang học bình thường lại bỏ về

- ba tôi bị người ta lừa công ty của ông phá sản tôi phải về nước hôm đó vé máy bay được đặt trước tôi sợ sẽ tới muộn nên không thể đến tìm cậu được

Diland bước ra khỏi chỗ tiến lại gần an ủi nó

- tôi xin lỗi vì không biết chuyện nhà cậu nhưng ít nhất khi về Việt nam rồi cậu cũng nên gọi điện báo cho tôi 1 tiếng chứ

- lúc tôi xuống sân bay bị người ta giật mất vali cả túi sách mọi giấy tờ

điện thoại đều mất hết mãi tới mấy hôm trước mới làm lại xong mà cậu cũng biết trí nhớ của tôi đâu có ổn nên đâu có nhớ nổi được mấy cái như sdt hay email của cậu nên cũng không thể liên lạc trở lại cho cậu

Con nhỏ vừa nói vừa tự trách bản thân mắt nó long lanh trực trào ra nước mắt Diland cũng hiểu ra mọi chuyện rằng cậu đã trách lầm con nhỏ

- thôi ăn bánh đi tôi phải mời cả đầu bếp Mĩ để cậu ăn bánh táo nướng đúng chất Mĩ đấy

Diland vừa nói vừa lấy chiếc bánh để trước bàn con nhỏ nhìn thấy bánh nó tươi cười như 1 đứa trẻ có lẽ chỉ bên cạnh cậu nó mới dám khóc dám cười 1 cách tự nhiên chẳng lo ngại gì hết.

- mà phải rồi sao cậu biết tôi ở đây

- tôi đi tìm cậu gần cả tháng rồi đấy tôi lật tung cả New youk lên để tìm cậu mà có thấy đâu tôi cũng nhờ người tìm hết cả đất Sài gòn vì có lần cậu nói nhà cậu ở Sài gòn mà cũng không thấy tôi tưởng cậu trốn luôn tôi rồi chứ hồi tối qua có người báo là cậu ở Đà Nẵng nên tôi bay đến đây ngay

- xin lỗi nha tại tôi mà cậu phải ngồi máy bay lâu như thế mà còn việc học của cậu thì sao

- tôi xin nghỉ cả tuần rồi vì biết kiểu gì cũng phải ở lại mà cậu cho tôi mượn điện thoại của cậu

- làm gì

-lấy lại số nếu không mai cậu lại bỏ đi tôi biết tìm ở đâu

Nó đưa máy cho Diland rồi lại tiếp tục ăn. Sau khi ăn tối thì ai về phòng nấy Diland ngồi máy bay lâu chắc cũng đã mệt nên đi ngủ luôn, con nhỏ cũng

định đi ngủ nhưng điện thoại lại có tin nhắn là của Tiểu Bạch

- anh thích em mất rồi cô bé ạ
- anh hai xem lại tin nhắn đi nhắn lộn số rồi
- không anh biết em là Vinh mà
- anh định thả thính em đấy à
- thính
- nhưng mà em không phải là cá ăn thính đâu
- anh không đùa đâu cô bé anh nói thật đấy

Tin nhắn vừa gửi tới lập tức anh gọi luôn cho con nhỏ, nó chần chờ 1 hồi rồi mới bắt máy

- alo
- em biết anh định nói gì đúng chứ anh thích em
- em cảm ơn nhưng em cũng xin lỗi có lẽ làm bạn sẽ tốt cho cả hai anh ạ
- anh có gì không phù hợp với em sao
- không là ở em em chỉ là 1 cô gái bình thường ham ăn ham ngủ không có tiền đồ cũng chẳng có tiền em thực sự không hợp với anh
- anh không quan trọng những điều đó anh thích con người thực sự của em kìa
- xin lỗi anh

Nó chỉ nhắn 1 tin đó thôi rồi không hồi đáp lại nữa mặc cho anh ở bên đó chờ đợi. Con nhỏ năm đó chần chọc mãi mới có thể ngủ được 1 chút thì có tiếng điện thoại reo có cố gượng dậy nhìn vào màn hình là số của Trung nó bực bội nhìn lên đồng hồ gần 1h đêm rồi, cơn giận dữ nổi lên

- alo

- cậu bị khùng hả có biết bây giờ là mấy giờ không sao lại gọi giờ này tôi mắc nợ cậu hả

Đang nói thì nó im lặng khi nghe bên kia có tiếng nói lạ

- xin lỗi cô ở đây là quán bar Impact

- dạ

Nó nhìn lại cái tên trên màn hình điện thoại rõ ràng là của Trung

- xin lỗi nhưng đây là máy của Trung mà

- vâng có lẽ vậy ạ mấy người bạn của cô đã uống ở quán họ đã say không thể về phiền cô đến đón họ

-mấy người là 4 người sao

- vâng đúng rồi

- nhưng sao lại là tôi chứ

-dạ trong điện thoại của vị khách này có 1 mình số của cô thôi

- tôi thôi được rồi cho tôi địa chỉ tôi sẽ tới đó ngay

Sau khi có địa chỉ trong tay nó ra khỏi khách sạn bắt taxi đến quán bar

impact

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đến nơi con nhỏ vô trong tìm họ quán đã đến giờ đóng cửa nên cũng chẳng còn ai ngoài 4 tên men rượu đang say khướt ở quầy

- chào anh tôi tới để đón 4 người này
- à là người trong điện thoại ban nãy phải không cơ
- vâng
- xin lỗi vì đã làm phiền cô giờ này
- không sao đâu ạ

Người nhân viên đưa cho nó 1 tờ hóa đơn

- phiền cô thanh toán giúp họ ạ

Nó cầm lấy nhìn vào rồi không nói nên lời

- họ đã uống hết bao nhiêu đây sao họ đến đây từ bao giờ vậy
- họ tới từ lúc quán mở cửa và hết tất cả là 11triệu 700 ạ

Con nhỏ đập tay lên trán

- trời ạ sao số tôi lại đen thế này tôi mà báo cho trường các cậu thì đời các cậu coi như xong

Nó chợt nhận ra rằng số tiền mặt mà nó mang theo là không đủ nó quay sang khe lay người của Trung

- ê thẻ của cậu ở đâu vậy hả

Nó lay mãi mà cậu ta chẳng dậy cũng chẳng trả lời nên nó hỏi lại người nhân viên

- lúc tới đây họ có mang theo đồ gì không

- à dạ có nó ở giá treo đồ ở kia

Nó chạy lại tìm trong cái balo của Trung may mắn là thấy được thẻ nhưng còn mặt khẩu

- này mặt khẩu là gì hả ê trả lời tôi đi mặt khẩu thẻ tín dụng là gì

Trung nói rất nhỏ trong miệng

- 2407

- sao

- 2407

Nó nghe rõ hơn rồi vừa đi vừa lẩm nhẩm dòng số ấy để không quên, tới đến quầy thu ngân nó mới nhận ra những con số này rất quen

- à ngày sinh của mình

Rồi cũng lại tự lắc đầu phủ nhận

- chắc không phải đâu chỉ là trùng hợp thôi

Sau khi thanh toán xong xuôi nó ra ngoài gọi bác tài phụ giúp nó 1 tay

đưa đám người này ra ngoài taxi

- cô không lên xe sao

- dạ không bác trở họ về giúp tôi được không

- thế thì tôi không trở đâu ai mà trở người say rượu vào giờ này í bất tiện lắm

Dù không muốn nhưng cũng chẳng thể bỏ mặc bọn họ vào lúc này nên nó miễn cưỡng bước lên xe. Xe chuyển bánh không bao lâu thì bọn họ bắt đầu sự lèm bèm của 1 tên say rượu

- sao em không chịu nghe anh mà đã nằng nặc bỏ đi như thế chứ

- cô ta đi rồi tôi lấy ai mà trêu chọc đây

- cô ta là đồ giả tạo thì có cô ta mới thực sự là một diễn viên chuyên nghiệp ở chỗ chúng ta thì tỏ ra mạnh mẽ cứng đầu nhưng vừa mới đến chỗ cái thằng lai tây đó thì khóc lóc

Con nhỏ bấy giờ mới nhận ra cái cô gái mà bọn họ nói là nó

- trời ai diễn chứ

Như bất giác Lâm cũng đáp lại lời nói của con nhỏ

- cô ta có thể tốt nghiệp với bằng giỏi là đằng khác đấy lại còn ôm ấp nhau trước cổng nhà nữa chứ bộ cô ta không có dây thần kinh ngại à

Nó như 1 con khùng đi cãi nhau với 4 tên say rượu

- tôi khóc vì ba tôi bộ không được hả tôi ôm bạn tôi thì chết người hay sao tôi làm gì thì là việc của tôi mắc mớ gì mấy người quan tâm

Nói rồi nó gọi với lên bác tài

- bác à cho tôi xuống

- sao không được đâu cô mà xuống tôi cũng mặc kệ mấy người này luôn đấy

- tôi không biết bác phải cho tôi xuống tôi không thể ngồi ở đây thêm một giây nào nữa

Khi xe dừng lại con nhỏ bước xuống quay người nói vọng vào bên ô kính của bác tài

- đây là tiền xe phiến bác trở họ về giúp tôi đến đó rồi bác muốn lấy thêm tiền hay không thì tùy

- tôi

- bác yên tâm đi họ không nôn ói gì đâu chỉ là lèm bèm chút thôi

Người tài xế thấy được bộ dạng tức giận của con bé khi trên xe cùng với mấy kia nên miễn cưỡng đồng ý

- thôi được rồi vậy tôi sẽ trở về giúp cô vậy cô ở lại cẩn thận đấy

- vâng tôi cảm ơn

Chiếc xe ấy đi được 1 đoạn khá xa nó mới nhận ra quanh đây chẳng còn nơi nào mở cửa cũng phải thôi bây giờ là giữa đêm rồi không có lấy 1 chiếc taxi lại thêm cái bệnh sợ bóng tối nó chẳng dám chạy đi đâu nó chỉ sợ nếu bước qua ánh đèn nơi ấy sẽ là bầu trời bóng đêm. Nó lấy máy sợ hãi định gọi cho Diland thì lại chợt nhớ ra cậu ấy vì nó mà cả ngày nay đã mệt mỏi lắm rồi bây giờ đến giấc ngủ mà cũng bị phá thì có lỗi lắm. Trong đầu nó bỗng lóe lên 1 người

- phải rồi là Tiểu Bạch

Nghĩ vậy nó lập tức gọi cho anh

....

- sao chứ em ra ngoài vào giờ này sao em đang đứng ở đâu

- không biết nữa ở đây tối lắm à có 1 nhà hàng lớn tên Aaa

- anh biết rồi em ở yên đó chờ anh cuộc gọi kết thúc cũng là lúc máy nó hết pin tắt nguồn .Dù đứng trong ánh đèn nhưng nó vẫn cứ sợ tim đập nhanh hơn mồ hôi tuôn ra nhiều hơn dầu trời ban đêm đang xe lạnh nó từ từ ngồi xuống bên đường nhắm tịt mắt lại cho tới khi nghe thấy tiếng gọi

- Tuyết Vinh em đang ở đâu vậy

Nghe vậy nó đứng dậy ngay định chạy đi theo hướng phát ra tiếng gọi thì đột nhiên có 1 cánh tay kéo lấy nó từ phía sau rồi ôm trùm lấy con nhỏ

- sao cậu cứ bỏ tôi mà đi không nói 1 lời nào như thế cậu có biết tôi tỉnh dậy không nhìn thấy cậu lo thế nào không hả

Nó nghe được giọng nói ấy nhận ra là Diland

- Diland là cậu sao tôi xin lỗi đi mà không báo tôi thấy cậu ngủ nên không nỡ đánh thức

Nghe con nhỏ nói Diland càng ôm chặt hơn

- Diland tôi không thờ được nữa rồi bỏ tôi ra đi

- không bỏ nếu tôi bỏ ra rồi cậu lại đi nữa thì sao

- chẳng phải tôi đã ở đây rồi hay sao

Diland từ từ thả con nhỏ ra cánh. Nó quay ra thì thấy Tiểu Bạch đã đứng ở đó nhìn thấy hết mọi chuyện anh chỉ vừa mới tỏ tình với nó ban nãy mà giờ lại trông thấy cảnh này có vẻ như hơi chua sót

- anh tới rồi sao

- ừ anh vừa tới nhưng có lẽ là chậm hơn bạn trai em mất rồi.

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Con nhỏ xua tay liên hồi định nói không phải nhưng lại bị Diland dành nói trước

- tôi cũng chỉ nhanh hơn anh 1 chút thôi cảm ơn anh vì đã ra đây giờ này vì Vinh cũng xin lỗi vì đã làm phiền anh vào đêm muộn thế này

- không có gì chỉ cần là việc Vinh nhờ tôi nhất định sẽ giúp mà

Con nhỏ cũng cảm thấy có lỗi

- em xin lỗi anh nha

- anh nói là không có gì rồi mà nếu như bạn trai em đến rồi thì anh nên đi thôi

- cậu ấy không phải bạn trai em

- vậy cậu coi tôi là girlfriend sao

- ý tôi không phải vậy

- thôi anh đi trước đây em về cẩn thận đấy nhớ lời anh nói nha bất cứ khi nào em cần anh luôn ở phía sau em

- cảm ơn anh

Nói xong anh lên xe đi luôn

- thôi chúng ta cũng về đi nếu ở lại lâu hơn nữa cậu sẽ cảm thấy không
trường lại nhập viện bây giờ

- ừ

Trên đường về khách sạn con nhỏ hỏi Diland

- mà sao cậu biết chỗ của tôi mà tìm đến vậy

- cậu còn nói nữa sao điện thoại cậu để làm gì mà tôi gọi hoài không được

Nó giơ cái điện thoại lên

- máy tôi hết pin rồi

- sao không dùng điện thoại công cộng

- ở việt nam không có bost điện thoại giống Mỹ hay Anh đâu với lại có thì
tôi cũng đâu có nhớ được số

- cậu có biết lúc tôi tỉnh dậy nghe mọi người nói cậu ra ngoài tôi lo thế
nào không hả tôi tưởng cậu thấy tôi rồi lại bỏ trốn chứ

- tôi hứa với cậu sẽ không đi khi không có cậu ở đó với lại nếu có đi tôi
nhất định sẽ tới trước mặt cậu mà nói rằng tôi muốn đi trở lại vấn đề chính đi
sao cậu tìm được chỗ của tôi

- cậu sẽ tha lỗi cho tôi chứ

- bộ cậu làm sai gì sao

- thì cậu hứa sẽ bỏ qua đi

- ừ

- ban này lúc lấy điện thoại tôi có đặt định vị trên máy của cậu nên ...

- may cho cậu là máy này dù hết pin vẫn cho hiển thị vị trí nếu tôi dùng máy khác thì còn lâu cậu mới tìm ra

- vậy là cậu chịu bỏ qua rồi đúng không

- ừ tôi đã hứa rồi mà nhưng tôi không muốn chuyện này xảy ra lần nữa đâu cậu chơi với tôi lâu vậy cậu hiểu tôi cảm thấy khó chịu ntn nếu bị kiểm soát mà đúng chứ

- ừ tôi biết rồi

Về đến khách sạn Diland để con nhỏ về phòng đi ngủ, trước khi đóng cửa phòng nó lại cậu vẫn nói 1 câu

- hãy cứ yên tâm mà ngủ vì tôi sẽ luôn đảm bảo rằng nơi cậu ở sẽ luôn có ánh sáng

Con nhỏ khẽ cười rồi vào trong. Sáng hôm sau Diland sang gọi phòng con nhỏ " cộc cộc "

Nó nghe thấy tiếng gõ cửa liền hồi bất giác thốt lên

- ê cua ra mở cửa kìa

Nói vậy nhưng tiếng gõ cửa vẫn không dừng

- Vinh dậy đi muộn lắm rồi

Nó dật mình tỉnh dậy bấy giờ nó mới nhận ra nó đã rời khỏi trường từ ngày hôm qua vì đã quá quen nên khi bất ngờ thì không thể tránh khỏi sự nhầm lẫn. Nó vội vàng chạy ra mở cửa nó ngáp ngáp dài

- cậu gọi tôi làm gì mà sớm thế
- nghe nói ba cậu tỉnh lại rồi đó cậu gọi lại qua đó thử xem
- thật sao

Nó nghe được thì vui mừng khôn xiết chạy vô trong lấy chiếc điện thoại đã sạc đầy pin ra để gọi cho gì mọi chuyện đúng như Diland nói ba nó đã tỉnh lại đang trong thời gian hồi phục lấy lại ý thức.

- cậu nói chuyện xong thì xuống ăn sáng nha có bánh ngọt đấy

Nó gật đầu đồng ý chỉ lát sau khi cuộc nói chuyện kết thúc nó xuống tầng 2 ăn sáng cùng Diland.

- Tôi có thứ này cho cậu đấy
- cho tôi sao
- ừ đưa tay ra đây

Diland đeo vào tay cho con nhỏ 1 chiếc vòng tay

- là gì đây
- phía dưới có khắc số điện thoại của tôi giờ thì cậu có muốn quên cũng không được sau này có chuyện gì thì nhất định phải báo cho tôi đấy biết chưa hả

Nó gật đầu

- cậu làm nó từ khi nào thế
- sáng sớm nay tại chưa quen với mùi giờ ở đây nên hơi khó ngủ tôi dậy

sớm ra tiệm trang sức nhờ người ta làm giúp

- vậy là giờ tôi có thêm 1 bản giấy tờ tùy thân rồi sau này có chuyện gì thì cậu phải nhận điện thoại thường xuyên rồi

-Vậy cũng được còn đỡ hơn là cậu không gọi

- nghĩa là cậu mong tôi xảy ra chuyện sao

- no ý tôi không phải thế mà

- tôi biết rồi tôi đùa cậu đấy

- hôm nay đi chơi nha

- hả

- tôi đến Việt nam thì cậu cũng phải đưa tôi đi chơi chứ

Con nhỏ nhớ đến việc Nam từng nói với nó rằng sẽ cho nó từ từ cảm nhận hết sự đặc biệt của từng nơi trên mảnh đất này

- sao thế

- à không ừ hôm nay đi đi

Hai người sau khi ăn sáng thì đã đi chơi rất nhiều nơi ở có cầu sông hàn , vòng quay mặt trời, đỉnh núi Sơn Trà và cả bãi biển Mỹ Khê nữa cả hai đều đã chơi đùa rất vui vẻ nhưng trong con nhỏ vẫn luôn hiện lên những hình ảnh kỉ niệm với 4 người kia.

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Thấy nó mãi suy nghĩ im lặng Diland hỏi

- cậu sao vậy có chuyện gì à

- không có gì cả

- mà phải rồi lần trước cậu nói cậu ở Việt Nam cũng bị người ta lừa là có ý gì

- cái đó

Con nhỏ từ từ kể hết mọi chuyện cho Diland nghe mặt cậu ấy cũng biến sắc theo từng câu nói của con nhỏ nói đến đoạn nó bị Vy đối xử ra sao cậu không kìm nổi tức giận vội vàng kêu con nhỏ

- Cậu dẫn tôi đi gặp cô ta phải cho cô ta 1 bài học mới được sao có thể đối xử với cậu như thế chứ

Nó vội kéo Diland lại

- thôi bỏ qua đi Diland cô ấy làm thế cùng vì thứ tình cảm mù quáng thôi tôi cũng từng thế cậu hiểu mà đúng chứ

- nhưng cũng đâu thể để cô ta muốn làm gì thì làm được

- cô ấy dù sao cũng đã chuyển trường còn tôi cũng sẽ rời khỏi trường đó

- vậy cậu qua Mỹ với tôi đi chỉ khi cậu ở đó tôi mới có thể bảo vệ cậu được

Con nhỏ đang chần chừ không biết phải từ chối Diland ra sao thì đã có người thay nó trả lời

- cô ấy sẽ không đi Mỹ với cậu đâu

Cả nó và Diland cùng quay lại thì ra là đám 4 người kia và người vừa thay nó trả lời là Tuấn

Lâm nói tiếp

- cô ấy sẽ ở đây thôi không trở lại Mỹ đâu không tin hỏi lại cô ấy xem

- cậu không đi Mỹ với tôi sao

- xin lỗi cậu tôi không đi Mỹ đâu

Nam thêm dầu vào lửa

- đó cậu thấy chưa cô ấy sẽ ở lại mà dù sao đi chăng nữa nơi đây mới là quê của cô ấy việc ở lại là đương nhiên rồi và lại cô ấy cũng phải đi học nữa đó là quyết định của cô ấy cậu nên tôn trọng đi

- cậu theo họ mà không đi với tôi sao

Diland quay qua nhìn nó với cái dấu hỏi to đùng trên mặt ,nó vội vã thanh minh

- không ý tôi không phải thế

Nói rồi nó quay ra nhìn Nam mà quát

- cậu im đi tôi không đi Mĩ nhưng cũng không quay lại ngôi trường đó đâu

- em nói gì vậy em đã nghỉ 2 ngày rồi phải quay lại học đi chứ

Nói rồi Nam chạy lại kéo tay nó đi nhưng bị Diland giữ lại

- cậu ấy nói là không muốn quay lại đó mà

- phải tôi sẽ không quay lại nơi đó đâu cũng chẳng có lí do gì tôi phải quay lại nơi đó đâu

Nghe nó nói vậy Trung lấy ly nước từ tay Tuấn hất mạnh vào người con nhỏ khiến nó giật mình

- cậu làm cái quái gì vậy hả Trung

- tôi chỉ giúp cô tìm cái lí do mà cô nói thôi mà

Diland cũng tức giận thay nó cậu giật lấy li nước từ tay Trung rồi đẩy cậu ta ra xa khỏi con nhỏ

- cậu bị khùng hả sao lại đối xử với Vinh như vậy

- thì sao chứ bạn bè chê đùa 1 chút bộ không được hả

- bạn mấy người gọi đó là bạn à bạn mà khi cậu ấy bị hiểu lầm các người cũng quay lưng lại ư bạn bè mà giữa đêm muộn gọi 1 cô gái sợ bóng tối đến quán bar đón mấy người về sao

- người đến quán bar hôm đó là cô sao

- không là cậu ấy thì còn ai vào đây nữa mà cậu trả lời tôi đi các người gọi đó là bạn sao

- phải thì đã sao

- ra là vậy mấy người gọi đó là tình bạn nhưng tôi thấy đó chỉ là sự lợi dụng lẫn nhau của động vật thôi

- cậu đừng nghĩ mình là người nước ngoài mà dùng từ 1 cách bừa bãi

- tôi thấy mình không hề dùng sai vì đó là những gì mà tôi nghĩ

- cậu

Biết là Diland hơi quá lời nhưng cũng vì chuyện này liên quan đến con nhỏ mới làm cậu kích động đến thế. Mới đầu chỉ là vài tiếng cãi cọ to nhỏ nhưng hình như họ sắp đánh nhau đến nơi rồi như dự đoán được mọi chuyện con nhỏ lao vào ngăn cản nhưng không may cho nó vừa lao vào thì bị Trung đẩy mạnh ra ngoài khiến nó bị ngã nhào ra đất mặt nó nhăn nhó cố gượng dậy. Diland thấy nó thế nên hỏi lại

- cậu có sao không Vinh

Nó nghĩ bụng chỉ khi thấy nó có vấn đề Diland mới dừng lại nghĩ là làm nó giả bộ ôm lấy bụng mặt biểu cảm hơn rồi kêu đau “ á”

- đau quá Diland

Thấy nó kêu đau bọn họ xúm xúm chạy lại quên đi rằng đang đánh nhau. Diland vội vàng đưa nó đi viện. 30' sau nó đã có mặt ở bệnh viện Trung ương, mới đầu chỉ là giả bộ nhưng không hiểu sao giờ bụng nó lại cảm thấy đau thật nó nó quặn lên từng cơn Như có người lấy dây buộc bụng nó lại vậy nó ôm bụng kêu la khiến đám người họ xót hết cả ruột nó được chuẩn đoán là viêm ruột thừa cấp tính cần phải phẫu thuật. Sau 3 tiếng trong phòng phẫu thuật nó được chuyển qua phòng hồi sức khi nó tỉnh lại đã thấy mình nằm trong phòng bệnh thấy Diland ngồi bên cạnh nó cũng thấy yên tâm hơn thấy nó tỉnh

Diland vội hỏi

- cậu tỉnh rồi à có thấy đau ở đâu không đỡ hơn chưa có thấy khó chịu không

Nó khẽ lắc đầu

- tôi không sao

Bấy giờ nó mới nhìn kỹ mặt Diland nó thấy trên đó đầy vết bầm tím vết thương xước xác cả khuôn mặt

- cậu bị sao thế

Nó vừa nói vừa khẽ vươn người dậy nhưng không được vì vết mổ

- cậu nằm xuống đi đừng cử động sẽ đau lắm đấy

- không lẽ cậu đánh nhau với bọn họ thật sao

- chỉ 1 chút xây sát thôi mà

Nó nổi giận

- cậu có biết vì sao tôi lại ngăn cản mấy người dù biết sẽ chẳng ích gì hay không vì tôi không muốn cậu lại vì tôi mà bị thương

Nói rồi nó để tay lên chán che đi cái khuôn mặt tuyệt vọng của nó

-tôi biết rồi là tôi sai tôi hứa sẽ không đánh nhau nữa cậu đừng như thế mà

- vậy khuôn mặt đầy vết thương này phải làm sao đây

- dù vậy tôi vẫn đẹp trai mà đúng chứ

-ừ

Con nhỏ khẽ cười vì câu nói đùa của Diland. Đã là đán nhau thì đương nhiên cả 2 cùng bị thương đám người kia cũng vậy giờ đang tự bồi thuốc cho nhau

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Khi đang trong phòng bệnh với con nhỏ Diland lấy từ trong balo ra 1 cuốn sổ đưa cho con nhỏ

- cậu nhớ nó chứ
- nhớ chứ cậu bắt tôi viết nó suốt 1 thời gian dài mà
- may mà cậu vẫn nhớ tôi sợ cậu quên mất rồi

Con nhỏ lật từng trang giấy ra mà nhớ lại. Lần đó sau khi nó bị tai nạn Diland biết nó có thể quên đi cậu nếu 1 thời gian không gặp hay sau 1 giấc ngủ dài thế nên cậu đã bắt nó ngày nào cũng vậy trước khi đi ngủ phải viết hết những gì của ngày hôm đó để khi nó lỡ quên vẫn còn thứ để gọi nhắc cho nó. cả 2 cùng nhau nói chuyện về những ngày đã trải qua ở Mỹ. Hôm đó Diland ở lại đó cả ngày với con nhỏ cho tới khi nhận được điện thoại từ phía trường học. Nghe điện thoại xong mặt Diland có nét buồn

- có chuyện gì vậy Diland
- là điện thoại của trường báo tôi đã nghỉ hết số buổi cho phép kê tôi 2 ngày nữa phải nhập học trở lại

Con nhỏ nghe vậy cũng buồn hẳn

- vậy sao chỉ vừa mới đến lại sắp đi rồi à
- Vinh cậu trở lại Mỹ học với tôi nha

- Diland giờ hoàn cảnh nhà tôi khác rồi dù không đến mức túng quẫn nhưng ba tôi cũng đang bệnh ngày 1 ngày 2 không thể nào lo cho tôi đi du học được

- vậy vẫn có học bổng kia mà cậu đủ sức để dành được chúng còn nếu không thì tôi sẽ lo tất cả cho cậu

- không đâu Diland tôi không muốn sống dựa vào ai cả tôi đã phụ thuộc vào cậu quá nhiều rồi cần phải tự lập thôi

- cậu thật sự sẽ không cùng tôi quay lại Mỹ sao

- ừ tôi xin lỗi

- nhưng cậu ở đây sớm muộn cũng sẽ đụng mặt với người kia rồi lại sẽ có chuyện xảy ra thôi

Nó im lặng không biết nói gì vì những gì Diland nói đều đúng chỉ biết núp mặt phía dưới chăn. Diland hiểu được nên nói thêm để giải tỏa áp lực cho nó

- nếu ở lại thì cậu phải tự lo cho bản thân thật tốt ăn uống đầy đủ học hành nghiêm túc mạnh mẽ lên nữa đừng để ai bắt nạt vì tôi sẽ không có ở đây để bảo vệ cho cậu nữa đâu

- ừ tôi biết rồi

Đêm đó Diland ở lại bệnh viện 1 đêm với con nhỏ rồi mới đi. Sáng hôm sau cậu trở lại khách sạn thu dọn mọi thứ rồi mới ra sân bay trở về Mỹ. Con nhỏ nhìn ra ngoài cửa kính lên bầu trời

- đi bình an nha Diland

2 tuần sau đó nó được ra viện. Trong 2 tuần này nó vẫn liên lạc thường xuyên với Diland nó cũng gọi điện mỗi ngày cho ba nó để kiểm tra bệnh tình

nhưng nó lại không hề liên lạc dù chỉ 1 chút với 4 người kia. Nó không ở lại trong khách sạn nữa mà đã quay lại nhà cô ở không thể bỏ căn hộ vắng chủ quá lâu được. Sau 2 ngày nghỉ ngơi ở nhà con nhỏ quay lại trường để làm thủ tục chuyển trường vì khi cô nó đi chưa kịp hoàn thiện. Và dĩ nhiên đã đến đó rồi thì không thể tránh khỏi việc sẽ gặp 4 người đó. Vừa đến nơi chưa kịp làm gì thì nó đã đụng mặt 4 người đó, Nam thấy nó thì vui mừng hẳn lên hỏi han tới tấp

- em khỏe rồi à đi học lại rồi sao

Con nhỏ đáp lại = một cái giọng không mấy vui vẻ

- một kẻ đào hoa như cậu sao cứ phải quan tâm tới tôi làm gì có nhìn thấy nhau thì cứ im lặng mà bước qua đi không nhất thiết phải chào hỏi đâu

- em nói gì vậy cũng 2 tuần trôi qua rồi vẫn chưa hết giận sao

- tôi không giận gì hết nên thời gian có trôi tôi cũng không quan tâm

Lâm lên tiếng,

- không sao cậu đi học lại là tốt rồi

- không tôi đến để làm thủ tục chuyển trường thôi

- cậu định đi thật sao

- phải tôi vốn dĩ không muốn đụng mặt mấy người nhưng buộc phải tới vì thủ tục vẫn chưa hoàn tất và cũng nên chào hỏi mọi người trong lớp trước khi đi

Nói rồi nó bước đi luôn nhưng vừa mới bước qua thì Trung lên tiếng

- muốn đi thì cũng phải trả hết nợ rồi mới đi chứ

- nợ à

Von nhỏ lấy trong balo ra 1 chiếc hộp nhỏ ném qua cho Tuấn

- trả cậu đó đền cho chiếc điện thoại tôi đã làm hỏng của cậu hôm ném vô tường

- cậu trả cho tôi thật sao nhưng tôi mua máy mới mất rồi phải làm gì với nó bây giờ

- tùy cậu thôi vậy là nợ nần giữa tôi và cậu đã xong tôi cũng không nợ nần gì 3 người còn lại vậy tôi đi đây

- cô chắc không nợ tôi thứ gì chứ hãy trả lại tôi những gì cô đã lấy đi đi

- có lẽ trí nhớ tôi không tốt nên tôi có thể đã quên điều gì đó nên nếu tôi đã nợ cậu thứ gì thì nói đi tôi sẽ trả

- ông tôi và cả sức khỏe của người mẹ đang nằm trong viện kia nữa

- cậu buồn cười thật đấy chuyện đó sao tôi có thể nợ cậu được chứ bộ cái gì cậu cũng muốn đổ hết lên đầu tôi hay sao

- có lẽ đúng như cô nói thật cô thật sự đã quên rồi vậy để tôi nhắc cho cô nhớ

- vậy cậu nói đi rốt cuộc trong chuyện này tôi nợ cậu gì chứ

- hơn 1 năm trước tại trường Peristy trong vòng bán kết của cuộc thi sáng tạo kỹ thuật tin học trẻ thế giới tôi và cô là đối thủ

Diland nói đến đây không chỉ con nhỏ mà cả 3 người kia cũng không khỏi bất ngờ vì chẳng ai lại nghĩ rằng Trung lại biết con nhỏ ngay từ khi ở Mỹ bởi lẽ chính con nhỏ còn không nhận ra nữa mà

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 46

- Ý của cậu là cậu là người thi vòng chung kết lần đó với tôi

- phải để rồi ai đó khiến tôi phải bị đuổi học chứ

Nghe cậu ta nói đến đây trong đầu con nhỏ từ đâu đó lại xuất hiện những hình ảnh của 1 thanh niên Việt nam đang hét vào mặt những người trong hội đồng chấm thi “ thật không công bằng tại sao bài của tôi lại bị đánh trượt chứ cho tôi 1 lời giải thích đi”

- vậy thì sao chuyện cậu về nước lần đó là do cậu bị thua nhưng lại làm loạn cả hội đồng chấm thi lên nên mới bị sét hình thức kỉ luật là nghỉ học kia mà lẽ nào cậu thua lại muốn đổ lỗi cho tôi sao có vẻ như tôi đã nhân nhượng quá rồi cũng đã sai lầm khi đứng đây nghe hết câu chuyện này của cậu

- tôi thua là vì cô còn gì, lần đó điểm của tôi và cô là bằng nhau lí do gì tôi bị đánh trượt

- thì tại vì chương trình của tôi tối tối ưu hơn hơn có thể quét dữ liệu trên cả điện thoại và máy tính

- không đâu đó chỉ là cái cớ mà họ đưa ra để che đậy sự thiên vị của bạn thân họ đối với cô, ai trả biết cậu là học trò cưng của tiến sĩ Krinton nên cô được cả hội đồng đánh giá cao hơn tôi

- cậu nói láo không thể có chuyện đó được

- vậy tôi hỏi cô tại sao trong khi tôi và cô thực hiện chương trình với những chủ đề khác xa nhau tôi là sao chép dữ liệu còn cô là dịch thuật dữ liệu lại có thể đánh đồng nói 1 câu rằng của cô tối ưu hơn được

Nói đến đây con nhỏ mới vỡ lẽ ra mọi chuyện rằng lần đó nó thắng không hoàn toàn dựa vào năng lực của nó

- cứ cho là tôi đã thắng 1 cách không minh bạch vậy điều đó có liên quan gì đến mẹ và ông của cậu chứ

-vì tôi bị đuổi học 1 cách bất ngờ khiến ông nội tôi nổi giận rồi đột quy mất sau đó không lâu còn mẹ tôi trên đường đến đón tôi ở sân bay thì gặp tai nạn bây giờ vẫn còn đang bất tỉnh trong viện hơn 1 năm nay rồi cô thử nói xem nếu tôi không bị đuổi học chỉ vì sự thiên vị cho cô liệu ông tôi có mất không mẹ tôi không đi đón thì có nằm ở đó hay không

Nghe đến đây tất cả họ đều như đông cứng lại chôn chân ở nơi đó giờ thì con nhỏ đã hiểu ra mọi chuyện vì sao Trung lại ở lại trường cả ngày chủ nhật là vì nó vì nó đã gián tiếp hại chết 1 mạng người vì nó vô tình cướp đi những ngày tháng tươi đẹp phía trước của 1 con người và cũng vì nó đã phá hủy hạnh phúc của 1 gia đình. Nó như đang tự vấn bản thân hối lỗi cho chính mình nếu lần đó nó tinh ý hơn chuyện này đã không xảy ra nếu nó không hiểu thẳng bỏ qua mọi lời phản biện của Trung lúc đó những chuyện này cũng sẽ không như vậy. Đúng như Trung đã từng nói với con nhỏ khi nó quyết định ở lại trường đêm đó rằng nó sẽ phải hối hận về chuyện này. Giờ đây mọi thứ như đổ sụp xuống dưới chân của nó vậy cảm giác thật nặng nề cũng phải thôi đâu ai nghe được chuyện mình vừa gián tiếp hại chết 1 người lại có thể vui vẻ được. Nó bất giác bỏ lại mọi thứ nơi đó mà đi trong khi đang suy nghĩ, nó rời khỏi trường lúc nào không hay khi đang băng qua đường nó mãi suy nghĩ nên không biết rằng có một chiếc xe đang đi về phía nó, lúc nó nhận ra thì chiếc xe cũng đã tiến sát tới nơi con nhỏ hoảng loạn mà ngắt luôn ở đó may mà chiếc xe phanh kịp lúc. Nghe thấy tiếng phanh gấp mọi người

đồ xô ra xem vừa nhìn thấy con nhỏ ngất dưới đường 4 người họ vội vã đưa con nhỏ đi viện có vẻ như nó có duyên với bệnh viện thì phải cứ ra khỏi không bao lâu thì lại vô. Trong lúc con nhỏ đang bất tỉnh trên giường thì Diland vừa xuống sân bay về thăm con nhỏ điện thoại cho nó thì Nam nghe máy Nam nói hết mọi chuyện cho Diland nghe. Không lâu sau 4 người kia phải quay lại trường họ rời đi vì nghĩ Diland cũng sắp đến. Khi con nhỏ tỉnh dậy thấy mình đang trong viện trong suy nghĩ của nó lúc này toàn là mấy câu nói của Trung lúc ở trường nó không thể nào thoát ra khỏi cái suy nghĩ ấy lại thêm ở trong phòng bệnh nó cảm thấy ngột ngạt nên đã rất dẫy chuyền ra rồi rời khỏi bệnh viện. Nó tìm đến cầu sông Hàn mong đầu óc có thể thoải mái hơn. Lúc Diland tìm đến viện không thấy con nhỏ nên vội vã đi tìm nhớ lần trước con nhỏ nói nó đến cầu sông Hàn nhìn xuống lòng sông sẽ cảm thấy thoải mái dễ chịu vậy nên cậu tìm tới đó

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Lúc tới nơi Diland không thấy con nhỏ đâu nên nhìn xuống sân vận động phía dưới chân cầu thì mới thấy con nhỏ đang ở dưới đó,ngồi trầm tư suy nghĩ nhìn xuống sông. 2 mắt nó đỏ hoe lên vì mãi suy nghĩ, những giọt nước mắt bị dồn nén lại chẳng được bao lâu thì nó bật tuôn ra khỏi khóe mắt, những giọt nước mắt nóng hôi hổi đang lăn dài trên khuôn mặt nó ướt đẫm 2 gò má nó,nó bây giờ đang khóc khóc cho lỗi lầm của nó khóc vì hối hận cho những chuyện mà nó gây ra.Diland chạy xuống phía đó để tìm nó, cậu đi từ phía sau lên rồi ngồi xuống bên cạnh nó

- hóa ra là cậu ở đây thật tôi đã nghĩ không phải nhưng khi nhìn thấy sân bóng rổ tôi lại có niềm tin rằng cậu đang ở đây

Nghe được giọng nói quen thuộc ấy nó quay sang nhìn Diland

- tôi phải làm gì đây Diland người ta nói tại tôi mà có người phải chết tại tôi nên hạnh phúc của 1 gia đình cũng bị phá nát

Nó nói rồi lại vẫn khóc tiếp Diland quay sang ôm lấy nó

- tôi nghe hết mọi chuyện rồi lỗi không phải do cậu đâu mọi thứ cũng đã là quá khứ rồi bình tĩnh lại đi

- đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy biết ơn vì cái chứng mất trí nhớ của mình nếu chuyện này có thể quên đi thật thì tốt biết mấy nhưng sao nó cứ ở lại trong đầu tôi thế này như thể có ai đó cố tình nhốt nó vào trong đầu tôi vậy

- thôi cậu nín khóc đi mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi khi thời gian trôi mà thôi

Thấy con nhỏ mãi chẳng nín khóc Diland móc trong túi ra 1 cái móc chìa khóa hình khối rubic đưa ra trước mặt con nhỏ ,nó nhìn 1 hồi rồi dừng khóc

- lạ thật đấy lần nào cũng vậy sao tôi dùng đủ mọi kiểu mà cậu không nín khóc nhưng chỉ cần đưa ra mấy cái khối rubic thế này thì cậu lại nín được nhỉ bộ ở đây có cái gì đặc biệt hay sao

- vì nó giống tôi

- giống ư sao thế được nó chỉ là 1 khối rubic bị đảo lộn thôi mà

- vì bị đảo lộn nên mới giống nó giống như sự hỗn loạn trong đầu tôi lúc này

- vậy thì sao nhìn nó lại nín khóc

- có thể là thấy có người giống mình đồng cảm nên đỡ tủi thân hơn

- mặc kệ là giống hay khác gì thì cũng đi thôi tôi đói rồi ngồi trên máy bay 20 mấy tiếng đồng hồ sang đến đây chưa kịp ăn đã đi tìm cậu rồi. Bó vs Diland đứng dậy nhưng nó không thể đi được vì cái chân quá đau ban nãy nó đã cố chơi bóng rổ để giải tỏa mọi thứ ra bên ngoài nhưng mà không được. Diland nhận ra cái chân nó bị đau nên đã cõng nó đưa nó tới bệnh viện kiểm tra sau đó mới trở lại khách sạn

Ở tại bệnh viện sau khi hết giờ học 4 người kia vội vã đến bệnh viện tìm con nhỏ nhưng lại chỉ thấy phòng bệnh trống trơn Lâm vội chạy ra ngoài hỏi y tá

- bệnh nhân phòng 201 đi đâu rồi.

- à cô ấy đã rời khỏi bệnh viện hơn 1 tiếng trước rồi
- ra viện sao mấy người có thể để 1 người như thế tự ý rời viện được
- tôi xin lỗi chúng tôi cũng đã cố ngăn cản nhưng cô ấy 1 mực đòi đi nên chúng tôi cũng không thể dừ lại
- thôi được rồi

Lâm chạy vô trong thông báo

- y tá nói cô ấy rời khỏi bệnh viện rồi

Tuấn lên tiếng

- rời khỏi viện với cái thân tàn tạ ấy thì có thể đi đâu được chứ

Nam nghe vậy liền quát lớn lên với Trung

- tất cả là tại mày hết đấy
- tao ư tao có lỗi à cô ta tự bỏ đi mà
- mày đã giữ được cái bí mật ấy lâu đến thế rồi sao giờ lại nói ra mày nói cô ấy hại chết ông mày hại mẹ mày nằm viện còn mày thì suýt chút nữa là hại chết cô ấy rồi đấy
- đừng trách tao mày thì sao chứ nếu mày không nói ra mày là người trong công viên năm đó thì cô ta cũng đâu nằng nặc đòi đi cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi chỉ là tao để cô ta biết trước 1 chút thôi
- mày

2 người sắp nhảy vô đánh nhau luôn rồi nhưng bị Tuấn với Lâm ngăn lại

- 2 cái thằng này chúng mày điên hết cả rồi à vì 1 đứa con gái mà vứt bỏ cả tình bạn bao lâu nay lao vào đánh nhau mà coi được sao

- phải đẩy bình tĩnh lại đi điều quan trọng giờ là tìm được cô ta đã

Đúng lúc ấy cô y tá đi vào

- tôi xin lỗi nhưng ban nãy cũng có 1 anh chàng tây đến đây tìm có lẽ giờ anh ta đã tìm thấy cô ấy rồi

- chúng tôi biết rồi cảm ơn cô

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Sau khi rời khỏi bệnh viện Diland đưa con nhỏ về ăn tối ở khách sạn

-Cậu ăn đi

-Tôi không thấy đói

-Ăn một chút đi,tôi cũng thấy mệt rồi,không còn đủ sức năn nỉ ai đâu

-Nếu cậu mệt thì cứ ăn đi,tôi thực sự không muốn ăn.

Con nhỏ vừa nói vừa đẩy đĩa thức ăn sang phía của Diland.Diland thờ dài bực bội một tiếng rồi nặng lời với con nhỏ:

-Đủ rồi đấy!Cậu có biết cậu vừa đi ra từ bệnh viện không hả?Cậu không muốn ăn thì cũng làm ơn ăn một chút để thương lấy cái thân tàn tạ ấy đi.

Nghe Diland nói vậy con nhỏ mới cầm đĩa lên nhưng chưa được bao lâu thì buông đĩa xuống.

-Tôi là người xấu xa lắm phải không?

-Lại sao nữa đây

-Tôi hại chết người,hại một gia đình tan nát nhưng tôi lại muốn xóa bỏ,quên đi hết những điều đó,muốn xóa bỏ trách nhiệm của bản thân thì tôi đã trở thành ác quỷ rồi còn gì?

-Cậu khiến tôi bức bối lắm cậu có biết không?Trước khi trở lại Mĩ tôi đã dặn cậu phải mạnh mẽ lên,đừng để ai bắt nạt,cũng phải biết tự lo cho bản thân ,ăn uống có như thế tôi mới yên tâm để cậu lại đây nhưng giờ thì sao? Vừa mới xuống máy bay thì nhận được tin cậu vào viện vì gặp tai nạn,không lo cho bản thân mà cứ nghĩ đến những điều người khác nói .Giờ thì lại không chịu ăn uống

-Tôi không muốn nghĩ tới mấy chuyện đó nên mới bị tai nạn mà

-Thì ra là vì muốn quên đi những thứ đó mà cậu tự đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm sao?Cậu nghĩ cậu ngủ dậy sau một giấc ngủ dài sẽ quên đi tất cả sao?Giờ thì cậu thấy đấy,những lời nói đó cậu có quên được chút nào không? Thật là ngu ngốc mà!

-Tôi...

-Về Mĩ với tôi đi.Ở đó sẽ không ai làm phiền cậu,không ai nhắc với cậu về mấy chuyện đó,rồi cậu cũng sẽ quên đi thôi.Thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả

-tôi nói rồi.Tôi sẽ không quay lại Mĩ đâu.

-Lẽ nào cậu muốn ở lại đây để tự hành xác bản thân hay sao?Cậu muốn tôi bỏ mặc cậu ở đây để bọn họ dày vò cậu ,khiến cậu đau khổ à?Làm ơn đi với tôi đi.Cậu có ở lại thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi,chẳng thể sửa được nữa đâu,

Con nhỏ đứng phắt dậy,bỏ chiếc khăn lên bàn rồi nói:

-Tôi là 1 kẻ xấu xa nhưng cậu là 1 kẻ ích kỉ.Cậu nghĩ rằng đưa tôi sang đó rồi tôi có thể quên hết mọi thứ ở nơi này hay sao?Không đâu!Tôi có thể trốn chạy mọi thứ nhưng không thể trốn chạy chính mình được!Cậu cứ thử đặt mình vào hoàn cảnh của tôi mà xem cái cảm giác ấy có dễ chịu hay không? Cậu nói cậu mệt mỏi?Tôi cũng mệt rồi.Vậy từ nay trở đi việc của tôi cậu

cũng đừng quan tâm nữa.

Con nhỏ nói rồi quay người bỏ đi khi nơi khóe mắt đang trực trào những giọt lệ.

-Vinh,sáng ngày mai tôi quay trở lại Mĩ

-Cậu cứ đi đi,một người bạn ích kỉ như cậu tôi cũng không cần nữa.

Nghe con nhỏ nói vậy cậu như ngỡ ngàng,bất ngờ hơn khi con nhỏ nói nó không cần cậu nữa,Diland đứng dậy chạy lại kéo tay nó :

-Tôi xin lỗi vì đã nặng lời với cậu,tôi không cố ý như thế đâu.Chỉ là tôi.....

-Không cần đâu.....

Nói rồi con nhỏ gạt tay Diland ra rồi đi tiếp,bỏ mặt cậu đứng đó nhìn theo bóng nó đi xa dần.Đây là lần đầu tiên cả 2 nặng lời với nhau đến thế,cũng là lần đầu tiên con nhỏ nói cự tuyệt với cậu.Đối với cả hai đều là sự tổn thương nhưng nhiều hay không chỉ họ mới hiểu.Sau khi trở về nhà con nhỏ cứ nhốt mình trong phòng.Nó ủ rũ,buồn bã suy nghĩ hết chuyện này tới chuyện khác vì mệt mỏi mà ngủ quên lúc nào chẳng hay.Khi nó tỉnh dậy là lúc có chuông cửa reo.Nó lết cái thân mệt mỏi ra cổng thì có người giao hàng đứng đó

-Chào em!Em có phải là Triệu Tuyết Vinh?

-Vâng!Đúng rồi.

-Phiền em nhận đồ và kí vào phiếu nhận hàng giúp anh

-Là gì vậy ạ

-Là bánh Macaron

Con nhỏ kí xong định mang đồ đi vào thì người giao hàng gọi với lại

-Nè em

-Dạ

-Cái người đặt bánh cho em nhờ anh gửi hộ cho em thứ này.

Anh ta nói rồi đưa cho con nhỏ một cuốn sổ.

-Em cảm ơn

Đó là cuốn sổ mà nó đã viết trong những ngày ở lại Mĩ. Cũng là cuốn sổ Diland cho nó xem lại cái ngày ở bệnh viện. Nó đem vô trong bàn ngồi xuống rồi từ từ mở ra đọc lại. Ở trong đó toàn là kỉ niệm của nó ở Mĩ. Vui có, buồn có. Có những ngày đề ngày tháng nhưng lại không viết gì, thay vào đó là những bức ảnh. Nhưng tất cả đều là những việc nó trải qua cùng Diland. Rồi nó giở ra 1 trang, hình như là được gắn thêm thì phải.

-Tôi sẽ không đề ngày tháng vì tôi không muốn ngày mà tôi và cậu cãi nhau còn lưu lại trong kí ức của cậu. Vinh tôi xin lỗi, thực sự xin lỗi. Cậu rất hiểu tôi đã không biết những gì mình nói ra lại làm tổn thương cậu nhiều đến vậy. Tha lỗi cho tôi nha. Ăn hết hộp bánh tôi gửi thì hãy nguôi giận, cậu ở lại mạnh khỏe, nên lo lắng cho bản thân 1 chút khi tôi không ở đây vì giờ tôi phải ra sân bay, tạm biệt cậu, bạn thân của tôi

Diland

Nó đọc xong bức thư đấy nó mới nhận ra nó cũng là người có lỗi khi đã giận cậu ấy như vậy. Diland cũng chỉ vì lo cho nó nên mới nổi nóng, nó biết mình sai nên vội vàng cầm theo cuốn sổ ra ngoài bắt taxi nhưng lại không có, nó vội vô trong lấy chiếc xe đạp, dùng hết tốc lực đạp xe ra đến vòng quay mặt trời mới bắt được taxi. Nó vất xe tại đó rồi đến thẳng sân bay.

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Khi đang ngồi trên taxi, thông qua đài của oto nó nghe được:

-Theo nguồn tin mới nhận được từ phía sân bay quốc tế Đà Nẵng ,chuyến bay đường dài từ Đà Nẵng đến Newyork vừa gặp sự cố kĩ thuật về động cơ ở độ cao hơn 10000m đang cố gắng tìm cách để hạ cánh xuống sân bay gần nhất.

Nó nghe được tin đó như cả bầu trời đổ sụp xuống.Chân nó hoảng loạn,chẳng biết nói câu gì,chỉ biết thúc giục bác tài xế đi nhanh hơn.Đến nơi nó vừa xuống xe chân bước loạng choạng vô tới quầy lễ tân.

-Chị ơi,cho em hỏi chuyến bay đường dài tới Newyork tình hình sao rồi ạ?

-Vẫn chưa có tin tức gì từ phía máy bay nhưng theo thông tin trước đó thì máy bay vẫn chưa thể hạ cánh.

Nó nghe vậy càng bất an hơn nhưng nó cố trấn an bản thân rằng

-Không phải đâu,chắc cậu ấy bay chuyến khác thôi

Nghe con nhỏ nói vậy,người nhân viên trả lời rằng:

-Xin lỗi nhưng đó là chuyến bay tới Newyork duy nhất vào sáng nay

-Dạ....

Con nhỏ rơi vào tình trạng khủng hoảng vô cùng.Giờ đây nó đang rất hồi

hận,hối hận vì không thể chào tạm biệt cậu ấy lần cuối,hối hận vì đã cãi nhau với cậu khi đó,hối hận hơn nữa là nó nói không cần cậu.Nó còn sợ hơn nữa vì có thể nó mãi mãi sẽ không gặp lại cậu nữa,sợ rằng nếu chuyện không may xảy ra sẽ có một người nữa lại vì nó mà ra đi.Nó ngồi xuống tự trách bản thân

-Là tại tôi,tại tôi nên cậu mới về đây,nếu không phải vì tôi cãi nhau với cậu thì cậu cũng đã không đi sớm như vậy,tất cả là tại tôi

Nó đang gục mặt xuống mà khóc thì trong làn nước mắt nhòe mờ nó nhìn thấy đôi chân một người bước đến trước mặt nó

-Vinh cậu ở đây làm gì vậy?

Nghe được giọng nói quen thuộc nó mới ngừng mặt lên mà nhìn.Khi nhìn thấy người trước mặt là Diland thì nó mừng rỡ cả được ăn bánh táo nướng.Nó đứng phắt dậy lao tới ôm chầm lấy cậu ấy,làm cho Diland chới với suýt thì ngã

-Kìa Vinh,sao thế,có chuyện gì à ?

-Tôi...Tôi tưởng sẽ không thể gặp lại cậu nữa chứ,tôi đã sợ lắm đấy có biết không hả!!

Nó cứ ôm ghì lấy cậu mà không chịu buông ra

-Diland tôi xin lỗi,tôi biết là tôi sai rồi,sau này nhất định tôi sẽ không nói mấy lời như thế nữa.Tôi hứa đấy

-Thôi được rồi.Mọi chuyện bỏ qua hết đi.Giờ cậu cần người bạn này chứ?

Diland đẩy nhẹ nó ra mà hỏi.Nó cũng khẽ húych cậu một cái

-Dĩ nhiên là tôi cũng chỉ có 1 mình cậu là bạn thôi mà

-À mà sao bạn này cậu lại khóc vậy?Lại còn nói cái gì mà sẽ không còn được gặp tôi nữa là sao?

-Tại tôi cứ nghĩ là cậu lên chuyến bay tới Newyork mà đang gặp sự cố đó.À mà phải rồi,sao cậu lại ở đây?Không phải đã lên máy bay rồi sao?

-Tôi lên rồi nhưng lại xuống vì không nỡ để cậu lại 1 mình ở đây,tôi mà đi trong lúc này thì cậu phải làm sao chứ

-Nếu như cậu muốn đi mà không muốn để lại tôi kí ức về sự cãi vã của ngày hôm qua thì ít ra cậu cũng phải đợi tôi làm 1 việc đã chứ

-Việc gì?

Con nhỏ cầm cuốn sổ lên,xé ra trang giấy mà Diland đã viết rồi xé vụn trang giấy ra thành những mảnh nhỏ,đem bỏ vào sọt rác

-Rồi!Kể từ này tôi sẽ quên đi hết những gì cậu đã viết.

Diland chỉ đứng đó nhìn nó hành động mà khẽ cười.Nó cũng nhìn cậu mà đáp lại bằng 1 nụ cười

-Cảm ơn cậu vì đã ở lại.Tôi nói thật đấy.

-Thôi đừng hết nói xin lỗi rồi lại cảm ơn thế nữa đi.Về thôi! Bánh tôi gửi chắc cậu chưa ăn có phải không...

Trong những ngày u tối thế này mà có cậu ở bên nó thì đã là một niềm an ủi rất lớn với nó rồi

Tối đó cả 2 đưa ăn tối tại khách sạn nhà Diland.Như thường lệ con nhỏ chẳng chịu ăn gì ngoài mấy chiếc bánh ngọt.Đang ăn thì nó nhớ ra 1 chuyện rồi hỏi cậu

-Mà phải rồi ,cậu ở đây thì việc học bên kia phải làm sao?

-Tôi sẽ học ở đây

Nó nghe vậy thì thấy bất ngờ,cái bánh trên tay cũng rơi xuống

-Hả?Cậu nói gì?Sao có thể như thế được?

-Sao lại không chứ!Cậu cũng từng qua Mỹ du học thì tôi cũng có thể sang Việt Nam du học

-Nhưng còn ba mẹ cậu?

-Họ sẽ hiểu thôi!Còn cậu sẽ quyết định ra sao trong chuyện sắp tới đây

-Tôi sẽ đi học lại.Tôi sẽ cố gắng để có thể đối diện với sự thật này,tôi sẽ chịu trách nhiệm cho những gì tôi đã gây ra

Sau ngày hôm đó,con nhỏ ở nhà cho đến hết tuần,sốc lại tinh thần để tuần sau quay lại trường học.Trong 1 tuần này giữa nó và mấy người kia chẳng có chút động tĩnh nào.Có vẻ như họ cũng biết cần phải cho nó thời gian .Thứ 2 tuần kế tiếp nó đi học trở lại.Mọi thứ chẳng có gì thay đổi trừ cái việc chỗ của nó đã bỏ trống gần 3 tuần nay mà chẳng có chút bụi nào.Nó mới đi học mà đã nghỉ tiết đầu tiên vì thầy chủ nhiệm thông báo có bạn học mới.Cõ lẽ vì thầy báo quá muộn hoặc chẳng ai có chút hứng thú trên người nên cũng chẳng có màn chào hỏi nào cả

-Hôm nay lớp ta có học sinh mới đến từ trường Peristy

-Trường Peristy sao?Bạn cũ à

Con nhỏ bất ngờ mà thốt lên.Nó còn bất ngờ hơn nữa khi người bước vào sau cánh cửa là Diland.Trung cười nhếch mép rồi nói nhỏ vào tai nó

-Cô hay thật đấy! Về chịu trận mà còn kéo theo cả đồng minh tới nữa

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 50

|Sau phần giới thiệu của thầy chủ nhiệm về Diland,cậu ấy đi xuống cái bàn gần chỗ nó mà ngồi.Mọi người đang định lấy tập vở ra học tiết 2 thì thầy lại nói tiếp

-Vẫn còn 1 học sinh nữa chuyển đến lớp ta

-còn sao

Một người trong lớp ngạc nhiên mà thốt lên

-Phải.Là 1 bạn nữ

Nghe vậy đám con trai lại rú ầm hết cả lên.Sau tiếng hò gọi của đám người trong lớp,cô gái đó bước vào

-chào mọi người.Tôi tên Hà Tiểu Mỹ.Rất vui vì được chuyển đến lớp này và làm quen với mọi người,có gì không hiểu mong mọi người chỉ bảo

Một lần nữa con nhỏ lại được thoát cái ghế là nữ độc tôn trong lớp.Nhìn cách ăn mặc cũng biết cô ấy là con nhà danh giá,có vị thế trong xã hội,cô ta mang 1 vẻ đẹp tự nhiên giống thiên thần nhưng sao con nhỏ lại cảm thấy từ ánh mắt và nụ cười ấy mang chút ác quỷ.Tiểu Mỹ nhanh chóng bước đến cái bàn phía trước con nhỏ mà ngồi.Với cái tính thân thiện vui vẻ lại thêm khoản lịch sự,con nhỏ vỗ vai Tiểu Mỹ để làm quan.Đợi cô ấy quay xuống,con nhỏ nói

-Chào cậu.Tôi là Triệu Tuyết Vinh

Đáp lại sự hòa đồng của con nhỏ,cô ta chỉ nói 1 tiếng cụt ngủm

-Chào

Rồi quay đi luôn khiến con nhỏ có chút bực bội nhưng rồi nó lại nhận thấy khuôn mặt này có chút quen quen nhưng chẳng thể nhớ nổi là giống ai.Suy nghĩ ấy của con nhỏ biến mất khi tiếng chuông tiết 2 reo lên.Buổi sáng hôm ấy con nhỏ bị phạt đứng ngoài cửa cả buổi vì soạn sai thời khóa biểu,lịch học bị đổi nhưng chẳng ai trong số họ báo cho nó 1 câu.Cũng phải thôi,giữa nó và bọn họ bây giờ là kẻ thù,nó quay trở lại đây cũng là để trả giá cho những gì nó gây ra.Chỉ có mình Diland cứ hết tiết là chạy ra hỏi han nó,mua nước cho nó đủ kiểu .Khi chuông báo hết tiết 5 kết thúc là lúc 2 chân 2 tay nó mỏi rã rời,chồng sách trên tay nó đổ ụp xuống đất,nó ngồi trượt dài xuống sàn.Khi nó đang cố đứng dậy thì có 1 cánh tay đưa ra trước mặt

-Đưa tay cho anh

Nó ngừng mặt lên thì ra là Tiểu Bạch.Nó đưa tay ra để anh kéo nó đứng dậy

-Em cảm ơn

-Em đi học lại anh vui lắm

Nó chỉ cười trừ sau câu nói của anh

-Mà sao mới đi học đã bị phạt đứng thế này

Nó cúi phải đầu rồi nhặt đồng sách lên

-Em soạn sai thời khóa biểu nên bị phạt đứng

-Không ai báo cho em thay đổi lịch sao?

-Không.Tại sáng nay em mới quay lại trường

Lúc nó vừa đứng dậy thì Diland chạy ra

-Cậu sao thế

-Tôi làm rơi đồ thôi

-Ô cậu bạn người nước ngoài này,cậu cũng tới đây học sao?

-À.Là anh.Phải,tôi tới học chung với Vinh

-Hai người thân thiết thật đó.Lúc nào cũng dính lấy nhau nghe.

Nghe anh ta nói vậy,Diland choàng tay qua cổ con nhỏ

-Dĩ nhiên rồi.Vinh ở đâu tôi ở đó

-Nè,bỏ tay ra.Tôi sắp nghẹn chết rồi

Đúng lúc ấy Tiểu Mỹ từ trong lớp chạy ra ôm lấy Tiểu Bạch

-Anh trai,tới thăm em hả?

Tiểu Bạch xoa đầu cô ta

-Thăm hỏi gì!Anh tới kiểm tra em đây.Sao?Buổi đầu đi học thế nào rồi?

-Ồn cả mà

Thấy con nhỏ và Diland đứng đờ ra chẳng hiểu gì thì anh mới nói

-Phải rồi,để anh giới thiệu.Đây là Tiểu Mỹ -em gái anh còn đây là Vinh –

học cùng lớp với em đây

Bấy giờ con nhỏ mới vỡ lẽ ra.

-À, thì ra là em gái của anh. Chẳng trách em thấy quen đến vậy, giờ để ý mới thấy 2 người giống nhau thật

Đúng lúc đấy trên loa báo

-Học sinh Diland Soap trở về kí túc xá để nhận phòng

-Cậu đi đi kéo thầy lại đợi

-Ừ. Vậy tôi đi trước, gặp lại cậu sau

Diland vừa mới đi thì Tiểu Mỹ quay qua ôm chầm lấy con nhỏ, thái độ thay đổi hoàn toàn so với lúc nãy ở trong lớp. Trước mặt con nhỏ bây giờ là 1 cô gái thân thiện hiền lành

-Chào cậu. Tôi là Tiểu Mỹ, em gái Tiểu Bạch

Con nhỏ chẳng thể nói được gì vì sự thay đổi đột ngột này. Rồi bỗng nhiên cô ta ghé sát vào tai con nhỏ mà nói

-Lát nữa gặp cậu ở quán cà phê đối diện cổng trường

Đó là 1 lời mời nhưng sao lại khó nghe đến vậy. Cô ta không đợi con nhỏ đồng ý mà quay ra nói với anh trai

-Em có việc bận, em đi trước nha

Rồi đi luôn. Nhận thấy cô gái này thực sự không dễ đoán, càng không phải người tầm thường nên con nhỏ định tránh xa nhưng rồi vẫn quyết định đi. Vừa đi nó vừa nghĩ

-Rốt cuộc là có chuyện gì mà phải hẹn ở ngoài trường.Sao không hẹn ở canteen trường.Đang mãi nghĩ vừa bước 1 chân qua cánh cổng trường thì có vô vàn chiếc máy quay đang chĩa vào nó,hàng loạt chiếc máy ảnh thì nháy liên hồi,rất đông người vây kín lấy nó mà đặt câu hỏi

-Em có phải là Triệu Tuyết Vinh của lớp đặc cách?

-Ba em có phải là Triệu Nam Khương – người từng dính nghi án là có liên quan tới vụ buôn lậu gỗ quý giá trị lên đến chục tỉ đồng gây xôn xao cả nước?

-Theo nguồn tin cho hay ba em mới bị tai nạn ở công trường nước ngoài.Liệu có phải do công trình rút ruột nên mới có tai nạn xảy ra?

-Liệu đó có phải là 1 vụ trả thù ác ý?

.....

Con nhỏ đang choáng váng trước những câu hỏi của đám kí giả như đang cầm dao đâm thẳng vào người nó.Bọn họ thi nhau hỏi chen lấn,xô đẩy khiến nó ngã quy ngay tại đó.Diland vừa bước ra khỏi kí túc xá thấy ngoài đó ồn ào nên chạy ra.4 người kia nhìn thấy con nhỏ đang bị dồn dập trong đám đông nên chạy ra trước.Lâm đưa tay định kéo con nhỏ đi thì bị Diland gạt ra.Cậu kéo con nhỏ ra khỏi đám đông rồi yêu cầu bảo vệ đóng cổng trường lại.con nhỏ đã rất hoảng loạn,chẳng biết làm gì ngoài việc đi theo những bước đờ của Diland .Nó cứ thế bước qua 4 người kia và đương nhiên có cả Trung,nó để lại đó 1 ánh nhìn thất vọng,buộc tội xe lẫn cả chút u buồn sầu não

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Diland đưa nó đến phòng y tế ,cẩn thận kiểm tra từng vết xây xước trên tay chân của con nhỏ

-Cậu không sao chứ

Đáp lại sự quan tâm hỏi han của Diland chỉ là sự im lặng từ phía con nhỏ

-Trả lời tôi đi,cậu đừng im lặng như thế có được không?

4 người kia bây giờ cũng đã tìm đến phòng y tế.Nói là kẻ thù nhưng bọn họ vẫn luôn quan tâm tới con nhỏ.Vừa mới bước đến cửa đã nghe tiếng khóc của con nhỏ.nó đang gục đầu vào ngực của Diland mà khóc.Đối với 4 người kia thì đây là lần đầu tiên họ thấy nó khóc nên có phần xót xa.Từ trước tới nay trong mắt họ nó vốn là cô nàng ngổ ngáo năng động,dám thách thức lại đám con trai trong lớp,vui vẻ hòa đồng,cũng rất dễ tha thứ và bao dung nhưng chưa 1 lần họ thấy nó khóc

-Diland,tại sao chứ,tại sao họ lại đối xử với tôi thế này?Tôi biết là tôi đã sai,lỗi gì tôi cũng nhận hết,muốn gì thì tôi cũng làm nhưng tại sao?Tại sao lại lôi ba tôi vào chuyện này.Ông ấy thì có lỗi gì?Đến bây giờ ông ấy còn đang phải nằm viện kia mà

Diland nghe nói nói mà thật chua xót chẳng thể nói gì,chỉ biết đứng đó vỗ về nó.Không đợi con nhỏ ngừng khóc,Nam đã kéo Trung ra khỏi chỗ đó

-Mày trả lời đi.Chuyện đó là do mày làm hả?

Nam tức tối đẩy Trung mạnh 1 cái rồi gằn giọng lên. Trung bị đẩy 1 cái khá mạnh nên cũng bực bội mà trả lời lại

-Phải hay không thì đã sao? Mà sốt cho con nhỏ đấy à? Vậy sao ban nãy không vô đó mà thăm nó, lòi tao ra đây làm gì?

-Phải. Tao sốt đấy. Nhưng vì cái thằng bạn như mày mà tao không thể bước vào trong hỏi thăm 1 tiếng

-Có thằng bạn như tao thì sao hả? Nếu mày thấy xấu hổ vậy sao trước đây còn chơi với tao?

Cả 2 như đang thách thức lẫn nhau, nói câu nào như chọc tức nhau câu ấy. Chẳng mấy chốc mà cả 2 lao vào đánh nhau. May mà có Tuấn với Lâm ngăn 2 người đó lại nên mới chỉ xây sát nhẹ chứ không có mà cả 2 nhập viện rồi cũng nên

Đợi con nhỏ bình tĩnh lại Diland để nói ngủ trên giường bệnh rồi ra ngoài lấy chút đồ ăn. Diland vừa đi thì Tiểu Mỹ đến. Con nhỏ thấy cô ta đến nên cũng ngồi dậy

-Tôi xin lỗi đã không đến chỗ hẹn

-Không sao. À, có 1 điều tôi muốn hỏi

-Chuyện gì?

-cô có thích món quà tôi tặng?

-Quà? Ý cô là sao?

-Cô không hiểu hả? Những kí giả ban nãy là tôi mời cho cô đó

-Cô.....

Cn nhỏ nghe vậy nên tức tới ghen cả họng

-Tại sao cô lại làm như thế?Tôi và cô đâu có thù hằn gì?

-Ồ,cô còn lớn tiếng được thế này thì có lẽ quà của tôi không đủ to rồi.Vậy cô cứ chờ món quà tiếp theo đi nha

Đúng lúc ấy thì Tiểu Bạch vội vã bước vào phòng y tế

-Vinh.em không sao chứ?Anh nghe nói.....

-Em không sao

-Anh hai...

-Mỹ,em tới đây để làm gì?Em bị bệnh gì à?

Không,em chỉ tới thăm Vinh thôi.Em nghe mọi người nói nên vội tới đây

-Em gái ngoan,mới đến mà đã chơi thân với Vinh thế sao?VẬY 2 ĐỨA CỨ Ở LẠI NÓI CHUYỆN,ANH ĐI TRƯỚC

-Anh đợi em đi với,em tới cũng lâu rồi,phải để cho Vinh nghỉ thôi

Vừa nói xong với Tiểu Bạch,cô ta quay sang nói với con nhỏ

-Vậy cậu nghỉ ngơi đi nha,tôi đi trước đây,chiều tôi lại xuống

Từ bé đến giờ con nhỏ chưa bao giờ gặp phải loại người 2 mặt đến thế.chỉ vài giây trước còn giở giọng uy hiếp mà vài giây sau đã trở nên là người thân thiết dễ gần lại còn quan tâm đến nhau nữa chứ.Sau khi Diland quay trở lại,cậu ấy dìu con nhỏ quay trở lại phòng nghỉ ngơi

-Cậu ở lại đây đi,tôi xuống canteen mua chút đồ cho cậu ăn,cũng quá bữa

rồi

Không cần đâu,tôi không thấy đói

-Nếu cậu muốn ở lại đây thì phải ăn.Như vậy mới có sức chống chọi tiếp chứ

Đúng lúc ấy Trung vác bộ mặt đầy băng cá nhân trở lại phòng

-Quan tâm nhau quá nhỉ?Có cần tôi nhờ người chuyển phòng để 2 người chung phòng luôn không?

Diland nghe thấy giọng Trung liền tức giận quay ra quát

-Cậu im đi,đồ hèn hạ

-Cậu nói ai hèn?

-Tôi nói cậu đấy,giở trò sau lưng.Gọi mất tay kí giả tới chẳng phải cậu sao?

-Không phải đâu Diland ,không phải cậu ấy làm.

Trung nghiêng đầu

-Đó,cậu thấy chưa,cô ta cũng đã xác nhận không phải do tôi làm kia mà

-Vinh,cậu không phải chịu đựng cậu ta.Cứ nói hết những gì cậu nghĩ đi

-Thực sự không phải cậu ấy làm

Diland có vẻ thất vọng sau lời phủ nhận ấy của con nhỏ

-Cậu nghỉ đi,lát tôi mang đồ ăn lên

Sau khi Diland đi khỏi con nhỏ mới nhìn thấy khuôn mặt đầy vết tích của Trung bị Diland che khuất này giờ

-Mặt cậu bị sao vậy?Ai đã làm như thế?

-Là cô đấy.Nhờ ơn cô mà mặt tôi mới thế này đấy,nói là để cô về đây chịu trận nhưng toàn là tôi chịu thế này

-Tôi xin lỗi

-Lời xin lỗi này tôi không dám nhận

Nói xong Trung vô thẳng phòng,đóng cửa cái sầm 1 cái rõ mạnh.Nhìn vào khuôn mặt đó của Trung và Nam chẳng còn nhìn thấy vẻ đẹp mỹ nam vốn có của họ nữa rồi.Thứ mà con nhỏ đã cướp đi không chỉ có vẻ bề ngoài ấy mà còn cả tình cảm anh em bạn bè lâu nay,họ giờ đây đã có 1 vết nứt quá lớn chẳng biết liệu rằng có thể hàn gắn được không đây

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Sáng thứ 3 luôn là ngày đi học cực khổ nhất của nó vì có môn giáo dục quốc phòng. Nó ngủ dậy trễ vì Trung không gọi nó dậy cho tới khi Diland xuống đến sân mà vẫn chưa thấy nó nên quay trở lên ktx để gọi nó. Khi xuống dưới sân thì đã muộn giờ, nhìn thấy thầy bộ môn đang đứng đó với bộ mặt cau nó, nó hiểu nó sắp bị tra tấn rồi. Nó bước lại gần chỗ thầy đứng

-Em xin lỗi thầy em xuống muộn

-Thế còn cậu này?

-Dạ, cậu ấy lên gọi em nên mới xuống trễ chứ cậu ấy không muốn xuống muộn đâu ạ

-Thế cô muốn xuống muộn à?

Dạ không, ý em không phải như thế

Thôi được rồi. Cậu này chạy bộ 3 vòng sân, cô vào nhà kho lấy dụng cụ, phải rồi cả cô học sinh mới kia nữa, đi mở khóa cho Vinh

Đã quen với chuyện này nên nó không phàn nàn, nghe thầy phân công xong thì 3 người kéo nhau đi làm luôn. Khi Tiểu Mỹ và con nhỏ đi đến nhà kho, Mỹ đưa chìa khóa cho con nhỏ - Cô tự mở đi rồi để đó, tôi đi vệ sinh, lát quay lại sẽ đóng sau

Vì đang giận cô ta về việc báo chí hôm trước nên con nhỏ không đáp lại

mà cứ thế cầm chìa khóa đi vô nhà kho.Việc đầu tiên nó làm là mò tìm cái công tắc điện để bật đèn vì nó vốn sợ bóng tối,bật xong đèn nó mới yên tâm đi vô trong lấy dụng cụ.Vừa lấy ra đến nơi thì nhìn thấy cánh cửa ra vào duy nhất đã bị đóng lại,nó hoảng loạn làm rơi thùng dụng cụ xuống.Những viên lựu đạn giả văng vãi khắp sàn,nó vội vã chạy đến bên cửa đập cửa gọi với ra ngoài

-Làm ơn,có ai ở ngoài đó không mở cửa giúp tôi với

Nó cứ thế mà gọi cho tới khi khản cả cổ và chẳng có ai đáp trả lại lời của nó.Nó càng hoảng loạn hơn nữa khi bóng điện đột nhiên vụt tắt,mọi thứ xung quanh tối sầm lại vì nơi đây 1 chiếc cửa sổ cũng không có,chúng sợ bóng tối của nó lại quay lại,nhịp tim đập loạn xạ,phế quản như bị nghẹn lại khiến nó không thể thở nổi.Những hình ảnh,nỗi lo sợ về cái ngày nó suýt bị bắt cóc cứ hiện lên trong nó khiến nó sợ hãi mà hét lên.Chẳng được bao lâu thì nó trở nên đuối sức ,mất dần ý thức rồi ngất lịm.Trong lúc đó tại sân thể dục Diland thấy Tiểu Mỹ quay lại mà không thấy con nhỏ đâu

-Tiểu Mỹ,sao Vinh không đi cùng với cậu?

-Tôi không biết

-Sao lại không biết?Cô ấy đi cùng cậu mà

-Ai mà biết.Tôi đâu có tới nhà kho đâu

Linh cảm được có điều chẳng lành đã xảy ra ,Diland bỏ hàng chạy đi tìm con nhỏ mặc cho những người khác ở đằng sau gọi với lại,mặc cho thầy bộ môn đang đứng đó cau mày tức giận cậu vẫn cứ thế chạy đi.Phải mất mấy phút cậu mới tìm ra nhà kho nhưng lại thấy khóa cửa lại không thấy ánh sáng từ bên trong nên nghĩ rằng con nhỏ đã rời khỏi đó.Cậu định bỏ đi nhưng lại nhớ đến cảnh tượng con nhỏ từng bị nhốt lại trong nhà kho của trường ở Mỹ

cậu quay lại đập cửa gọi

-Vinh,cậu có ở trong đó không vậy?Trả lời tôi đi Vinh.con nhỏ nghe thấy tiếng Diland gọi lớn ở bên ngoài nên đã tỉnh lại phần nào nhưng k thể làm gì trong tình trạng xung quanh toàn là màu đen,nỗi sợ hãi trong nó cũng quá lớn khiến cổ họng nó nghẹn không thể cất lên thành tiếng.Nó lặn tay dưới sàn nhà may mắn nhặt được quả lựu đạn,nó cố dùng chút sức lực yếu ớt lăn quả lựu đạn đi.Các viên đạn va vào nhau tạo ra tiếng động.Diland ở ngoài cũng nghe được tiếng động phát ra từ trong nhà kho nên càng chắc chắn con nhỏ đang trong đó

-Vinh ,cậu ở trong đó đúng chứ?Đừng sợ,t sẽ vào ngay ,đợi tôi 1 chút,1 chút thôi

Cậu nhìn quanh quẩn thấy bình chữa cháy liền dùng để phá khóa ra,đập đến nỗi tay chảy máu bầm tím cũng không màng đến.Khi chiếc khóa gãy ra Diland đẩy cửa chạy vào thấy con nhỏ đang nằm trên sàn liền đưa nó tới phòng y tế.Sau khi được truyền nước con nhỏ tỉnh lại thấy Diland đang ngồi cạnh giường bệnh với cái tay vẫn đang chảy máu,nó thều thào gọi Diland

-Diland,Diland

Nghe thấy tiếng gọi của con nhỏ,Diland quay ra nhìn con nhỏ

-Cậu tỉnh rồi à,trong người thấy sao rồi?

-Tôi không sao rồi,nhìn tay cậu đi,nó đang chảy máu đấy

-Tôi không sao

-Đi băng lại đi,nếu không sẽ bị nhiễm trùng đấy

Sau khi được y tá băng bó vết thương Diland quay trở lại chiếc ghế tựa

ngồi

-Là mấy người đó làm à

Con nhỏ hiếu dilanf nói đến ai nhưng vẫn im lặng

-Trả lời tôi đi,cả lần trước và lần này đều do họ đúng chứ

-Lần trước thực sự không phải còn lần này thì tôi không dám khẳng định

-Cậu định bao che cho họ tới khi nào nữa đây?

-Tôi thật sự không bao che cho ai cả

-Vậy chuyện lần trước là do ai làm?

-Cậu gọi Tiểu Mỹ đến đây giúp tôi được không?Sau cuộc nói chuyện ngày hôm nay tôi sẽ cho cậu câu trả lời

Diland theo lời con nhỏ đi tìm Tiểu Mỹ nhưng vừa đi ra cửa thì gặp 4 người kia có vẻ đã đứng ở đó khá lâu ,đủ để nghe hết cuộc nói chuyện giữa con nhỏ và Diland

-Mấy người đến đây làm gì!

-Tôi nghe mọi người nói Vinh bị ngắt trong nhà kho

-Đúng,tôi nói cho mấy người biết cho dù là chuyện lần trước không liên quan đến mấy người nhưng lần này do các cậu làm thì bằng mọi giá tôi cũng sẽ đưa Vinh rời khỏi đây cho bằng được,tôi cũng sẽ không để yên chuyện này đâu

Trung lớn giọng đáp lại

-Nếu cậu có khả năng thì cứ đưa đi đi.Điều quan trọng là cô ta có đi hay không kìa

Diland nghe được vậy liền bỏ đi,đi tìm Tiểu Mỹ tới cho con nhỏ.Giwof thì ai cũng biết chuyện đám phóng viên không hề liên quan đến Trung.Nam quay ra gãi đầu-Tao..Xin lỗi

-Hả?Cái gì cơ

-Tao xin lỗi chuyện lần trước đã đánh mày nhưng tại sao khi đó mày không phủ nhận

-Tao nói mày có tin không khi mày đang tức như thế

-Dù sao cũng phải nói ra chứ,làm tao tưởng mày thực sự đã làm,mày mà thế ai biết đâu là nói thật đâu là nói dối

-Mày chỉ cần nhớ 1 điều thôi,cho dù tao tức giận tới đâu thì cũng không bao giờ giở cái trò đê tiện đó.Giờ thì đi mua thuốc trị sẹo cho tao

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 53

- Vinh tôi đưa Tiểu Mỹ đến rồi

Tiểu Mỹ bước vào với cái điệu cười khinh khinh trên môi

- nghe nói là cô tìm tôi

Nó ngồi dậy khỏi giường bệnh

- Diland cậu đi trước có được không tôi muốn nói chuyện riêng với Tiểu Mỹ

- tôi

- làm ơn đi tôi hứa sẽ trả lời hết những câu hỏi của cậu sau được chứ

Nghe con nhỏ nói vậy nên Diland đành ra ngoài

- rồi giờ cô muốn hỏi gì đây

- chuyện lần này

- là do tôi

Con nhỏ chưa kịp hỏi hết câu thì đã nhận được câu trả lời dù đã biết trước kết quả nhưng nghe được câu trả lời đó thật là đau lòng mà

- vậy cô thấy món quà cô tặng tôi đã đủ lớn chưa

- đối với một người như cô thì tôi nghĩ nó chưa xứng đáng

Nó tức giận bước lại gần chỗ Tiểu Mỹ

- vậy cô còn định tiếp tục chuyện này đến khi nào nữa đây rốt cuộc tôi và cô đã có hiểu lầm gì mà phải để mọi chuyện đến nông nỗi này

Con nhỏ vừa lay tay áo của Tiểu Mỹ vừa nói, nhưng đáp lại Tiểu Mỹ hất mạnh tay nó ra

- hiểu lầm sao đó mà là hiểu lầm à đồ sảo biện trơ trên

- cô nói gì vậy hả

- tôi nói cô trơ trên đó thì đã sao nào dùng những từ đó đối với người chỉ biết đi ve vãn quyến rũ đàn ông như cô còn là nhẹ đấy

- cô

Con nhỏ tức giận giơ tay lên tát mạnh một cái vì từ trước đến nay nó chưa từng bị ai xúc phạm hay lăng mạ như thế nó tức giận đến mức không thể kiềm chế bản thân. Nhưng người nhận cái tát ấy không phải là Tiểu Mỹ mà là Tiểu Bạch. Khi tát xong cả nó và Tiểu Mỹ đều bất ngờ khi Tiểu Bạch kéo em gái ra và nhận thay một cái tát

- anh làm gì ở đây vậy mặt anh

- anh không sao

- em xin lỗi em

- không cần phải xin lỗi cái tát này anh đáng phải nhận vì không dạy bảo đứa em này thật tốt để nó về đây gây ra bao rắc rối

- anh hai anh nói gì vậy chứ em đã làm gì sai nào

- em im đi anh chưa có hỏi em

Tiểu Mỹ ngậm ngùi im lặng đứng ở đó

- anh thay mặt đưa em gái này xin lỗi em có lẽ vì nó được nuông chiều từ nhỏ nên nó hành động mà suy nghĩ không

- em

- anh hai em chẳng làm gì sai hết anh không phải cúi đầu mà cầu xin trước loại người này đúng như chị Thái Hân nói anh bị cô ta làm cho mê muội rồi

Anh nghe vậy tức giận gằn giọng mà quát lên

- Tiểu Mỹ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra Thái Hân đã reo rắc vào đầu emm những gì mà em lại bỏ ngang việc du học chạy về đây để rồi gây ra mọi chuyện thế này

- chị ấy nói anh vì cô ta mà bỏ rơi chị ấy thậm chí anh còn đưa cô ta đến đêm vũ hội thường niên khiến chị ấy mất mặt nên em muốn về đây để xem cô ta là cái đuôi hồ li của cô ta lòi ra

- cô ấy thật sự đã nói những lời đó vs em sao em chỉ nghe từ phía cô ấy mà quay trở về đây chất vấn anh thế này à sao em không hỏi cô ấy xem người đưa ra quyết định chấm dứt mqh này là ai sao em không hỏi người mà cô ấy đi đến đêm vũ hội ấy là ai thử hỏi xem cô ấy làm những chuyện đó có từng nghĩ đến cảm nhận của anh hay không

- anh nói gì vậy chị ấy sao có thể làm như thế dù sao mqh này cũng là do mẹ sắp xếp mà

- phải vì do mẹ sắp xếp nên cho dù ngay từ đầu cả hai chẳng hề có tình

cảm nhưng anh vẫn cố gắng để mẹ vui cho tới khi cô ấy dẫn 1 người khác tới trước mặt anh mà nhờ anh rằng chấm dứt mqh này nhưng lại không để cho mọi người hay điều đó anh mới thật sự hiểu ra 1 điều rằng từ đầu tới cuối chỉ 1 mình anh cố gắng cô ấy chẳng hề làm gì hết cô ấy chưa từng nghĩ rằng sẽ để mqh đó được tiến xa hơn

- không thể nào nếu chị ấy không thích anh thì tại sao lại giận dữ như vậy chứ

- cô ấy tức giận chỉ vì thấy đồ của mình bị cướp mất mà thôi và em đang tự biến mình trở thành cái công cụ để cô ấy trút bỏ sự tức giận mà thôi

-vậy còn chuyện giữa anh với Vinh

- anh coi cô ấy như em gái như 1 người bạn dẫn cô ấy tới đó giải tỏa tâm lý vì hôm đó cô ấy đang buồn mà thôi

Nghe được hết mọi chuyện từ người anh trai Tiểu Mỹ như hiểu ra mọi chuyện cô ấy ấp úng nói

- em xin lỗi

- không người em cần xin lỗi không phải là anh mà là Vinh kìa

Tiểu Mỹ quay sang nhìn con nhỏ đang đứng đờ người ra khi chứng kiến cuộc nói chuyện này giờ rõ ràng đây là cuộc nói chuyện giữa con nhỏ với Tiểu Mỹ nhưng từ đầu tới cuối đều chỉ là hai anh em họ nói

- Vinh cho tôi xin lỗi vì đã gây ra rắc rối cho cậu tha lỗi cho tôi nha

Thấy con nhỏ im lặng Tiểu Bạch nói vào

- em nể mặt anh bỏ qua cho con nhỏ 1 lần có được không anh không muốn con nhỏ giống Thiên Vy phải rời đi mà không thể nói tiếng nào

- em không nhỏ nhen như thế đâu dù sao đi nữa anh cũng là ân nhân của em em coi anh như anh trai lời anh nói sao em lại không nghe được chứ

- vậy là em chịu bỏ qua rồi hả

- dĩ nhiên cô ấy cũng chỉ vì thương anh trai thôi mà cũng đã nhận lỗi và còn không để chuyện hôm trước bị đăng báo nên em sẽ bỏ qua

Tiểu Mỹ nghe con nhỏ nói vậy lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn

- cảm ơn vì cậu đã chịu tha thứ cậu cũng giúp tôi cảm ơn Diland

- Diland?

- phải chuyện hôm trước có thể đã được đăng báo nhưng người chặn mọi chuyện lại là Diland nếu không có cậu ấy tôi không biết sẽ còn gây ra chuyện gì nữa

- là cậu ấy sao

- ừ cậu ấy thật sự là 1 người rất tốt luôn tôn trọng và âm thầm bảo vệ cậu

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi 2 anh em họ rời đi Diland quay lại đưa con nhỏ trở lại phòng

- cậu thấy sao rồi
- tôi không sao nữa rồi
- vậy thì tốt tôi về phòng đây đến bữa tôi mang cơm lên cho
- cảm ơn

Diland định rời đi nhưng con nhỏ lại nói tiếp

- cậu biết người gây ra mấy chuyện này từ khi nào
- lúc gần đám phóng viên đăng bài
- cậu đã có đáp án vậy sao hồi sáng nay cậu lại 1 mực nói rằng là do Trung đã làm
- vì tôi muốn cậu rời khỏi đây tôi muốn cậu quay lại Mỹ cùng tôi
- Diland từ khi nào mà cậu lại trở nên ích kỷ đến vậy cậu mặc kệ đúng sai thế nào cũng nhất quyết muốn tôi đi tới Mỹ
- tôi cũng không biết nữa có lẽ vì tôi sợ cậu sẽ quên đi lời hứa với tôi
- lời hứa?

- hình như nỗi sợ hãi của tôi xảy ra rồi cậu từng hứa với tôi rằng nếu như trái tim cậu có thể yêu thương lại lần nữa người đầu tiên cậu cho cơ hội chính là tôi nhưng giờ thì cậu đã quên mất điều đó

-cho dù đã quên nhưng tôi chưa hề thất hứa với cậu

- nhưng khi cậu không ở bên cạnh tôi thì cơ hội đó chắc cũng không còn

- nhưng bây giờ cậu đã ở đây rồi lời hứa khi đó tôi chắc chắn sẽ thực hiện

- cậu dám hứa lại lần nữa không

Con nhỏ nghe vậy thì ngập ngừng nhưng rồi cũng nói

- tôi hứa

Sau thời gian học tập ở nơi đây kì thi đầu tiên cũng đến. Đêm qua nó thức tới muộn để ôn bài nên hôm sau ngủ quên cho tới khi Diland đến gọi nó cuống cuống vơ vội cái balo trên bàn rồi đi luôn. Đến khi đứng trước phòng thi để kiểm tra đồ thì không thấy thẻ học sinh đâu cả

- sao thế cậu mất thứ gì à

- thẻ học sinh không có nó sao tôi vào thi được đây

-cậu tìm kĩ lại coi

Nó đang tìm thì chợt nhớ ra cái thẻ tối qua nó lấy ra từ balo rồi để quên ở bàn

- phải rồi ở trên bàn

- cậu đợi ở đây tôi về lấy cho

- thôi không sao cậu cứ vô trước đi tôi đi lấy rồi quay lại ngay

- được không

- được mà

Nó chạy đến chân cầu thang nhìn qua cái sơ đồ thì thấy có 1 lối tắt bắt ngang qua 2 tòa nhà nên quyết định đi lối đó cho nhanh, nhưng không may nó không nhìn hết lời chú thích ở phía cuối “ cảnh báo nguy hiểm phần cầu bị nứt có thể bị sứt “

Đến giờ thi rồi mà chưa thấy con nhỏ đầu Trung quay ra hỏi Diland

- Vinh đâu rồi cô ta định bỏ thi à

- cô ấy để quên thẻ học sinh nên quay lại lấy rồi nhưng sao giờ này vẫn chưa quay lại

một người ngồi phía sau nói vọng lên

- ban này tôi thấy cô ấy chạy về phía cuối hành lang thì phải

Trung như biết trước tình hình vội vàng chạy đi, Diland mờ tịt chẳng hiểu chuyện gì nên quay ra hỏi

- cậu ta bị sao vậy

- đi tìm Vinh có lẽ giờ cô ấy đang bị kẹt ở đó rồi lối đó nguy hiểm vậy mà cô ấy cũng dám đi liều thật

Nghe thấy 2 từ nguy hiểm Diland cũng vắt bút rồi chạy đi. Khi Trung đến gần thì nghe thấy có tiếng người gọi kêu cứu

- có ai ở đó không giúp tôi với

Cậu chạy lại thì thấy con nhỏ đang bị treo lơ lửng giữa tầng không tay cố bám víu vào chiếc balo đang mắc kẹt vào lan can. Nó thì đang trong cái tình trạng hoảng loạn sợ hãi khi cái chết đã tới gần kề. Cái balo ấy sắp không chịu nổi sức nặng của nó nữa rồi Trung thấy vậy vội vàng lao tới nắm chặt lấy 1 tay của con nhỏ tay kia bám chặt vào lan can

- cô không sao đấy chứ

Cái chết chỉ cách nó có 1s thì lại có người kéo nó trở về nó vui mừng biết bao nhiêu

- làm ơn kéo tôi lên với tôi sắp không chịu nổi nữa rồi

Biết là thế nhưng chỉ 1 cánh tay ấy đâu thể kéo nổi nó lên còn nếu cậu dùng cả 2 tay để kéo nó thì cả 2 sẽ cùng rơi xuống đúng lúc ấy Diland cũng chạy tới đưa tay kéo lấy con nhỏ sau 1 hồi vật lộn giữa tầng không cuối cùng cũng đưa được con nhỏ lên

Diland thì vội vàng hỏi nó

- cậu không sao đấy chứ có bị thương ở đâu không

Thì lập tức con nhỏ bị quăng ngay 1 câu quát vào mặt

- cô bị điên hả sao dám đi cái lối này cơ chứ ai chỉ cho cô hả

- tôi thấy ở bản đồ có mà

- vậy là mắt cô bị mù hả không nhìn thấy cái chữ cảnh báo nguy hiểm hay sao

- tôi

- tôi cái gì chứ bộ cô đi thêm vài bước chân nữa thì mệt lắm à

- tại tôi sợ muộn giờ

Nói đến đây nó chợt nhớ rồi nhìn vội vào đồng hồ

- thôi rồi muộn giờ thi rồi

Diland cũng quay ra mắng nó

- cậu bị khùng hả cậu vừa mới từ cõi chết trở về mà còn nghĩ tới thi cử được à

- tại tôi mà hai cậu bị muộn thi rồi

- muộn thì thi lại có chết ai đâu cái học bạ chỉ đen thêm 1 chấm thôi mà cái tính cầu toàn đó cô định hại bao nhiêu người nữa đây hả

Nói rồi Trung bỏ đi với 2 cánh tay gầy như chẳng còn chút sức lực thậm chí chẳng thèm nghe nó nói lời cảm ơn

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Khi kì thi kết thúc việc đi học lại trở về bình thường, sáng nay con nhỏ với Diland vừa lên lớp thì đã thấy thầy CN lên rồi còn Trung thì đang đứng

- thưa thầy chúng em vào lớp

- 2 em vào mau đi

Theo lời thầy 2 người đi vô trong lớp đang định ngồi xuống bàn thì thầy lại nói

- 2 em khoan hãy ngồi đã

- dạ có gì sao thầy

- 2 em cũng đứng luôn với Trung đi

Con nhỏ với Diland chẳng hiểu tại sao nên quay ra hỏi lại

- nhưng thưa thầy hôm nay tụi em đâu có đi mượn

- thầy không nói chuyện đó

Nó thấy mặt thầy cũng căng nên làm theo đứng dậy.

- tôi muốn nghe lời giải thích về việc 3 em bỏ thi

- thưa thầy hôm đó em để quên thẻ học sinh quay lại ktx để lấy nên bị mượn ạ

- vậy còn Diland và Trung thì sao

Trung gần như ngó lơ chỉ đáp lại 1 câu cụt ngủn

- chẳng có lí do nào cả

Thầy nghe vậy liền bực mình quát lên

- em dùng cái giọng đó để trả lời giáo viên đấy hả

Con nhỏ vội vàng giải tỏa không khí

- dạ thưa thầy là tại em tại mấy bạn ấy giúp em nên mới bị muộn

- nếu đã vậy thì các em phải chịu phạt theo quy chế của trường trước khi tham gia kì thi lại diễn ra vào tuần tới

- phạt ý ạ

- phải các em sẽ quét rọn sân thể dục và sơn lại các ghế cũ trong hàng ghế ngồi

Giọng con nhỏ ỉu xìu đáp lại

- vâng

Diland thì không có ý kiến gì chỉ có Trung là mặt mày cau có

- nếu muốn thì mấy người tự đi mà làm tôi không có rồi

Vừa nói xong câu ta ngồi luôn xuống quay mặt đi chỗ khác

Thầy cũng chẳng nói được gì nên đành cho qua

- thôi được rồi các em ngồi xuống chuẩn bị cho tiết học đầu đi thầy đi đây

à quên công việc của mấy em bắt đầu từ chiều nay. Thầy đi ra khỏi lớp không khí tuy đỡ căng thẳng hơn nhưng vẫn nhuộm đầy màu u ám. Chiều đó theo lời thầy căn dặn nó cùng Diland mang vác đồ tới sân thể dục cả 2 sẵn tay vào làm luôn. Toàn là tiểu thư quý tử con nhà danh giá chân tay không biết lấm bẩn mà giờ lại đang ở đây cùng mấy cái chổi hốt rác trong vai trò lao công. Khi việc quét dọn cũng gần như ổn thỏa con nhỏ ngồi xuống nghỉ ngơi thì Diland bước đến trước mặt đưa nước cho con nhỏ, nó ngược mắt lên nhìn rồi bỗng nhiên lại bật cười

- sao thế sao tự dừng lại cười bộ cậu không uống nước hả

- nước thì đương nhiên phải uống rồi

Nó đưa tay định lấy chai nước thì Diland rút lại

- thế trả lời đi sao cậu lại cười

- cười vì thấy 1 thiếu gia như cậu được người người ái mộ giờ lại đang quét dọn trong cái bộ trang phục lấm lem thế này thật khó tin đấy

Diland ngồi xuống cạnh nó

- có sao đâu làm chung với cậu là tôi vui rồi chỉ cần không để cho daddy biết thì không sao

- phải đấy nếu như để ba cậu biết thì tôi sợ ông ấy sẽ sang tận Việt Nam lôi cổ cậu về bên đó mất

Cả 2 vừa nói vừa cười đùa để xua tan đi cái mệt mỏi, đúng lúc ấy chuông điện thoại của Diland reo lên khiến cả 2 giật mình

- uây

Cậu móc điện thoại ra rồi đưa cho con nhỏ xem

- vừa nhắc là gọi điện liền này

- thiêng thật đấy

- thôi cậu ngồi nghỉ đi tôi ra ngoài kia hắng lại cái giọng còn trả lời mấy câu hỏi của Daddy

- ừ cậu đi đi cẩn thận kéo bị lộ đấy

- ừ tôi biết rồi

Diland vừa đi con nhỏ cũng đứng dậy làm việc tiếp, nó khệ nệ bê cái thùng sơn lên từng bậc cầu thang, đúng lúc ấy có 1 người bước lên phía trước rồi bê luôn cái xô sơn từ trong tay của con nhỏ

- ơ Trung sao cậu tới đây

Trung cầm cọ lấn vào sơn rồi bắt đầu quét lên những chiếc ghế

- chán thì tới bộ không được hả

-không phải chỉ là hôm sáng cậu nói sẽ không tới mà hay cậu tới để giúp tôi

- tôi không muốn cô phá hỏng cả cái sân thể dục này nên mới tới thôi

- vậy thì đừng tới nếu không tôi sẽ nghi ngờ đấy

Trung đang quét bỗng dừng lại

- nghi ngờ về những gì cậu nói nghi ngờ cái lí do mà khiến tôi ở lại đây

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 56

- nghi ngờ, những gì tôi nói có gì sai sao

- có đấy

- sao

- cậu nói tôi là kẻ thù của cậu là người phải chịu trách nhiệm cho những gì gây tôi gây ra nhưng từ đó tới nay cậu không làm gì cả cũng chưa từng chút giận lên tôi nếu đã là kẻ thù sao hôm đó tôi cậu không mặc kệ tôi treo mình trên lan can sao còn đưa tay ra cứu lấy tôi tất cả những điều đó đều khiến tôi nghi ngờ về mqh thật sự giữa chúng ta

Trung nghe được câu nói đó từ miệng con nhỏ cũng cảm thấy có chút chột dạ, liền bỏ chổi quét sơn xuống mà đứng dậy

- ai nói với cô là tôi không làm gì chỉ là tôi chưa làm thôi, cứ đợi đi ngày đó cũng sắp đến rồi tôi chắc chắn sẽ rành cho cô 1 phần quà đặc biệt đến mức cô không thể ngờ tới đâu

Nói rồi Trung quay người bỏ đi để lại con nhỏ đứng đó thần thờ suy nghĩ về những gì Trung vừa nói. Trung vừa đi khỏi thì Diland cũng quay lại, thấy con nhỏ đang đứng ngẩn ra Diland khẽ lay nó

- Vinh cậu sao thế Vinh

- hả à không có gì, phải rồi cậu nói chuyện với ba sao rồi

- Daddy biết tôi bỏ thi rồi

- gì chứ tin tức tới ba cậu nhanh vậy sao, vậy ông ấy nói gì hả

- ông kêu tôi trở lại Mỹ

giọng con nhỏ có vẻ buồn hơn vì bên cạnh nó giờ chỉ còn mình cậu nhưng nếu cậu cũng đi thì...

- vậy cậu

-yên tâm đi tôi sẽ không đi đâu tôi đã hứa sẽ không bao giờ để cậu 1 mình mà

- nhưng ba cậu đã nói

- tôi đã thuyết phục ông ấy cho tôi thêm thời gian để giải quyết mọi chuyện rồi.

...

cuối tuần đó cả con nhỏ Trung, Diland, Tiểu Mỹ đều có lí do riêng để ở lại trường không về nhà. 4 ngày nay con nhỏ luôn nghĩ về những gì Trung nói khiến nó cảm thấy khó chịu tới nay nó cũng vậy không thể ngủ nổi nên đã ra ngoài đi dạo 1 lát đến khi nó quay lại phòng thì đột nhiên bóng điện ở hành lang bị chập chờn rồi tắt hẳn khiến nó rơi vào tình trạng hoảng loạn sợ hãi nó vội vã tìm kiếm chiếc điện thoại trong túi bố cố lần đường đi trong cái ánh sáng mờ nhòe của điện thoại nhưng chỉ được mười bước thì 1 tiếng soạt vang lên con nhỏ bị treo ngược lên phía trên trần bởi 1 sợi dây thừng, trong lúc luống cuống chiếc điện thoại tuột khỏi tay nó rồi rơi xuống đất. nó sợ hãi cứ nhắm tịt mắt lại không dám mở ra cố chịu được 1 lúc thì đầu nó cảm thấy choáng váng, nó cố cất giọng gọi ai đó tới giúp nhưng dường như không thể, nó cố vùng vẫy nhưng chỉ làm cho sợi dây thừng càng bị mài mòn. xui

xẻo lại tìm đến với nó sợi dây bị đứt ra làm đôi khiến nó rơi xuống đất đầu cũng bị va đập mạnh khiến nó ngất đi, trước khi đôi mắt ấy khép lại và đôi tai không thể nghe nó đã nhìn thấy Trung đang chạy về phía nó giờ thì nó có thể yên tâm mà nhắm mắt được rồi. Trung nhìn thấy nó ngã xuống trước mặt nên vội vã chạy ra

- Vinh cô không sao chứ Vinh tỉnh lại đi

dù cậu có gọi ra sao nó cũng không hề tỉnh lại, Trung hốt hoảng cũng nó lên lưng mà chạy đi, thấy không yên tâm nên cậu quyết định đưa nó vào thẳng bệnh viện. Trên đường đi Trung gọi điện cho Diland và mấy người khác nữa để báo tin về con nhỏ. Lát sau khi con nhỏ được đưa vào phòng cấp cứu thì Diland và 3 người kia cũng tới. ai cũng chạy tới trong bộ dạng hốt hoảng

- Vinh sao rồi tôi hỏi cậu Vinh sao rồi

- cô ấy vào trong đó cũng lâu rồi nhưng chưa có tin tức gì hết

- rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra tại sao Vinh lại bị như thế

- lúc tôi tới thấy cô ấy đang nằm dưới sàn hành lang rồi

Tuấn lên tiếng

- bác sĩ ra rồi kìa

nghe vậy tất cả mọi người đều chạy lại

- bác sĩ cô ấy sao rồi

- tình hình của bệnh nhân tạm thời đã không sao rồi tôi muốn gặp người nhà bệnh nhân để thông báo tình hình cụ thể

tất cả đều đồng thanh

- tôi

khiến bác sĩ bị giật mình rồi nhìn quanh 1 lượt cả 5 chàng

- thôi được rồi mọi người cùng đi cả đi

- trước hết tôi muốn hỏi 1 số chuyện

- vâng bác cứ hỏi

- có phải cô ấy từng phẫu thuật phần đầu

- phải hơn 1 năm trước cô ấy từng gặp 1 tai nạn phải phẫu thuật ghép hộp sọ cũng từ đó trí nhớ kém đi nhiều

Nam bất ngờ hỏi lại

- từng có chuyện đó sao

- ừ ở Mỹ

- vậy dạo gần đây cô ấy có biểu hiện gì lạ ví dụ như hay sốt cảm hoặc đột nhiên ngất đi

- cái đó

- có khoảng 2 tháng trở lại đây cô ấy thường xuyên xuất hiện những biểu hiện trên nhưng tôi nghĩ đó chỉ là cảm sốt thông thường

- vậy thì đúng rồi đó là những di chứng của cuộc phẫu thuật trước đây phần sọ được ghép vào trước đây phát triển theo chiều hướng xấu bị lõm sâu vào 0.28cm chạm vào 1 phần của não bộ, còn tai nạn lần này khiến phần sọ đó bị ghim vào sâu hơn ảnh hưởng rất lớn tới não

- vậy có gì nguy hiểm, khi nào cô ấy mới tỉnh lại

- trước mắt chúng tôi đã tiến hành phẫu thuật ghép lại hộp sọ, tổn thương não bộ cũng đã được khắc phục phần nào còn về việc khi nào cô ấy tỉnh lại phải phụ thuộc vào ý chí của cô ấy thôi...

nghe bác sĩ nói mà tất cả đều cảm thấy lo ngại về tình hình của con nhỏ. Chẳng hiểu sao ngay lúc đó Diland lại nghĩ đến việc đi tìm Tiểu Mỹ hỏi cho rõ ngọn ngành. nghĩ là làm Diland đứng dậy bắt xe chạy về trường, cậu chạy đến trước cửa phòng Tiểu Mỹ gõ cửa rầm rầm

- Tiểu Mỹ cô ra đây cho Tôi Tiểu Mỹ

nghe thấy tiếng gọi cửa dù đã muộn nhưng cô ấy vẫn ra mở cửa

- Diland cậu làm gì mà gọi tôi muộn vậy

Diland kéo tay con nhỏ lôi ra ngoài

- trả lời tôi đi tại sao cô lại làm như vậy hả

- tôi tôi đã làm gì chứ

- cô còn nói nữa hả hai lần trước cô bày trò chọc phá Vinh chưa đủ hay sao mà giờ lại còn tiếp tục cô có biết vì cô mà giờ Vinh đang nằm trong viện không rõ tình hình kia kìa

- tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì cả

- không nói gì nữa giờ cậu đi theo tôi tới bệnh viện để xin lỗi Vinh

Diland vừa gắt lên vừa kéo tay Tiểu Mỹ lôi đi

- tôi nói rồi tôi chẳng làm gì hết tôi tới bệnh viện cũng được thôi nhưng...

cô ấy chưa kịp nói hết câu thì đã bị Diland kéo lôi đi, Tiểu Mỹ không chịu nên đã rùng co với Diland chẳng may lỡ tay Diland vô ý làm Tiểu Mỹ ngã xuống va vào tay nắm cửa nên bị chảy máu ở chân

dạo này không có thời gian nên ít đăng chương mới mong mọi người thông cảm. mà hỏi chút nếu tui đăng fan fic mọi người có ủng hộ không

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Diland hoảng hốt lên tiếng

- đầu cậu đầu cậu chảy máu rồi

cậu đưa tay lên trán Tiểu Mỹ

- tôi không sao chỉ là vết thương nhỏ băng bó lại sẽ không sao

Diland chạm tay vào trán thì thấy cả trán của Tiểu Mỹ nóng hổi

- cậu bị sao vậy cả người cậu nóng ran rồi kìa

- tôi bị sốt nên ở trong phòng cả ngày nay rồi

- anh trai cậu đâu

- anh ấy đi nộp hồ sơ thực tập từ hôm qua rồi

- vậy tại sao cậu không tới bệnh viện

- Diland tôi thật sự không hề làm những điều mà cậu nói làm ơn tin tôi đi

- tôi biết rồi cậu đừng nói nữa tôi sẽ đưa cậu tới viện

nói rồi Diland cũng tiểu Mỹ lên lưng ra ngoài bắt xe tới viện. Trong lúc đó tại phòng bệnh của con nhỏ chỉ còn mình Trung ở lại với nó. cậu đưa tay xoa mặt với vẻ u buồn

- Vinh tôi xin lỗi tôi thật sự xin lỗi mà tôi không biết chuyện này sẽ khiến cô ra nông nổi này,lần trước khi cô nói nghi ngờ tôi đã rất lo,lo 1 ngày nào đó cô sẽ rời đi nên mới làm ra 1 chút chuyện nhưng ai ngờ đâu lại làm hại tới cô,làm ơn hãy tỉnh dậy đi

Những gì Trung nói trong phòng có lẽ chỉ mình cậu nghe dù biết con nhỏ không thể nghe nhưng cậu vẫn nói vì đó là tiếng lòng của cậu.

Sau khi được băng bó lại vết thương trên trán và cho uống thuốc hạ sốt Tiểu Mỹ ngủ thiếp đi do tác dụng của thuốc Diland yên tâm đi sang phòng bệnh của con nhỏ để thăm nó. sang đến nơi nhìn từ ngoài cửa phòng vào Trong Diland nhìn thấy Trung đang ngồi bên cạnh con nhỏ trong cái vẻ buồn rầu lo lắng,Trung vẫn nắm chặt tay con nhỏ không buông. Nhìn thấy vậy cậu thật muốn bước vào trong ngồi vào chỗ của Trung nắm chặt tay của nó lo lắng cho nó nhưng chân cậu lại chẳng thể bước vô trong cậu nhận thấy nếu bước vào cậu chẳng khác nào người thừa. cậu lẳng lẳng đứng ngoài nhìn con nhỏ 1 hồi rồi bỏ đi.

cậu quay trở lại phòng của Tiểu Mỹ ngồi ở đó vừa để tìm sự yên tĩnh cho bản thân vừa không muốn ở 1 mình,khi cậu quay lại Tiểu Mỹ vẫn đang ngủ cậu nhẹ nhàng ngồi xuống ghế nhớ lại cảnh cậu nhìn thấy ban nãy trong lòng có trút chua xót

- mình đúng là 1 thằng ngốc mà sao ban nãy lại chần chừ không bước vô người nên ở bên cạnh cô ấy là mình kia mà

dòng suy nghĩ của cậu bỗng bị cắt ngang bởi tiếng nói mơ của Tiểu Mỹ

- Diland tôi nói thật mà tin tôi đi mọi chuyện lần này thật sự không do tôi

Cậu ấy nhìn lên khuôn mặt đẫm mồ hôi của Tiểu Mỹ đôi mắt ấy vẫn đang nhắm tịt nhưng miệng lại luôn nhắc lên câu nói đó

- liệu tôi có thể tin cô được không đây- người đã từng khiến Vinh đau khổ

Sáng hôm sau Nam Lâm Tuấn vào viện thăm con nhỏ

-Trung tình hình cô ấy sao rồi

-vẫn vậy chẳng có gì khác cứ nằm mãi mà không tỉnh lại

Lâm lên tiếng

- vậy ba mẹ à cả cô của cô ấy đâu sao không vào đây

Nam nhìn khuôn mặt không chút sắc thái trên giường mà trả lời

- mẹ cô ấy mất sớm rồi từ nhỏ đã sống cùng ba nhưng vừa rồi ông ấy gặp tai nạn cô Tuyết qua đó lo liệu nên giờ chỉ có 1 mình thôi

Tuấn lên tiếng

- đáng thương thật nếu biết trước có ngày nay tôi sẽ không chêu chọc cô ta nhiều đến thế

Trung thở dài

- thôi đừng đứng đó than trách nữa mấy người quay về trường đi học đi đứng đây nói nhiều quá à

- sao thế được chúng tao vào đây để thay ca cho mà mà

- không cần đâu khi nào cần tao sẽ gọi

- vậy khi nào mệt thì nói nha

- biết rồi

- à phải rồi ăn đỡ cái bánh này cho đỡ đói đi chưa tao vô mang đồ ăn cho

- ừ cảm ơn nha

Mấy người đó đi khỏi trông căn phòng ấy lại chỉ còn con nhỏ với Trung mọi thứ lại trở nên thật yên ắng.

- Vinh cô tỉnh lại đi tỉnh lại mà ăn bánh nè chẳng phải cô thích ăn bánh ngọt lắm sao đừng nằm mãi ở đó nữa cô sợ bóng tối mà sao cứ nhắm mắt hoài vậy cô không thấy xung quanh toàn bóng tối hay sao

đáp lại lời của cậu chỉ là tiếng tút tút của máy đo nhịp tim cậu buồn rầu xoa mặt đứng dậy rời khỏi đó. cậu vừa đi khỏi thì Diland sang phòng thăm nó

- cuối cùng thì cũng có lúc cậu ở 1 mình mà nức cười thật đấy tại sao tôi lại phải tới đây khi cậu có 1 mình cơ chứ, Vinh à tỉnh dậy đi tôi nhớ cậu lắm cũng lo lắng sợ nữa sợ cậu sẽ lại quên đi tôi sợ cậu sẽ quên đi lời hứa vs tôi khi đó

Cậu quay mặt nhìn lên phía trên thấy chiếc bánh ngọt

- bây giờ có rất nhiều người đang lo lắng cho cậu mong từng giây cậu tỉnh lại vì thế hãy tỉnh lại đi

Diland chỉnh ngay ngăn lại chiếc chăn cho con nhỏ vuốt lại mái tóc cho nó rồi rời đi trước khi Trung quay lại.

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 58

sau khi rời đi Diland quay trở lại phòng bệnh của Tiểu Mỹ, cả 2 căn phòng giờ đây lại quay lại trạng thái im lặng đến đáng sợ. Thuốc hết tác dụng phụ Tiểu Mỹ cũng đã đỡ sốt hơn nên tỉnh lại, vừa mở mắt ra cô đã nhìn thấy hình ảnh 1 người con trai trong sự sầu não đang ngồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ

- cậu ở đây cả đêm hôm qua à
- cậu tỉnh lại rồi sao
- ừ
- cậu tỉnh rồi nhưng còn Vinh cô ấy vẫn cứ nằm mãi như vậy
- Diland tin tôi đi mà chuyện lần này thật sự tôi không hề liên quan đến
- tôi biết rồi cậu đã nói câu đó rất nhiều khi cô ngủ mê
- vậy cậu có tin tôi không
- tôi sao có thể tin được 1 người từng 2 lần làm Vinh tổn thương chứ

Tiểu Mỹ nhắm mắt lại giọng nghẹn lại

- trước đây là do tôi đã hiểu lầm nên gây ra những chuyện đó với Vinh nhưng giờ tôi đã biết là tôi sai rồi tôi không hề làm gì gây hại đến Vinh nữa chẳng lẽ cậu không thể tin tôi 1 lần được hay sao

- nếu như Vinh có thể tỉnh lại ngồi trước mặt tôi mà nói rằng cậu không liên quan thì tôi chắc chắn sẽ tin

- dù tôi có nói gì nói bao nhiêu thì cậu cũng không quan tâm nhưng chỉ cần Vinh nói 1 câu thì cậu lập tức tin ngay

Đúng lúc ấy Diland nhận được điện thoại của Trung

- Vinh tỉnh lại rồi cậu tới đây mau lên

- được tôi biết rồi tôi tới ngay

sau khi tắt máy Diland quay ra nói với Tiểu Mỹ

- cậu đã tỉnh lại rồi thì tôi đi trước đây

nói rồi cậu đứng dậy định rời khỏi đó thì Tiểu Mỹ lên tiếng

- đừng đi làm ơn đừng bỏ tôi ở lại đây 1 mình

Diland quay người lại nói với cô ấy

- tôi xin lỗi Vinh tỉnh lại rồi nên tôi phải qua đó luôn tôi cũng gọi cho anh trai cô rồi chắc sẽ tới ngay thôi

nói rồi Diland cầm áo khoác lên rồi đi luôn để lại Tiểu Mỹ ở lại phòng bệnh. Chạy một mạch tới phòng bệnh của con nhỏ

-Diland cậu tới rồi à

- ừ cậu tỉnh lại rồi sao may thật đấy

Diland đi lại đứng trước mặt nó

- sau này đừng bao giờ như thế nữa nếu không tôi sẽ lo lắng đấy

- tôi biết rồi nhưng Diland à cậu ta là ai vậy mà sao tôi lại ở đây

con nhỏ chỉ vào Trung rồi hỏi Diland

Diland bất ngờ trước câu hỏi của con nhỏ

- sao chứ cậu không nhớ gì hay à

- ừ lúc tỉnh lại thì đã thấy ở đây rồi rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy

- à cái đó do cậu gặp tai nạn nên phải vào viện còn người đó chỉ là 1 người trong lớp biết cậu tai nạn nên đến thăm thôi

con nhỏ quay ra nhìn Trung cười nhẹ rồi nói

- vậy sao cảm ơn cậu

Trung quay ra nhìn Diland với thái độ nghi vấn. Diland hiểu nên quay ra nói với con nhỏ

- thôi cậu nghỉ ngơi đi mình ra ngoài chút lát sẽ quay lại

- ừ

Trung và Diland ra ngoài nói chuyện

- tại sao cậu lại rời cô ấy

- tôi chỉ là muốn tốt cho cô ấy thôi

- tốt cậu bảo nói dối là tốt hay sao

- phải chứ cậu muốn tôi phải làm sao cậu muốn tôi nói hết ra rằng cậu ấy đã vì mấy người mà khổ sở đến mức vào viện à

- nhưng

- cậu ấy quên đi cũng là 1 cái tốt quên rồi sẽ không cảm thấy đau khổ cắt đứt lương tâm nữa.

Nghe Diland nói vậy Trung im lặng không thể nói gì thêm vì cậu biết chính cậu là người đã gây ra mọi chuyện. Diland nói với Trung

- thôi cậu về trước đi tôi sẽ ở lại đây với Vinh

- vậy tôi về trước

sau khi Trung rời đi Diland quay vào trong phòng cùng con nhỏ

- sao cậu không ngủ thêm đi

- hình như tôi đã quên đi nhiều thứ phải không

- sao cậu hỏi vậy

- đây là ở Việt Nam đúng không?

- ừ là ở Đà Nẵng cậu về đây sống cùng với cô

- vậy ba tôi đâu

- đang ở Pháp

con nhỏ nhắm mắt lại tỏ vẻ khó chịu tôi thật sự đã quên nhiều thứ vậy sao ngay cả 1 chút kí ức tôi cũng không có tôi ghét bản thân mình sao suốt ngày quên đi như vậy chứ

Diland an ủi con nhỏ

- không sao đâu những gì xảy ra trong thời gian qua cậu không cần phải

nhớ quên đi cũng không sao cứ coi như cậu đã ngủ 1 giấc ngủ dài là được rồi

- ừ

Diland biết cậu đang nói dối con nhỏ điều đó là sai trái nhưng cậu vẫn tiếp tục vì con nhỏ và vì cả sự ích kỉ trong cậu,cậu muốn con nhỏ nhớ rằng người bên cạnh nó trong suốt thời gian qua là cậu chứ không phải 4 người kia,không muốn mất con nhỏ càng không muốn nhìn thấy nó đau khổ dày vò trong kí ức

vì cuộc phẫu thuật và các đợt trị liệu đến nay con nhỏ đã ở lại đó được hơn 2 tuần ngày nào Diland cũng ở viện chăm sóc con nhỏ còn 4 người kia cũng thường xuyên đến thăm nó rảnh là lại tới mang đồ ăn bánh kẹo tới cho nó,giờ đây trong trí nhớ của nó 4 người đó là những người bạn tốt quan tâm giúp đỡ nó,nó cũng thường xuyên nhớ lại 1 vài mẫu nhỏ của kí ức là những lúc nó cùng 4 người kia rong ruổi trên bờ cát trắng của bãi biển Mỹ Khê,là lần nó cùng Nam ở trên cầu sông Hàn,là lần nó đi xe rip cả đêm để có thể được ngắm hoàng hôn.

- Diland hôm nay tôi lại nhớ ra được 1 chút

nghe vậy mặt Diland có vẻ lo lắng

- sao cậu lại nhớ ra điều gì à

nó từ từ kể lại cho Diland nghe những gì nó nhớ được

- nhớ được cũng tốt

- nhưng lạ lắm

- hả cậu còn nhớ ra điều gì nữa à

- không trong những gì tôi nhớ được hình như không có cậu

mặt Diland có vẻ buồn hơn

- ừ cậu có thể nhớ ra họ nhưng lại quên mất tôi

- chẳng phải cậu đã nói với tôi quên gì cũng được nhưng không được quên Diland là người bạn thân nhất của tôi hay sao

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Hôm nay 4 người đó lại đến thăm con nhỏ

- mấy cậu đến rồi sao

Tuấn nhanh chân bước vào trước

- ừ tôi tới mang bánh cho cô đây

- cậu không cần làm thế đâu 3 tuần nợ bánh cũng xong rồi mà

nghe con nhỏ nói vậy cả 4 đều bất ngờ

Nam hỏi nó

- em nhớ lại rồi à

- ừ một chút nhưng chúng rời rạc lắm hình như đã có 1 điều gì đó đã xảy ra nhưng tôi không tài nào nhớ nổi

Diland từ ngoài đi vào tay cầm bình nước

- không nhớ ra thì đừng cố nhớ nó sẽ không tốt cho cậu đâu

- nghĩa là tôi đã thật sự quên điều gì đó sao

Lâm đáp lại lời của nó

- đừng bận tâm tới điều đó nữa khi nào cậu ra viện rồi hãy hay

Nam gạt bỏ suy nghĩ của nó = cánh nói với Diland

- phải rồi Diland cậu cũng nên đi học lại đi 2 tuần rồi cậu chưa đến trường
tôi nghe ba tôi nói ba cậu luôn gọi điện gây sức ép cho trường đấy

Trung cũng lên tiếng

- đợt thi lại đó cũng không thể kéo dài thêm được đâu

- nhưng Vinh còn đang trong viện tôi sao có thể để cậu ấy ở đây 1 mình
được

- còn có chúng tôi cơ mà cậu cứ yên tâm thi cho tốt thi xong tôi lại trả vị
trí này lại cho cậu

- nhưng..

- Diland Nam nói đúng đấy chiều nay cậu tới trường thi đi tôi không
muốn thấy cậu vì tôi mà bỏ dở việc học đâu

cậu không hẳn là không muốn đi thi mà là cậu đang lo lắng sợ rằng khi
cậu đi rồi ai đó trong số họ sẽ nói điều gì với con nhỏ hoặc nó sẽ nhớ ra mọi
chuyện khi cậu không có ở đây nhưng con nhỏ đã nói vậy cậu sao có thể từ
chối

- tôi biết rồi tôi sẽ đi thi mà cậu không cần phải lo đâu

Chiều đó Diland quay về trường thi lại Trung và Nam ở lại bệnh viện với
con nhỏ, khi Nam đang kể chuyện cười cho nó nghe thì có điện thoại làm câu
chuyện trở nên gián đoạn Nam ra ngoài nghe chỉ còn nó với Trung trong
phòng

- Trung cậu kể cho tôi nghe về những gì đã xảy ra trước đây được không

- nó không tốt đối với cô vì thế không cần phải hỏi nữa

- nhưng mà tôi muốn biết,tôi cảm thấy rất khó chịu khi rất cố gắng nhưng trong đầu lại trống rỗng

- vậy thì đừng cố nữa cứ coi như cô chỉ vừa về Việt Nam ngày hôm qua thôi

- sao chẳng có ai chịu nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra rồi cuộc trong quá khứ tôi đã làm những gì mà lại phải giấu tôi

Đúng lúc ấy Nam đi vào nhìn Trung rồi bảo

- Trung tao có chuyện muốn nói ra ngoài đi

rồi cậu lại nhìn con nhỏ khẽ cười nói

- em ở lại đây lát nha anh có chuyện ra ngoài lát vào sẽ mua đồ ăn cho em

- bánh táo nướng nha

- ừ

Nam với Trung ra ngoài để lại con nhỏ trong phòng. ở ngoài hành lang phòng bệnh của con nhỏ Nam trừng mắt lên nhìn Trung rồi hỏi

- chuyện Vinh bị treo lên trần nhà rồi bị ngã xuống nên mới phải nhập viện tất cả là do mày phải không

- sao mày đang nói gì vậy

- tao đang hỏi mày đấy trả lời tao đi

- mày không nên nói ra những điều đó ở đây khi chưa có bằng chứng

- có tao có đấy

Nam đưa điện thoại cho Trung xem trong đó là cảnh của buổi tối hôm con nhỏ nhập viện

- mà lấy nó ở đâu ra

- từ chỗ của mà tao đã nhờ hacker xâm nhập vào máy tính của mà để lấy ra đấy trước đây tao không tin mà là người thế này nhưng khi tao nhận được video này tao thật sự đã rất bất ngờ thậm chí còn không tin vào chính mắt của tao

- phải tao còn không tin được những gì tao làm thì sao mà tin được nhưng đó là những gì cô ấy phải trả giá cho những gì đã làm cơ mà

- trả giá sao cô ấy đâu có làm gì để mà phải trả giá, chuyện của mẹ mà là do chú mà vì tranh chấp tài sản mà gây ra tại sao lại đổ lên đầu cô ấy chuyện của ông mà cũng vì biết chuyện đó nên mới tức giận tại sao lại bắt cô ấy phải chịu trách nhiệm mà có biết những điều đó đã gây cho cô ấy bao tổn thương hay không mà thấy cô ấy bị dày vò mà không có chút thương xót hay sao

- tao

Đúng lúc đó cánh cửa phòng bệnh của con nhỏ mở ra 1 tiếng hét lớn của nó hét lên từ trong phòng Nam và Trung vội vã chạy vô. ban nãy con nhỏ vì tò mò nên con nhỏ mới lên ra ngoài nghe thử nhưng ai mà ngờ được từng câu từng từ Nam nói đã gọi lại toàn bộ kí ức đã mất trong nó mỗi 1 khung cảnh mỗi sự kiện như 1 đoạn băng được đưa lại trong đầu con nhỏ. tiếng hét của nó rớt cũng là lúc đoạn băng ấy kết thúc, Nam ngồi xuống bên cạnh con nhỏ đặt tay lên vai nó

- Vinh em sao vậy

nhưng rồi cánh tay ấy bị nó gạt ra 1 cách phũ phàng

- đừng chạm vào tôi

Trung hỏi nó

- cô sao thế

nó lại hét lên

- đừng chạm vào tôi tôi ghê sợ mấy người

Nam tỏ vẻ sợ hãi cố hỏi lại nó

- em đừng như thế mà có chuyện gì thì nói cho anh nghe đi đừng khiến anh sợ

- sợ chẳng lẽ mấy người đang sợ tôi nhớ ra tất cả nhớ lại những gì mấy người đã làm với tôi à

2 người họ vỡ lẽ ra mọi chuyện nên cố giải thích

- không phải như những gì Nam nói đâu cô đừng tin vào điều đó

- đừng tin phải rồi ngay từ đầu tôi vốn là 1 con ngốc tin vào điều mà mấy người nói 1 cách mù quáng không chút nghi ngờ xem ra niềm tin tôi đặt nhầm chỗ để rồi tôi lại tự mình gánh hết tất cả. Cậu có biết giờ tôi cảm thấy ra sao không tôi thấy phát ốm vì con người cậu phát sợ vì nhân cách của cậu

- mọi chuyện cũng bắt đầu từ cô cơ mà

- ý cậu là kết quả của lần thi đó à vì cái đó mà cậu biến tôi thành 1 cái bao cát chịu chận sao được vậy cậu cứ chờ đi tôi sẽ cho cậu thấy kết quả lần đó không hề sai

nói rồi nó đứng dậy bỏ chạy khỏi chỗ họ ban nãy nó cứng rắn mạnh mẽ bao nhiêu thì bây giờ nó trở nên yếu đuối bấy nhiêu, nó vừa bỏ chạy 2 hàng nước mắt vẫn cứ thế tuôn ra không ngừng,tại sao nó lại khóc trong khi đáng lẽ ra giờ này nó phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết, nó khóc vì cảm thấy mình giống 1 con ngốc hay đang khóc vì bị phản bội bởi 1 tình bạn. Nó cứ thế vừa khóc vừa chạy đi nó bắt taxi chạy đi mất khiến Trung và Nam bị bỏ lại phía xa. Nam lo lắng gọi điện cho Diland,dù đang làm bài thi nhưng trong lòng thì vẫn luôn lo lắng con nhỏ sẽ nhớ ra mọi chuyện nên không thể tập trung,đang làm bài thi Tiểu Bạch chạy vô đưa cho Diland điện thoại rồi bảo

- nghe đi có chuyện gấp

- alo tôi Diland nghe

Nam ở đầu dây bên kia nói với giọng lo lắng

- Vinh biết hết mọi chuyện rồi cô ấy đã bỏ đi từ ban nãy cậu có biết cô ấy sẽ đến đâu hay không

nghe được vậy cậu không trả lời lại mà bỏ cả bài thi chạy đi tìm con nhỏ

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Sau khi rời khỏi trường Diland bắt xe đi tìm con nhỏ, vừa đi cậu vừa gọi điện hỏi Nam

- rốt cuộc Vinh đã biết những gì
- Tất cả mọi chuyện của trước đây kể cả
- kể cả gì
- cả việc chuyện nhà Trung không hề liên quan đến cô ấy
- mấy người thật là tại sao lại đối xử với cô ấy như thế chứ

Diland tắt máy thì bác tài xế hỏi

- cậu muốn đi đâu
- bệnh viện à mà không chú có biết ở đâu bán các loại khối rubic không
- có lẽ ở mấy tiệm đồ lưu niệm sẽ có
- vậy chú cho tôi tới đó trước đi

Sau khi tìm mua được khối rubic Diland lên xe đi tìm con nhỏ suốt cả dọc đường cậu luôn nhìn qua cửa kính để tìm con nhỏ nhưng không có chút dấu vết gì

- cầu gì đi ơi cậu thử nhớ lại xem bạn cậu có thể tới những đâu chứ cứ đi

tìm thế này cũng không phải cách đâu

Đó như 1 điều gọi mở cho cậu

- cảm ơn chú, chú cho tôi tới sân vận động ở sông Hàn

Đến nơi quả thật cậu đã nhìn thấy nó đang ngồi khóc 1 mình trong 1 góc được che khuất bởi hàng cây dừa

- Vinh quả nhiên cậu ở đây

Nhìn thấy cậu con nhỏ cố né tránh quay đi để cậu không nhìn thấy nó khóc, nhưng đâu có được trên đời này đâu có ai hiểu nó hơn cậu, cậu biết tình trạng của nó ra sao cũng biết nó sẽ hành động thế nào. Cậu tiến lại gần ngồi quay lưng lại với nó, cậu thấy tiếng âm i phát ra từ miệng nó khi nó đang cố kìm lại nước mắt

- cứ khóc đi nếu cậu muốn khóc rồi sẽ cảm thấy thoải mái hơn tôi ngồi thế này sẽ không thấy cậu khóc đâu

Nhưng rồi đột nhiên nó quay người lại ôm chầm lấy cậu mà khóc lớn

- sao lần nào cũng vậy rõ ràng tôi không nên khóc nhưng nước mắt vẫn cứ chảy hoài không thể ngừng lại tại sao tôi phải khóc cho sự ngu ngốc và tin người quá mức của bản thân để rồi lại tự cầm dao cứa vào mình

Diland xoa đầu con nhỏ rồi nói

- chỉ có thể trách ông trời đã ngu quên để rồi cuộc sống đẩy chúng ta vào vòng lặp vô hạn không thể thoát ra

Cậu để cho con nhỏ tiếp tục khóc thêm 1 lúc nữa rồi mới lấy khối rubic ra để trước mặt con nhỏ

- khóc thế là đủ rồi nếu khóc nữa nước sông Hàn sẽ dâng cao đấy

Con nhỏ thấy vậy cũng lau vội 2 hàng nước mắt trên má, nó cầm lấy khối rubic rồi nói

- trước đây cậu từng hỏi vì sao tôi lại có thể ngừng khóc khi thấy thứ này đúng chứ

- ừ lần đó cậu nói vì cảm thấy có sự đồng cảm nên đỡ tủi thân hơn

- đúng rồi nhưng đó chỉ là 1 nửa thôi vì điều thật sự an ủi tôi chính là cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì vẫn còn có 1 người đem khối rubic đến an ủi tôi ủng hộ tôi mà người biết tôi sẽ nín khóc khi thấy khối rubic ngoài người đó ra thì chỉ có cậu

-cho dù có bất cứ điều gì xảy ra hãy nhớ 1 điều rằng phía sau cậu luôn có tôi

- Diland

- ừ

- tôi muốn đi đâu đó thật xa

- tôi biết rồi tôi sẽ đưa cậu đi

Cảnh tượng ấy câu nói ấy sao lại quen đến vậy phải chăng do quá khứ lặp lại lần nữa

2 năm trước vào 1 buổi chiều trên 1 con đường nhỏ của thành phố New York - Mỹ Diland lo lắng chạy đi tìm con nhỏ, cậu liên tục gọi điện cho nó nhưng đáp lại chỉ là tiếng tút chạy dài, phải mất gần 2 tiếng sau cậu mới tìm thấy con nhỏ trên 1 sân bóng rổ của khu vực ngoại ô. Cậu thấy nó đang ngồi khóc 1 mình vì chịu tổn thương quá lớn từ 1 người, nhưng cậu cũng chẳng

thể làm gì cho nó ngoài việc ở bên cạnh và an ủi nó bằng khối rubic

- Diland tôi muốn đâu đó

- tôi sẽ đưa cậu đi

Ngày hôm đó con nhỏ đã đi chơi suốt buổi cũng cười rất nhiều nhưng nụ cười ấy hình như là đang cười cho sự ngu ngốc của chính nó, sau ngày hôm đó con nhỏ đã thu mình lại tự nhốt mình sau 1 cánh cửa không chấp nhận thêm 1 ai vì nó sợ nó sẽ lại bị tổn thương thêm lần nữa, có lẽ cũng vì đến giờ này nó vẫn chưa thể quên được ai đó

Trở lại với thực tại

Cậu cùng con nhỏ đứng dậy định đi thì con nhỏ bỗng nhiên khụy xuống cậu nhìn xuống chân nó thì thấy cổ chân đã sưng tấy cả lên có lẽ vì ban nãy nó đã chạy 1 đoạn khá xa

- Vinh chân cậu đang sưng rồi

Nó nhìn xuống rồi nói

- nhìn thấy nó lại nhắc cho tôi nhớ tôi từng tin người quá vội cậu nói thử xem đó có phải là tội hay không

- để tôi đưa cậu đến viện trước đã

Nhắc đến bệnh viện con nhỏ bị kích động rồi quát lên

- tôi không muốn tới đó

Hiểu nó nên cậu nói

- được rồi vậy bây giờ tôi đi mua gì đó băng chân lại cho cậu đã

Sau đó cậu cõng nó trên lưng mà đi, vừa ra khỏi sân vận động cũng là lúc Nam Trung Tuấn Lâm tìm tới, thấy nó Nam chạy lại kéo tay nó

- Vinh à nghe anh nói đi anh thật sự không hề muốn nói ra những điều đó để làm tổn thương em đâu

con nhỏ hất tay Nam ra nó quay mặt đi rồi gục xuống lưng của Diland

- đi đi đừng làm phiền cô ấy trong lúc này

Trung chạy lại kéo nó

- xuống đi cô như thế này nghĩa là sao cô vốn mạnh mẽ lắm mà

- Diland để tôi xuống đi

Cậu để nó đứng xuống theo ý nó, một tay nó bám vào vào Diland

- giờ mấy người muốn gì nữa đây

Nam lại gần nó nắm lấy tay nó

- Vinh anh xin lỗi anh không biết là em sẽ nghe được những lời đó

- bỏ tay ra đi nếu như không phải là tự tôi nghe thấy những lời đó mấy người còn định giấu tôi đến khi nào, giờ thì tôi hiểu rồi hiểu vì sao tôi lại quên đi những điều đó bởi vì đó là khoảng thời gian tôi ghê sợ nhất nếu được lựa chọn lại tôi thà quên đi mọi thứ quên đi mấy người chứ không muốn lấy lại kí ức

Trung quay ra nhìn nó

- nhưng bây giờ mới đưa ra lựa chọn không phải đã quá trễ rồi hay sao

- Trung cậu là người mà tôi hận nhất là người đẩy tôi đến bi kịch của ngày hôm nay nhưng đúng như cậu nói đã quá trễ rồi

- vậy thì hãy làm những gì mà cô muốn đi để tôi phải trả giá cho những trò đùa mà tôi đã chơi đi

- tôi không giống cậu không thích biến người khác thành con rối,có lẽ tôi nên chấp nhận rằng tôi đã thua mấy người trong ván cược này nhưng chỉ lần đó nữa thôi tôi sẽ không thua cậu thêm bất cứ lần nào nữa đâu giờ thì tạm biệt

nói xong cậu đó nó buông bàn tay vừa bám chặt vào Diland ra 1 mình lặc lè với cái chân đau đi về phía trước mà không hề ngoảnh đầu lại

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 61

sau khi rời khỏi sân vận động con nhỏ quay trở về nhà cô,nó tự nhốt mình trong phòng chẳng hề ra ngoài cho tới khi Diland tìm đến.-Vinh cậu đang trong đó phải không? trả lời đi

nó vẫn im lặng mặc kệ cậu gào thét bên ngoài cửa, chờ cho tới tối con nhỏ mới chịu ló mặt ra khỏi phòng

- cậu về lại khách sạn đi tôi không sao đâu

- cậu đang như vậy sao tôi có thể bỏ mặc mà về

đúng lúc ấy điện thoại cậu rung lên

-alo daddy con nghe đây

- hôm nay sao lại bỏ thi mà chạy đi đâu

- con có việc cần phải ra ngoài thôi

-chuyện gì mà bỏ cả thi

- không gì cả

- vì một chuyện không đáng nói mà bỏ lỡ cơ hội cuối cùng con được ở lại Việt Nam con không biết suy nghĩ à

- sao lại như thế chẳng phải daddy nói sẽ dựa vào kết quả học tập mà cho

con ở lại hay sao

- nhưng con không thi thì lấy đâu ra kết quả mà xét cứ tình hình đó con không thể đỗ được chuyên ngành quản lý đâu

-con chưa từng muốn đỗ ngành đó chỉ là do daddy muốn mà thôi

-con có phải vì con bé đó mà con kiên quyết ở lại hay không

- con không muốn nói con bạn rồi nói chuyện sau

sau khi tắt máy cậu quay lại nói chuyện với Vinh

- cậu không sao đấy chứ

-không sao nhưng cậu thì có đấy

- chuyện thi lại ấy hả không sao đâu

- tôi rất cảm ơn khi cậu tới vì lo cho tôi nhưng tôi cũng không muốn vì tôi mà cậu lại bỏ dở việc học

- tôi

điện thoại lại reo lên lần nữa

- ba cậu gọi kìa nghe máy đi nghe xong thì cũng quay về đi có gì mai nói

Diland đã tắt điện thoại đi

- cậu đừng thế này nữa tức giận thì tức giận đi muốn đập phá hay làm gì thì cứ làm cậu mà cứ thế này tôi lo lắm đấy

nó đưa 2tay lên mặt tỏ vẻ khó chịu đúng lúc ấy nó cũng có điện thoại là của thầy Krinton

- alo

- alo là Vinh phải không thầy vừa mới dậy nhận được tin nhắn là thầy gọi lại cho em liền thế rồi cuộc có chuyện gì cần thầy giúp à

- vâng về chuyện lần trước thầy nói em muốn tiếp tục phát triển chương trình dịch thuật dữ liệu lên thành ứng dụng hoàn chỉnh

- thật thế à vậy thì tốt quá em mà bỏ dở nó thì đúng là rất đáng tiếc lắm

- thầy sẽ tiếp tục giúp em chứ

- đương nhiên rồi thầy sẽ luôn mở máy cần gì thì cứ báo với thầy

- em cảm ơn trước mắt phiền thầy gửi lại cho em phần tài liệu trước đây em đang nghiên cứu dở

- ừ thầy sẽ gửi ngay cho em

sau khi nói chuyện với thầy con nhỏ định quay trở lại trong thì Diland hỏi

- cậu định tiếp tục nghiên cứu sao

- phải bởi đó là thứ duy nhất tôi có thể nghĩ ra trong lúc này để tôi có thể trút bỏ mọi thứ ra khỏi người

- phải đấy cứ làm những gì cậu muốn đi tôi sẽ luôn ủng hộ cậu

- cảm ơn nhưng cậu về lại khách sạn đi cũng mở điện thoại lên nếu không ba cậu sẽ lo đấy tôi mệt rồi tôi muốn nghỉ

- ừ vậy cậu liệu ăn uống rồi nghỉ sớm đi

Sau khi Diland rời đi nó nhận được tài liệu của thầy qua mail thì lập tức

nó lao đầu vào công việc chẳng màng ngủ nghỉ ăn uống gì nữa, cũng phải thôi bởi giờ chỉ có cách đó nó mới quên hết những chuyện buồn phiền của trước đây nhưng hình như nó cũng đã bỏ quên mất cả nụ cười quên cả 1 con người vốn hồn nhiên hoạt bát. sáng hôm sau trước khi đi học cậu ghé qua nhà nó xem nó thế nào rồi thì thấy nó đang ngủ gục bên cạnh chiếc máy tính. cậu lại gần kiểm cái áo đắp tạm lên người nó, nó bị giật mình nên tỉnh lại

- cậu đến từ bao giờ sao không gọi tôi dậy

- cũng vừa mới tới thôi cậu thức cả đêm qua đấy à sao không nghỉ đi

- tôi không sao cậu cứ đi học đi

-chân cậu thế nào rồi

- ổn hơn rồi chỉ còn sưng chút thôi

-tôi có mua bánh đấy để sẵn trên bàn rồi ăn chút đi, còn về việc học ở trường của cậu thì tính sao

- tôi sẽ nghỉ học ở trường dù sao cũng đã nghỉ quá nửa học kì sang kì 2 sẽ tìm trường khác

- vậy tôi sẽ liên hệ giúp cậu cũng làm thủ tục bảo lưu kết quả luôn

-ừ cảm ơn cậu mở máy lên chưa

- chưa

- ba cậu tối qua có gọi điện cho tôi đấy

-ông ấy nói gì

- kêu tôi khuyên cậu về nước

- cậu trả lời sao

- tôi bảo sẽ cố gắng nhưng không chắc rồi ông ấy nói sẽ để cậu học chuyên ngành công nghệ điện tử mà cậu muốn

- ông ấy chỉ nói thế để kéo tôi được về nước thôi

- tôi thấy ông ấy lo cho cậu lắm đấy

cậu cố đánh lạc hướng của nó để con nhỏ không nhắc đến chuyện kêu cậu về nước nữa

- thôi chuyện đó để sau nói đi giờ tôi đến trường đã

sau khi cậu đi con nhỏ lại bắt đầu lao đầu vào cái máy tính từ sáng cho tới tận tối muộn, thi thoảng nó lại liên hệ với thầy Krinton

- thầy ơi em vừa gửi cho thầy biểu mẫu của chương trình dịch thuật

-ừ thầy đang xem đây

- về cơ bản thì thuật toán chính đã xây dựng xong, em sử dụng phần tài liệu cũ em đang nghiên cứu dở trước đây phát triển nó lên thành chương trình dịch thuật sang cả giọng nói

- ừ vậy em thấy chương trình mới này chạy thế nào

- ram lưu trữ bị tăng lên 30% so với trước đây làm cho tốc độ dịch cũng bị giảm xuống, để giảm lưu lượng bộ nhớ xuống em chuyển sang chế độ dịch thuật cụm từ thay vì chuyển qua số sau đó chuyển ngược thành chữ cái nhưng

- nó gặp vấn đề về người dùng nếu thao tác trên máy chậm sẽ không thể dịch được có phải không

-dạ đúng rồi

- về mảng này thầy nghĩ em cần xây dựng thêm 1 phần chương trình con ở cuối để máy tính tự động quét rồi dịch thay đổi theo phần dữ liệu người dùng nhập vào

- em hiểu rồi em sẽ thử theo hướng đó

nó mãi làm việc cho tới tận chiều muộn mà chẳng ăn uống gì cho đến khi Diland từ trường quay trở lại nhà cô nó, nhìn thấy đồng hồ ăn vẫn còn nguyên trên bàn cậu vào hỏi nó

- cậu chưa ăn gì từ sáng tới giờ à

- lát tôi sẽ ăn tôi đang chạy dở bộ test này đã

- bỏ máy tính ra đi ăn chút đồ rồi vào làm tiếp cũng được mà

- cậu cứ đi trước đi lát tôi sẽ ăn mà

cậu ngồi ngoài nhà đợi mãi mãi nó không ra nhìn lên đồng hồ thấy đã muộn cậu mang bánh và sữa vào bàn để cho nó rồi bảo

- tôi để ở đây lát ăn luôn đi nhé tôi phải về nhà lấy chút đồ lát sẽ quay lại tôi không muốn khi quay lại thấy bánh vẫn ở đó đâu

-tôi biết rồi cậu cứ đi đi

25' sau cậu quay lại nhà nó đúng như những gì trước khi đi cậu dọn mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn chẳng hề dịch chút nào, cậu bực mình đưa ly sữa lên gần miệng nó

-giờ tôi lại kiêm luôn việc làm bảo mẫu đút sữa cho cậu nữa

nó đang mãi nhìn màn hình nghe cậu nhắc vậy nó liền đưa tay thì khò khò lấy ly sữa từ cậu chẳng may đổ xuống máy tính. thấy vậy nó giật mình đứng bật dậy, vội vàng lấy giấy ăn lau máy tính nó tức giận quát lên

-cậu đang làm cái quái gì thế hả máy tính của tôi giờ phải làm sao đây

cậu vội kéo tay nó lại

-cậu gắt lên cái gì chứ là cậu không cẩn thận đánh đổ vào cơ mà

- nếu không phải tại cậu lái nhái bên tai tôi thì tôi có làm như thế không cậu về đi không có cậu nhắc nhở tôi vẫn có thể sống được

- cậu nghĩ cậu có thể sống được chỉ bằng việc uống nước lọc và ăn không khí à cậu thử nhìn lại cậu trong gương xem có còn nhận ra bản thân mình nữa hay không

nói rồi cậu kéo nó qua đứng trước gương

-nhìn đi cậu thấy cậu trong đó không khác trước rất nhiều cậu có còn nhớ cậu chỉ mới ra viện mấy ngày trước không hả vậy mà từ hôm đó đến nay cậu chẳng ăn uống gì cả đến bánh mà cậu thích nhất cũng để đó mà không thèm đụng tới ngay cả ngũ cốc vạt vạt bên cái máy tính. cậu có nhận ra mình của 2 năm trước hay không

nói đến đây cậu ngập ngừng không thể nói tiếp ban nãy vì bức bối nên cậu mới lỡ lời nhắc lại chuyện cũ chứ cậu không hề muốn gợi nhắc lại chuyện buồn trong nó

- trước đây cậu kêu tôi cứ làm mọi thứ mà tôi muốn nhưng giờ cậu lại kêu tôi đừng lại vậy cậu muốn tôi phải làm gì bây giờ

-tôi

cậu ngật ngừng chẳng biết phải trả lời con nhỏ thế nào đây cậu khó xử mà nó cũng khó nói

- tôi muốn hỏi cậu 1 câu

- chuyện gì

- rốt cuộc đối với cậu mấy người đó là gì

- chẳng là gì hết

- nếu vậy thì buông bỏ đi đừng giận dữ cũng đừng trách cứ bản thân càng đừng cố ép bản thân phải chứng minh 1 điều gì đó nữa. cậu không thể mang theo sự bực bội trong người chỉ càng thêm khó chịu, hận thù không thể giải quyết bằng hận thù đâu

- nhưng tôi không thể buông bỏ được nếu ngừng làm việc tôi sẽ lại nhớ về những gì mà bọn họ đã làm vs tôi nó khiến tôi thấy khó chịu có gì đó cứ nhói đau lên trong tôi

- nó có giống cảm giác của 2 năm trước không khi cậu bị người đó lừa dối

- sao cậu lại hỏi vậy nhưng hình như cậu nói đúng rồi có vẻ như nó giống vs cảm giác lúc đó

- tôi từng nghĩ không hiểu sao cậu lại về Việt Nam rồi lại quen với mấy người bọn họ nhưng giờ thì tôi hiểu rồi có lẽ vì trong mắt người bọn họ à mà chính xác hơn là ở Trung cậu nhìn thấy được hình bóng của người đó

nghe vậy con nhỏ quay ra 1 mực phủ định

- không phải, họ là 2 người hoàn toàn khác nhau tôi phân biệt được điều đó mà

- vậy cậu có biết vì sao trước đây tôi lại tìm thấy cậu ở Đà Nẵng hay không
nó lắc đầu

-khi cậu rời khỏi Mỹ mà không rõ tung tích tôi đã lùng sục cả Sài Gòn mà không thấy cậu tôi đã định từ bỏ nhưng lại tìm thấy 1 điều rằng nơi này có nhà của người đó tôi nghĩ rằng cậu sẽ về đây và sự thật cậu đã ở đây khi tôi tìm tới

-không đâu Diland tôi về đây chẳng vì ai hết

- vậy thì hãy suy nghĩ về điều bạn này tôi hỏi cậu rốt cuộc đối với cậu những người đó là gì

Diland cầm máy tính của nó lên rồi nói

- cậu hãy ăn chút gì đi tôi đem cái này đi sửa có lẽ sẽ không sao đâu

nói rồi cậu đi luôn để mình nói ở lại trong không gian yên tĩnh suy nghĩ lại tất cả xem nên dừng lại hay dù có đặt cược cả tính mạng cũng phải đi tiếp

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 62

sau khi Diland đi nó một mình ngồi đó tự vấn bản thân về những điều Diland nói, nó nhìn thấy chiếc bánh để trên bàn cũng ngồi mân mê ăn từng chút một, khi cậu trở lại cái bánh cũng đã gần hết thấy vậy cơ mặt cậu cũng giãn dần ra vì nó đã chịu ăn uống trở lại, cậu đến gần để chiếc laptop xuống bàn

- máy tính sửa rồi cậu xem lại xem có bị mất gì không

- không cần đầu máy thứ trong đó chẳng là gì hết mấy ngày qua dù có vùi đầu vào máy tính nhưng chẳng có kết quả gì hết tôi làm mấy thứ đó chỉ để quên đi những gì tôi đã nghe những gì tôi đã nhận nhưng hình như không phải vì tức giận mà là vì tôi đang muốn tìm ra 1 cái cố để tha thứ cho họ

- vậy là cậu sẽ bỏ qua tất cả quay trở lại cuộc sống bình thường

- không

nghe nó trả lời vậy cậu chẳng hiểu gì hết

- ý cậu là sao

- dù muốn thế nhưng tôi không thể quên được mọi chuyện vì thế tôi quyết định rời đi 1 thời gian để mọi thứ trong tôi có thể nguội lạnh

- cậu sẽ quay trở lại Mỹ cùng tôi

nó lắc đầu

- tôi sẽ sang Anh du học tôi nhận được học bổng toàn phần ở đó

- nếu đã quyết định đi tại sao cậu thà chọn 1 nơi khác cũng không đi Mỹ vs tôi

- tôi

con nhỏ chần chừ không biết trả lời cậu ra sao

- cậu nói đi tại sao không thể đi cùng tôi

- tôi không muốn dựa dẫm vào cậu hơn nữa

- trong đầu tôi lúc này có cả ngàn câu hỏi nhưng hơn cả tôi muốn hỏi cậu 1 câu vết thương trong cậu chưa lành hay còn lý do nào khác khiến cậu không thể chấp nhận tôi ở bên

nó suy nghĩ một hồi rồi nhìn cậu mà nói

- là do tôi là do vết thương đó trong tôi hình như vẫn chưa thể lành lại dù cũng đã 2 năm rồi

- vậy sao không để tôi chữa lành vết thương đó cho cậu

- vì tôi không muốn coi cậu như 1 miếng argo dán bên ngoài vết thương. vì con người khi bị tổn thương thì ai cũng vậy rất cần miếng argo để bịt kín vết thương nhưng không cần nữa sẽ vứt bỏ mà không thương tiếc, cậu thật sự quá tốt với tôi rồi

cậu không biết nói gì sau những lời chân thành từ nó.

tối đó nó gọi điện cho cô và ba nó báo tin nó sắp đi du học cả 2 đều có phần sửng sốt nhưng vẫn để nó làm theo quyết định của bản thân không hề ngăn cản. nó vừa kết thúc cuộc gọi với ba nó thì một cuộc gọi khác đến

-cháu chào bác cháu là Vinh ạ

- ừ bác biết

- bác gọi cho cháu có việc gì không ạ

- bác gọi cho cháu là có việc muốn nhờ bác muốn cháu khuyên Diland về nước lần trước cháu cũng đã hứa là khuyên nó giúp bác rồi mà nhưng sao bác thấy nó vẫn kiên quyết lắm

- cháu....

nó ậm ừ ngân dài 1 hồi lâu rồi mới trả lời

- cháu xin lỗi bác cháu không thể ép cậu ấy quay trở lại Mỹ nếu cậu ấy không muốn quyền quyết định luôn nằm ở cậu ấy

-không nó đi hay ở phụ thuộc rất nhiều vào cháu chính vì thế bác rất lo sợ cho tương lai của nó

- cháu không thể giúp bác được điều gì cháu thật sự xin lỗi

nói rồi nó vội vàng cúp máy.

sau khi nghe nó nói muốn đi Anh du học cậu lập tức đi tìm hiểu và rồi cậu phát hiện ra 1 điều,lòng ích kỉ của cậu trong phút chốc khiến cậu làm một điều sai lầm bằng mọi cách cũng phải giữ nó ở lại

vài ngày sau khi đang làm hồ sơ chuyển trường thì nó nhận được thông báo không được nhập cảnh ở Anh theo kiểu du học sinh vì chưa hoàn thành khóa học cũ nghe được tin này nó chơi với chẳng biết bám víu vào đâu từ trước tới nay toàn cô với ba nó giúp nó lo liệu mọi chuyện giờ cả 2 chẳng ở

đây nó phải tự mình lo liệu. nó chạy vạy khắp các trường còn lại trong tỉnh để xin kiểm tra lấy điểm nhưng không thể vì các trường đều đã chốt sổ sách từ hơn 2 tuần trước. đi cả ngày trời hỏi han đủ thứ mà chẳng được việc gì. Diland lo cho nó nên cũng xin nghỉ học đi theo nó. đến gần trưa cả 2 vào 1 quán ăn nhỏ ăn tạm thấy nó uể oải uống li nước cậu mới nói

-hay là đừng đi nữa tìm đại 1 trường ở tỉnh khác là được rồi

- không hồ sơ bên Anh cũng hoàn thành xong rồi vé máy bay cũng đã đặt chỉ hơn 3 tuần nữa là nhập học rồi tôi đâu thể bỏ cuộc được

- nhưng bây giờ cậu đâu thể hoàn thành học bạ đâu

- thì tôi vẫn đang cố gắng đẩy thôi lát nữa ăn xong tôi sẽ đi hỏi thêm mấy trường nữa cậu cứ về trước đi

- cậu không đi không được sao còn không thì tôi đi cùng cậu

nó không nghĩ ngợi gì mà gật đầu luôn

- tôi chắc chắn sẽ đi nhưng cậu thì không cậu ở lại Việt Nam đã làm tôi thấy khó xử lắm rồi

-nhưng nhìn cậu phải vật lộn thế này tôi thật sự không nỡ để cậu đi

cậu biết một khi nó đã quyết định thì chẳng ai có thể cản nổi nhưng cậu vẫn nuôi hi vọng rằng có thể thay đổi được quyết định của nó nên cậu đã cố ý nói cho bên đại sứ quán của Anh để họ không cấp visa cho con nhỏ. Nhưng cậu đã làm cậu làm thế chỉ khiến con nhỏ mệt mỏi hơn lại càng khiến cậu xót xa hơn khi thất nó như thế. cậu chấp nhận buông bỏ để con nhỏ cảm thấy được an ủi

- daddy cũng có chút ảnh hưởng bên đó chắc ông ấy sẽ lo liệu được thôi

tôi sẽ hỏi thử

con nhỏ nhìn cậu rồi khẽ nhoèn miệng cười

- cảm ơn nha nhưng có lẽ ông ấy sẽ không giúp tôi đâu

-hả sao lại thế

nó lắc đầu

-không có gì

nó định nói với cậu điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Sau khi đi cả ngày mệt mỏi con nhỏ quay trở lại nhà cô để nghỉ ngơi còn Diland thì quay lại khách sạn cậu gọi lại cho ba

-alo ba

-cuối cùng con cũng chịu gọi lại rồi à

-ba giúp con xin visa cho Vinh ở Anh

- con tắt máy mấy ngày nay thế mà vừa gọi về là kêu ba giúp con bé đó à

- ba giúp con đi

- không ba từ chối giúp giống như con bé đó từ chối đề nghị của ba

- đề nghị gì

- ba kêu nó khuyên con về nước nhưng nó nói nó không muốn áp đặt hay ép buộc con lại còn dám tắt ngang máy nữa

-cậu ấy đã nói với ba vậy sao

-phải

cậu chần chừ hồi lâu rồi nói

-con sẽ quay lại Mỹ ba giúp cậu ấy đi

-con chắc chắn chứ

-vâng

- nhưng con sẽ không còn quyền được lựa chọn trường mà con thích nữa đâu

-ba thật biết cách lợi dụng tình hình nhưng con vẫn sẽ lựa chọn như thế

- được rồi ba sẽ giúp khi nào có kết quả ba sẽ điện lại

quả thật sáng hôm sau mọi giấy tờ của con nhỏ được thông qua 1 cách dễ dàng nhưng đổi lại Diland phải quay trở lại Mỹ ngay

khi con nhỏ còn đang ngái ngủ thì có tiếng chuông điện thoại reo "heo con heo quay mau nghe máy" nó nằm trên giường với tay lần tìm điện thoại

- alo

-Vinh tôi Diland đây mọi giấy tờ thủ tục đều giải quyết xong rồi

nghe được vậy nó mừng rỡ ngồi bật dậy mọi âu lo trong mấy ngày nay cuối cùng cũng có thể gạt bỏ

- cậu nói thật đấy chứ

- ừ

- mà cậu đang ở đâu mà ồn quá vậy

-sân bay

-cậu ở đó làm gì vào giờ này

-tôi phải quay lại Mỹ rồi tôi đã hứa với daddy

-cậu nói sao cậu định đi mà không chào tôi 1 tiếng à

- tôi sợ nếu nhìn thấy cậu tôi sẽ không thể đi được

- vậy thì cứ ở lại đi đó là điều cậu muốn cơ mà tôi sẽ không ép cậu phải đi đâu

-cậu cũng sắp đi rồi tôi đâu còn lý do ở lại đó với lại điều kiện để ba tôi giúp cậu là tôi quay lại mỹ

nghe vậy con nhỏ cảm thấy hoang mang nó biết rằng đối với nó Diland luôn giúp đỡ vô điều kiện nhưng nó không ngờ cậu lại vì nó mà chịu từ bỏ con nhỏ chẳng biết nói gì ngoài câu xin lỗi

- tôi xin lỗi

-lỗi gì chứ người phải nói xin lỗi là tôi là tôi quá ích kỉ nên mới khiến cậu phải đi đến nước này trước đây người quyết định dấu cậu mọi chuyện là tôi người khiến cậu không đi Anh được cũng là tôi vậy mà cậu không hề trách mắng tôi tôi cảm thấy thật sự rất xấu hổ khi đứng trước mặt cậu

-Diland cậu ở đó đợi tôi nhất định không được đi nếu tôi chưa đến còn không tôi sẽ hận cậu suốt đời

nói rồi nó cúp máy cầm tạm cái áo ra ngoài lấy xe đạp lao đi, nó vừa đi vừa lo sợ Diland sẽ lên máy bay trước khi nó kịp tới, ra đến cầu sông Hàn nó vất xe lại do bắt taxi đi nhưng nó xúi quẩy chờ mãi mà chẳng thấy cái xe nào hết đang trong lúc lo lắng nó thấy Trung đi qua trong lúc cấp bách nó chẳng

buồn nhớ lại những chuyện đã qua nên quyết định nhờ xe Trung

- cho tôi đi nhờ tới sân bay được không tôi rất vội

chờ cậu gật đầu là nó lên xe luôn. may mắn cho nó Diland đang đứng đợi nó dù tiếng thúc dục lên máy bay của nhân viên đang réo ầm trên loa. vừa dừng xe lại nó nhảy xuống chạy xông xộc vô trong tìm cậu, đưa mắt ráo diết tìm một hồi cuối cùng nó cũng thấy cậu

- Diland

nó chạy lại ôm chầm lấy cậu

- cảm ơn cảm ơn vì ít nhất cậu vẫn còn ở đây

cậu đẩy nhẹ nó ra

- tôi vẫn luôn chờ cậu mà

nó nhìn cậu 2 mắt bắt đầu ứ lệ

- cậu vẫn mãi là người bạn thân nhất của tôi đi bình an nhé

vừa gặp mặt chưa đầy 1 phút tiếng thúc dục trên loa lại vang lên

- thôi cậu về đi tôi phải lên máy bay rồi

- cậu đi trước đi

cậu theo lời nó ngoảnh mặt bước đi trước thấy cậu đi nó cũng đi. vừa được vài bước cậu gọi vọng lại

-Vinh

nghe cậu gọi nó quay người lại

- sao thế

- lời hứa 2 năm trước tôi sẽ xóa bỏ nó

- hả

- tôi sẽ chấp nhận buông tay vì cậu cậu nói đúng giữa 2 chúng ta có 1 thứ tình cảm đặc biệt hơn cả tình bạn nhưng chưa đến mức trở thành tình yêu giờ tôi đã hiểu ra rồi chỉ khi cậu được vui tôi mới có thể cười vì thế sau này cười nhiều lên nhé tôi không muốn phải mua vé máy bay để đem rubic tới cho cậu đâu

nó gật đầu để cậu được vui

- phải nhớ rằng lời hứa đó là tôi xóa bỏ chứ cậu chưa từng quên

nói rồi cậu quay người bước đi nên không nhìn thấy giọt nước mắt lăn ra từ khóe mi của nó

-cảm ơn cảm ơn cậu người quan trọng trong tôi

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 63

sau khi Diland đi con nhỏ vừa quay người lại bước đi thì thấy Trung đã đứng sau nó từ khi nào rồi-cậu chưa đi sao

- tôi đợi cô cùng về

-không cần tôi có thể tự về được ban này cảm ơn đã cho tôi đi nhờ

con nhỏ nói xong định bước đi thì Trung kéo tay nó lại

-cô sắp đi Anh thật à

-ừ

- tại tôi à

-không tại tôi muốn đi thôi cậu về trước đi tôi bắt taxi rồi về sau

nó vừa đi thì có tiếng gọi

-Tuyệt Vinh

nó nhìn lại theo hướng gọi thì ra là Vân Khải

-là cậu à lâu lắm rồi mới gặp

- ừ cũng mấy tháng rồi còn gì mà cậu đi đâu đây

-tôi tiễn 1 người bạn về MỸ còn cậu

-thời gian trước tôi nghỉ học ở trường sang Mỹ du học cùng với anh họ, anh ấy nói lâu lắm rồi chưa về Việt Nam nên nhân dịp nghỉ hết kì anh em về chơi

- vậy à mà sao cậu còn ở đây

- tôi đợi anh họ anh ấy đang làm thủ tục

-vậy tôi đi trước nhé

-ơ anh ấy ra rồi kìa chào hỏi chút rồi đi

nói rồi cậu ta quay ra đưa tay lên gọi lớn

-anh em ở bên này

con nhỏ cũng nhìn theo cậu ta điều bất ngờ hiện ra trước mặt nó,nó nói thầm trong miệng

-Duệ Minh

rồi nó quay qua nói với Vân Khải

- tôi có việc tôi phải đi trước đây nói chuyện sau nha

nói rồi nó quay ra kéo Trung bước vội đi, nhưng mới chỉ được 3 bước thì Duệ Minh đã nhìn thấy nó nên mở lời gọi lại từ phía xa

-Tuyết Vinh

tên của nó được gọi lên từ người đó khiến nó vô thức mà đứng sững lại chân không thể bước nổi nữa, cho đến khi anh đến trước mặt nó

- lâu lắm rồi không gặp em giờ thế nào rồi

nó im lặng như có ai nhét cục đá vào cổ họng không thể mở lời

-em sao thế không muốn chào hỏi người quen cũ sao

nó dậm mãi mới ra được 1 từ

- chào

cả Trung và Vân Khải đều ngỡ ngàng khi biết 2 người họ quen nhau từ trước

- cậu quen anh họ tôi à

-không chỉ là người từng chạm mặt thôi

nói rồi nó quay qua Trung

- tôi không đi xe nhờ cậu đưa về giùm

nó kéo Trung đi

Duệ Minh gọi lại từ phía sau

- đâu cần phải giả bộ như không quen biết thế dù gì

nghe tới đây thôi chân nó như được lắ thêm mô tơ chạy nhanh về phía anh tay đưa vôi lên bịt miệng anh ta lại

-đủ rồi đấy dừng chuyện này tại đây đi chuyện cũ tôi quên rồi cứ coi như cả 2 chưa từng quen biết có như thế tôi mới thấy dễ thở hơn khi hít chung 1 bầu không khí với anh

nó nói 1 cách dứt khoát nói xong thì nhấc tay ra khỏi miệng Duệ Minh. nó đi rồi nhưng vẫn nghe thấy tiếng anh nói vọng lại từ phía xa

- anh cảm ơn vì em vẫn sống tốt cũng rất vui khi em đã ở đây

nó rời khỏi sân bay nhưng không trở về cùng Trung nó một mình bắt taxi về có lẽ lúc này hơn gì hết nó cần 1 không gian yên tĩnh. hôm ấy nó vẫn về nhà ăn uống nghỉ ngơi bình thường như mọi ngày nhưng thực ra sâu thẳm trong nó đã có 1 cánh cửa đóng lại. mọi chuyện với nó ngày hôm ấy thật khác biệt một người vừa đi 1 người khác lại về khiến nó chưa thể điều chỉnh nổi cảm xúc của bản thân. nó lại tìm cách trốn tránh cái thực tại ấy bằng việc vùi đầu vào máy tính, nó lôi chiếc laptop từ trong tủ ra nó đã được để ở đó từ hôm Diland đem đi sửa về, vừa mở lên nó đã nhận được mail đầu tiên của Diland

- Vinh cậu nhìn thấy mail này chắc tôi cũng sắp đặt chân về tới Mỹ, tôi chấp nhận ra đi vì muốn cậu hạnh phúc được vui vẻ, tôi thấy lúc cậu đắm chìm trong đam mê với máy tính và các chương trình ứng dụng do cậu tạo ra là khi đó tôi thấy vui vẻ nhất yêu đời nhất đừng từ bỏ ước mơ hãy cứ tiếp tục nó với những dự định tương lai, tôi biết cậu sẽ làm tốt thôi vì cậu là 1 cô gái mạnh mẽ và thông minh, tôi sẽ luôn mong chờ tin tốt từ cậu, cậu cũng nên cất giữ những chuyện không vui đã qua vào 1 góc của trái tim cậu chỉ cần không nghĩ tới thì cũng không cần cố phải quên, điều tốt lành sẽ đến với cậu nhanh thôi

vừa đọc xong mail thì nó nhận được điện thoại của cô nó gọi về từ Pháp

- Vinh à

- cháu nghe đây cô

- cô gọi báo tin cho cháu biết bố cháu tuần sau sẽ được xuất viện đấy

- thật không cô

con nhỏ nghe tin thế thì mừng khôn xiết

-vậy khi nào sẽ về vậy cô

- khoảng gần 2 tuần nữa cô sẽ để ba con nghỉ ngơi thoải mái sau đó mới trở lại Việt Nam chắc cũng sẽ về kịp trước khi con đi Anh

- Vâng

- à còn chuyện này nữa ba con được minh oan trong vụ buôn lậu gỗ rồi đấy

nó bất ngờ hỏi lại

- sao ạ

- à ban sáng này người vên tổng cục điều tra có gọi điện báo là đã tìm thấy kẻ lừa đảo đó rồi nên ba con được minh oan thực sự rồi tài sản và công ti vị tịch thu trước đây cũng sớm được trả lại thôi

- thế thì mừng quá hôm nay ngày gì mà lại có nhiều niềm vui thế này hả cô

- ừ nếu con dành đổi thì qua nhà chú Minh(ba của Nam) cảm ơn chú 1 tiếng nghe nói chú đã giúp đỡ rất nhiều trong việc tìm ra kẻ lừa đảo đó con

- vâng cháu biết rồi vậy cô vs ba nghỉ ngơi đi

con nhỏ cúp máy trước. tinh thần con nhỏ như được lên dây cót nó khẽ nở 1 nụ cười nó khẽ nói thầm

- cậu nói đúng lắm cuộc sống này vẫn còn nhiều điều khiến đáng để mong đợi hơn

rồi nó viết mail gửi lại cho cậu

-cảm ơn

chỉ ngăn thế thôi nhưng Diland hiểu con nhỏ nghĩ gì và sẽ làm gì

Hôm sau ở Mỹ, xuống khỏi máy bay vừa mở điện thoại lên là cậu đã nhìn thấy dòng tin từ nó cậu cũng giống nó chỉ khẽ cười rồi nói thầm vs bản thân

-tôi tin là cậu làm được

quay trở lại Việt Nam con nhỏ bắt đầu quay trở lại với cuộc sống thường ngày vui vẻ hơn hoạt bát hơn tuy không được như trước đây nhưng trông nó đã trưởng thành hơn lạc quan hơn rồi. tự dừng nó lại cảm thấy đói bụng nó ra ngoài tú lạng kiếm chút đồ ăn rồi quay trở lại với cái máy tính, khi mỏi mắt nó ra ngoài đi dạo mua chút đồ ăn mới rồi lại quay trở lại nhà. nó quyết tâm hoàn thành chương trình trước đây đang dở dang có vẻ như tinh thần thoải mái nên nó làm việc cũng hiệu quả hơn, 1 tuần sau nó gửi mail cho thầy Krinton

- thầy ơi em hoàn thành chương trình rồi em vừa gửi cho thầy rồi đây có gì thầy xem rồi cho em nhận xét nha em cảm ơn thầy trước.

vài ngày sau đó nó nhận được tin từ thầy Krinton

-Tuyệt Vinh

- dạ em nghe đây thầy mà thầy gọi điện đường dài chi cho tốn kém gửi mail cho em là được rồi

-cái này phải nói trực tiếp mới được

- có chuyện gì sao thầy

- chương trình của em thầy đã xem xét thấy nó rất tốt nên thầy đã gửi đi và được tổ chức điệp vụ quân đội Mỹ công nhận nó sẽ được phát triển thành

ứng dụng sử dụng trong bộ phận nghiệp vụ giúp giải trình giữ liệu thay thế cho các lập trình viên

- thật không thầy

- thầy đâu có đùa với em thôi báo tin cho em để mừng vậy thôi em mau chuẩn bị đi

- chuẩn bị gì thầy

- thì chuẩn bị bay sang đây để kí hợp đồng và nhận giải thưởng nữa chứ

- khi nào thầy

- khoảng 2 nữa

- dạ em biết rồi em cảm ơn thầy

nói chuyện xong nó tắt máy đi rồi định gọi điện báo tin mừng cho Diland thì nó lại chột nghĩ nên cho cậu 1 bất ngờ sẽ thú vị hơn nhiều. Chiều hôm đó nó định ra ngoài mua chút đồ cho chuyến bay sang Mỹ vào chiều tối mai, vừa ra bước chân ra tới đường đánh mắt sang bên cạnh nó nhìn thấy Trung, Lâm, Tuấn bước ra từ nhà của Nam, thấy nó Lâm khẽ gật đầu như ra ám hiệu chào hỏi nó biết í nên cũng chào lại 1 tiếng

- chào

rồi định đi trước nhưng nhớ ra lời cô dặn phải xảm ơn chú Minh nên nó bước sang nhà Nam

- ba cậu đâu

- ông đi công tác trong sài gòn cuối tháng mới về

- nếu có gặp hay nói chuyện vs chú ấy thì nhắn hộ rằng ba tôi cảm ơn chú ấy đã giúp đỡ để ba tôi được minh oan

- cái đó thì có gì đâu họ cũng là bạn bè giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn là chuyện thường tình mà

- cậu cứ giúp ba tôi chuyển lời lại như thế tôi cảm ơn trước

- anh biết rồi

- mà anh nghe nói em sắp đi Anh du học

- phải

- bây giờ lớp mình trông thật vắng vẻ. Tiểu Mỹ cũng đã sang Mỹ tiếp tục việc học. Diland cũng đã đi được 1 tuần em lại sắp đi Anh thầy tiểu Bạch cũng đã kết thúc thời gian thực tập mọi thứ ở lớp giờ đây thật buồn tẻ

- vậy sao tôi nghỉ học cũng đã lâu nên không biết được tình hình mà thôi tôi có việc bận tôi phải đi trước rồi

nó im lặng mà bỏ đi chẳng hề nói với Trung lời nào. nhưng rồi nó bỗng dừng lại sau câu gọi với câu Trung

- cô với người đó là thế nào vậy

nó im lặng chẳng biết phải nói gì nó vờ như không nghe thấy mà bước tiếp nhưng bước đi chậm hơn có phần nặng trĩu, nó gần như đã cất sâu kí ức với anh vào trong tim nhưng rồi khi anh trở về nó lại vô tình bị đánh thức giờ đây lại thêm 1 người nữa nhắc cho nó nhớ về những gì đã qua dù vậy nhưng khi nhớ đến câu nói của Diland nó đã tự nhủ với lòng

- cố lên chỉ 1 chút nữa thôi mà làm được mà Vinh.

Hai ngày sau nó có mặt tại New York Mỹ, nó quay trở lại trường Paritsty để gặp thầy Krinton sau khi 2 thầy trò nói chuyện và bàn bạc xong về cái vụ kí hợp đồng chuyển nhượng quyền sử dụng chương trình vào sáng ngày mai thì con nhỏ nói với thầy có việc nên phải đi trước, nó tạm biệt thầy và tìm tới 1 lớp học đang vào giờ giải lao nó gọi điện cho cậu

- Diland

- sao hôm nay lại có hứng gọi cho tôi vậy mà cậu sao rồi vẫn khỏe chứ tôi ở đây lo cho cậu chết đi được

- thật vậy mà sao tôi thấy cậu chẳng có vẻ lo lắng cho tôi gì hết vậy

con nhỏ cố ý đứng ở phía sau cậu mà gọi điện, mọi người trong lớp đều đã nhận ra nó ai cũng ngỡ ngàng duy chỉ có cậu là chẳng hay biết gì

- tôi nói thật mà tôi lo cho cậu nên đã ăn uống gì đâu

- vậy à

con nhỏ đáp lại bằng cái giọng thờ ơ

- cậu mau nói đi cậu vẫn sống tốt đúng chứ

con nhỏ giả bộ khóc

- huhu tôi biết phải làm thế nào bây giờ hả Diland tôi chết quách đi cho xong

nghe thấy con nhỏ nói vậy cậu lo lắng đứng bật dậy

- cậu cậu sao vậy đừng lo tôi sẽ mua vé bay đến chỗ cậu ngay cứ đợi tôi

lúc cậu quay lại thì thấy con nhỏ đang ở phía sau lưng cầm cái điện thoại

quay tới quay lui dõn với cậu trông bộ dạng cậu lúc này thật thảm thương vì bị nó lừa nó thì đứng đó cố nín cười. mặc kệ giờ đang trong lớp học cậu chạy lại ôm nó

- sao cậu tới mà không báo cho tôi hay gì vậy

- tôi muốn cho cậu 1 bất ngờ thôi mà thấy bộ dạng này của cậu sẽ vui hơn khi được báo trước mà

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 64

- mà tại sao cậu lại sang đây không lẽ cậu định học tiếp ở Mỹ sao

con nhỏ lắc đầu

- không tôi sang đây có chút chuyện phải làm thôi mà khoan hãy nói chuyện giờ đi kiếm thứ gì đó ăn được không tôi đói quá rồi

- ok

cậu vừa nhận lời với nó xong thì có người gọi Diland từ phía sau

- Diland bánh của cậu nè

con nhỏ quay người lại mắt nó mở to hết cỡ

- Tiểu Mỹ

- Tuyệt Vinh

- sao cậu lại ở đây

- tôi sang đây học cũng được vài tuần rồi

nó quay ra nhìn Diland với ánh mắt nghi ngờ

- hai người bàn nhau học chung 1 trường sao

Diland vội vã xua tay

- không có đâu lúc tôi quay lại trường thì cô ấy cũng đã vào học lớp tôi rồi

- phải đấy lúc tôi chuyển trường tôi cũng không biết là 2 người từng học ở đây cho tới khi Diland quay lại

- vậy thì tốt rồi tôi đang lo Diland ở trường không có ai chăm sóc rồi lại đổ lỗi cho tôi người bạn thân này của tôi nhờ cả vào cậu

nói đến đây Diland kéo con nhỏ đi rồi quay lại nói với Tiểu Mỹ

- Tiểu Mỹ cái bánh đó cô cứ ăn đi tôi đi ăn cùng Vinh nếu có về muộn cậu báo nghỉ giúp tôi

- tôi biết rồi

15' sau cả hai đã có mặt ở một nhà hàng gần trường, khi con nhỏ đang ăn uống ngon lành Diland mới nói

- nhìn cậu thế này tôi mới có thể yên tâm được

- há

- cậu cuối cùng cũng trở lại bình thường rồi

- tất cả là nhờ lời động viên từ cậu đấy

- mà phải rồi cậu sang đây để làm gì

con nhỏ lại kể mọi chuyện cho Diland nghe, nghe xong cậu khẽ mỉm cười

- tôi biết cậu sẽ làm tốt mà chỉ là không nghĩ sẽ tới mức này thôi tiến độ nhanh hơn trước nhiều thì phải

- ừ tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ đến vậy mà ba tôi cũng sắp

về nữa đúng là đại hi mà

- đại hi

- nó có nghĩa là phúc lớn ý

- à ra vậy

con nhỏ khẽ cười trước thái độ của Diland, khi cả 2 đang ăn thì con nhỏ bỗng nói

- mà Diland nè người đó....

nó chần chừ rồi cũng nói ra

- về rồi

cậu như thế nghe được tin dữ lập tức buông thìa xuống

- bao giờ

- hôm cậu sang đây tôi gặp lại ở sân bay

- anh ta nhận ra cậu

- ừ nhưng thông qua 1 người bạn cũ của tôi là Vân Khải

Hơn 2 năm trước ở Mỹ

sau khi sang Mỹ được 1 thời gian ngắn con nhỏ gặp phải tai nạn khi tỉnh dậy nó thấy mình đang ở bệnh viện người đầu tiên nó nhìn thấy sau khi tỉnh dậy là Duệ Minh, những ngày nó nằm trong bệnh viện cũng là anh giúp đỡ nó ở lại bên cạnh nó chăm sóc nó cho tới khi Diland tìm đến những ngày sau đó

ở bệnh viện anh cũng thường xuyên đến thăm nó, cả 2 nói chuyện khá hợp cộng thêm anh cũng là du học sinh Việt Nam giống nó nên càng trở nên thân thiết hơn. Lâu dần cả 2 nảy sinh tình cảm nên quen nhau. trong quãng thời gian quen anh nó đã thật sự rất vui vẻ hạnh phúc trên miệng nó luôn nở 1 nụ cười vì anh là 1 người được gọi là có nhan sắc hơn người hòa đồng lại rất vui tính. cả 2 luôn thân thiết gắn bó ngay cả khi có Diland ở đó nên đôi lần nó cũng khiến cậu phải chạnh lòng. anh khiến nó cảm thấy ấm áp như luôn có người bảo vệ và che chở cho nó ngoài Diland. anh cũng biết đối với nó Diland là người bạn quan trọng đến cỡ nào nên luôn hiểu cho tình bạn giữa nó và Diland. nó đã quyết định đặt hết niềm tin vào nơi anh, anh chưa bao giờ khiến nó phải khó xử hay rơi nước mắt duy chỉ có lần đó lần đầu cũng có lẽ là lần cuối

vào 1 buổi chiều chủ thứ 7 nó được nghỉ sớm 1 tiết nên quyết định mang đồ tới nhà anh để nấu nướng tổ chức bữa tiệc nhỏ cuối tuần. Nhưng vừa đến nơi đập vào mắt nó là hình ảnh anh đang ôm 1 cô gái khác nó sững sờ đến mức không thể thốt nên lời túi đồ trên tay nó rơi xuống đất trái táo lăn lại chân anh. thấy vậy anh mới quay ra

- em đến khi nào vậy Vinh

cỗ họng nó nghẹn đắng lại như có ai đó đang níu lấy dây thanh quản của nó

- vừa mới thôi nhưng cũng đủ để nhìn thấy tất cả anh giải thích đi chuyện này là sao cô ấy là ai

nó đã mong chờ 1 lời giải thích từ anh rằng đó chỉ là hiểu lầm rằng cô gái đó không là gì của anh cả nhưng đáp lại sự kì vọng của nó anh nói rằng

- đây là bạn gái của anh

nó nhắm mắt lại như định hình lại tinh thần cố chấn an lại bản thân

- vậy còn em đối với anh em không là gì cả sao

anh hít 1 hơi thật dài rồi quay ra nói với nó

- có lẽ anh nên cho em biết 1 sự thật giữa 2 chúng ta vốn dĩ chẳng có mối quan hệ nào hết anh chỉ nhận lời cá cược từ mọi người rằng phải cứu được em

nó nhếch mép lên cười nó cười mà như đang mỉa mai

- ra là thế thì ra tất cả chỉ là 1 trò đùa vậy mà tôi đã tin vào nó vô điều kiện trong tôi bây giờ có thảm thương không

nó ngừng lại đôi chút rồi lại nói tiếp

- những ngày qua nhìn bộ dạng grotesque của tôi chắc mấy người hả hê lắm có phải không

giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má nó chẳng hiểu sao nó lại khóc nó khóc vì bị lừa dối hay khóc vì bản thân quá ngốc tin vào mọi điều anh nói mà không cần lí do

thấy nó khóc Duệ Minh hỏi lại

- em không sao đấy chứ chỉ là 1 trò đùa thôi mà

nó lau vội nước mắt

- phải chỉ là 1 trò đùa thôi, nếu vậy để tôi giúp anh kết thúc nó cho giống 1 vở kịch

nói rồi nó lấy tay dặt mạnh chiếc dây chuyền anh tặng trên cổ xuống. nó

ném mạnh xuống 1 góc tường

- tạm biệt người đầu tiên cho tôi biết đâu mới thực sự là vết cắt đau nhất

đúng lúc ấy Diland cũng tới thấy nó đang bước ra từ nhà anh cậu hỏi lại

- sao thế không phải hôm nay sẽ tổ chức tiệc hay sao

- không tôi mệt

nói rồi nó bước tiếp, cậu để ý thấy hai mắt nó đỏ hoe có lẽ vì mấy giọt nước mắt ban nãy. rồi cậu chạy vào nhà anh thấy Duệ Minh cùng 1 cô gái khác đang đứng ở cửa cậu như hiểu ra mọi chuyện nên định lao tới đánh cho Duệ Minh 1 trận nhưng bị con nhỏ chạy vô ngăn lại

- Diland dừng lại đi vì 1 người như thế mà khiến cậu bần tay thật sự không đáng đâu

cậu buông tay ra khỏi cổ áo Duệ Minh

- tốt nhất là sau này anh tránh xa Vinh ra càng xa càng tốt đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa nếu không tôi sẽ là người đầu tiên tới tính sổ với anh

nói xong cậu bước vội đuổi theo con nhỏ, cậu chạy lại kéo lấy tay nó ôm nó vào người cậu

- Vinh cậu có sao không

nó im lặng chẳng nói gì mà cứ để như thế, lát sau nó khẽ lên tiếng

- Diland tôi muốn đi đâu đó thật xa

- ừ tôi biết rồi cậu muốn đi đâu

-một nơi không còn người đó trong thế giới của tôi, có nơi nào mà chỉ thấy những tiếng cười không

- có

nói rồi cậu dẫn nó tới công viên giải trí nằm ở trung tâm thành phố

-ở thế giới của trẻ nhỏ luôn đầy ắp những tiếng cười

cậu với nó mua vé đi vô trong chơi, ngày hôm đó nó đã chơi gần hết các trò trong đó chơi 1 cách điên loạn mà không biết mệt mỏi, nó cũng đã cười rất nhiều giống như 1 đứa trẻ nhưng khác ở 1 điều những đứa trẻ khác cười vì vui nhưng nó thì cười chỉ để che lấp đi nỗi buồn trong nó. cả 2 chỉ chịu rời khỏi khu giải trí khi đã tối mịt nó sợ bóng tối nên mới chịu về. nó vừa lên xe thì lập tức ngủ ngay, nhìn thấy nó nhắm mắt rồi Diland mới thực sự yên tâm

-phải ngủ đi ngủ một giấc thật sâu vào ngày mai khi tỉnh lại sẽ những chuyện của ngày hôm nay sẽ không còn trong kí ức của cậu

cậu thì nghĩ nó đã ngủ nhưng nó chỉ là đang nhắm mắt để cậu yên tâm hơn vì cả ngày hôm nay cậu đã phải lo lắng cho nó rất nhiều, câu nói của cậu vừa dứt 1 giọt nước mắt nữa lại lăn ra nơi khóe mi của nó, nó nghĩ thầm

- cảm ơn vì ít nhất cậu vẫn luôn ở lại bên cạnh tôi

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 65

sáng hôm sau con nhỏ đi kí hợp đồng chuyển nhượng quyền sử dụng chương trình cho liên quân Mỹ. ngay sau khi nó đặt bút vào bản hợp đồng tên tuổi nó bỗng chốc nổi lên như diều tất cả các báo đài lần truyền hình đều đồng loạt đăng tin giật tít bởi các dòng caption to tướng nó còn liên tục nhận được các cuộc gọi mời phỏng vấn nhưng nó đều từ chối. họ làm thế cũng phải thôi vì đây là lần đầu liên quân Mỹ hợp tác với người không thuộc tổ chức lại còn là 1 cô học sinh người nước ngoài nữa chứ. giờ đây không chỉ cả nước Mỹ mà còn ở nhiều nơi trên thế giới đều biết đến tên tuổi của nó các trường đại học, thpt liên tục gửi giấy báo tạo học bổng cho nó.

Chiều hôm đó nó tới trường gọi Diland đi ăn mừng vì từ hợp đồng ấy nó cũng kiếm được 1 món tiền khá lớn. nó vừa nhìn thấy Diland thì lập tức gọi lớn

- Diland tôi ở bên này nè

thấy nó cậu cười tươi chạy lại

- sao rồi người nổi tiếng

nó hích nhẹ vào sườn cậu 1 cái

- cậu còn trêu tôi cả ngày nay tôi phải từ chối biết bao cuộc điện thoại đã đủ mỗi miệng lắm rồi

- tôi biết rồi giờ tôi không chê nữa

- đi ăn đi tôi mời

nó vừa nói vừa dơ tấm thẻ vừa được nạp đầy tiền ra trước mặt cậu

cậu xoa nhẹ đầu nó

- ừ đi ăn thôi hôm nay tôi phải ăn thật nhiều mới được mà gọi Tiểu Mĩ đi chung nha

con nhỏ nhìn cậu với điệu bộ gian xảo

- hai người dạo này thân thiết gớm nhỉ định cho tôi ra đìa đấy hả

- đìa là gì

- cậu đối chủ đề nhanh thế nghĩa là hết quan tâm tôi rồi ý

- à không đâu cậu vẫn luôn là người bạn tốt nhất của tôi còn Tiểu Mỹ cô ấy mới sang đây nên tôi giúp đỡ 1 chút cũng là điều bình thường thôi mà

- phải chỉ là điều bình thường thôi

nó nói với thái độ như muốn châm chọc cậu vậy

- cái thái độ thế là ý gì đây

- đâu có gì đâu thấy 2 người như vậy tôi cũng sẽ yên tâm hơn mong hai người sẽ là bạn tốt được rồi giờ thì đi ăn thôi

- từ tôi gọi Tiểu Mĩ đã

Trong nhà hàng 3 người đang ăn thì Tiểu Mĩ hỏi con nhỏ

- sau này cậu sẽ hỏng tiếp về lập trình máy tính à Vinh

- ừ đam mê rồi nên không thể bỏ được còn cậu

- tôi chắc sẽ theo thiết kế

- thế thì sau này sẽ có lẽ cậu với Diland sẽ học chung 1 trường đấy Diland cũng rất thích vẽ nhìn mấy tập vở của cậu ấy mà xem toàn là hình vẽ xe không à

nghe vậy Tiểu Mĩ có vẻ hơi ngạc nhiên

- vậy sao hôm trước tôi thấy Diland đăng kí hồ sơ là học ngành quản trị kinh doanh

nghe đến đây con nhỏ cũng cảm thấy bất ngờ

- Diland chuyện này là sao hôm trước cậu cậu nói là khi cậu về nước ba cậu sẽ để cậu học theo ý của cậu mà

Diland không trả lời con nhỏ cậu cố tình lờ đi như không nghe thấy câu hỏi của con nhỏ

- tôi ra ngoài gọi thêm đồ 2 người cứ ăn tiếp đi

từ lúc đó bữa ăn trở nên ảm đạm không ai nói thêm bất cứ câu gì. Tối đó con nhỏ quay trở lại khách sạn nó cứ mãi suy nghĩ đến chuyện của Diland đến khi đã mệt lử thì ngủ quên lúc nào cũng không hay. Có lẽ vì quá mệt nên hôm đó nó lại nằm mơ những hình ảnh của tai nạn xảy ra với nó cứ xuất hiện chớp nhoáng trong đầu nó liên tục nhưng rời rạc không thể sắp xếp lại 1 cách trọn vẹn khuôn mặt của người thanh niên mặc sơ mi trắng cũng rất mờ ảo khi rõ nét nhất là lúc người đó quay lưng lại phía nó. Đó là hình ảnh nó đã nhìn thấy rất nhiều lần trong trí nhớ thoáng qua ở Việt Nam. Đến khi nó choàng tỉnh dậy giọng nói của người đó luôn vang vọng bên tai của nó

-bóng tối không hề đáng sợ như cô nghĩ đâu hãy mở lòng mình ra cô sẽ thấy bóng tối cũng có nét đẹp riêng

....

- cô gì ơi tỉnh dậy đi đừng có nhắm mắt cô không được nhắm mắt nghe tôi nói gì không

kế tiếp đó là tiếng còi của xe cấp cứu.....

nó vừa tỉnh dậy đã cố lục lọi kí ức xem còn lại gì trong đầu nó lúc này nhưng không tất cả chỉ là một màn trắng xóa. nó cầm điện thoại lên gọi cho Diland

- alo cậu gọi giờ này có chuyện gì vậy hay ở đó mất điện à

-không chỉ là tôi có chuyện muốn hỏi

- chuyện gì

- cậu có biết người đưa tôi tới bệnh viện lần đó là ai không

- chẳng phải là Duệ Minh sao khi tôi tìm tới bệnh viện đã thấy anh ta ở đó rồi

- không phải tôi chắc chắn người đó không phải Duệ Minh giọng nói đó không phải của Duệ Minh nhưng tôi thấy nó thật sự rất quen

- hay cậu thử tìm tới bệnh xem biết đâu khi làm thủ tục nhập viện có thể sẽ để lại thông tin cá nhân

-tôi biết rồi cậu ngủ tiếp đi

sau khi tắt máy nó liền lấy áo khoác rồi lao luôn ra ngoài bắt một chiếc

taxi nó tới thẳng bệnh viện, nó chạy vô quầy tiếp nhận

- chào cô tôi có thể giúp gì được

nó vừa thở hỗn hển

- tôi muốn biết người từng đăng kí nhập viện cho tôi vào 2 năm trước

- từ 2 năm trước tôi sợ thông tin có thể không còn lưu lại

- chị làm ơn kiểm tra giúp điều này thực sự rất quan trọng

-phiền cô cho biết thông tin

sau khi điền đầy đủ thông tin người phụ tá nói

- thông tin của người đó hiện có ở đây nhưng để đảm bảo mọi bí mật cho khách hàng tôi không thể cho cô thông tin của người đó tuy nhiên nếu cô muốn chúng tôi sẽ thay cô liên lạc

- vậy phiền cô liên lạc với người đó giúp tôi

sau khi gọi điện xong cô ta nói với con nhỏ

- người đó hiện đang ở chỗ xảy ra tai nạn lần đó, người đó còn nhắn nếu muốn gặp thì bây giờ có thể tới đó

nghe được vậy nó mừng khôn xiết liên tục cảm ơn người phụ tá đó

nó rời khỏi bệnh viện lên chiếc taxi ban nãy đến chỗ xảy ra tai nạn năm đó, người tài xế đứng tuổi hỏi nó

- cô bé cháu làm gì mà phải gấp gáp thế vừa lên xe là đã giục liên hồi, cháu đang muốn tìm thứ gì à

- dạ vâng cháu đang đi tìm người nắm giữ kí ức của cháu

người tài xế nghe xong chẳng hiểu gì hết

- kí ức sao có thể nắm giữ mà lại còn đi tìm vào đêm muộn thế này

bấy giờ nó mới nhìn ra phía cửa kính ngoài trời đang tối đen như mực nhưng nó vẫn ra ngoài mà không hề để ý rằng nó vốn rất sợ thứ đen ngòm ấy, nó nhận ra khi nó vì một điều gì đó mà tìm kiếm nó sẽ quên đi hết những vật cản xung quanh bao gồm cả nỗi sợ hãi

người tài xế tiếp lời

- nhưng dù sao cũng chúc cháu tìm được thứ mình muốn

- vâng cảm ơn bác

trước khi xuống xe con nhỏ cầm chắc trong tay 1 món đồ sau khi mở đèn pin ở điện thoại lên con nhỏ bước xuống và dõi mắt tìm 1 người khắp nơi giữa dòng người đông đúc của new york về đêm. sau đó nó dừng mắt trước bóng dáng quen thuộc của 1 người mà nó tin chắc đó là người mà nó cần tìm. nó định tiến lại gần thì người đó cũng quay lại khuôn mặt ấy biểu cảm ấy khiến nó ngạc nhiên đến sửng sờ 1 khuôn mặt quen đến mức nó chưa từng nghĩ tới. nó giật mình bước lùi lại phía sau 1 bước

- cậu sao cậu lại ở đây

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 66

- sao cậu lại có mặt ở đây vậy Trung?- chẳng phải cô nói là muốn gặp tôi hay sao vì thế nên tôi mới tìm đến thôi

- không thể nào cậu không thể là người đó được

-tại sao chứ?

đúng lúc ấy điện thoại của con nhỏ reo lên, mắt nó vẫn nhìn về phía Trung tay vờ lấy cái điện thoại trong túi áo khoác

- alo Diland

- Vinh tôi nghe người ở khách sạn nói cậu đã ra ngoài cậu đi đâu vào giờ này vậy có chuyện gì đã xảy ra sao?

- không

- nói tôi biết đi có chuyện gì rồi phải không cậu sẽ không tự nhiên mà ra ngoài khi trời tối mịt thế này

- Diland bây giờ tôi có việc tôi sẽ gọi lại cho cậu sau nha

nó cúp máy đột ngột khiến cậu càng lo hơn, cậu cố gọi vào điện thoại nhưng thay vào đó là những tiếng tút chạy dài

nó nói tiếp với Trung, nó cố phủ nhận điều mình đang nhìn thấy cũng như vừa nghe thấy

- chuyện lần đó tôi không nhớ gì hết nên tôi không thể tin những gì cậu đang nói

nó vừa nói dứt câu thì khung cảnh thời gian và không khí nơi đây khiến nó nhớ lại cảnh tượng của 2 năm trước

vào 1 buổi tối khi nhà máy điện của thành phố diễn ra trục trặc khiến toàn thành phố bị mất điện trong vài phút. nó vốn là 1 người sợ bóng tối nhưng lại chẳng chịu mang 1 cái đèn pin theo bên mình bởi lẽ nó đã quá quen với việc cái thành phố đông đúc này lúc nào cũng sáng như ban ngày bởi ánh đèn luôn ngập tràn khắp các ngõ ngách, cũng vì thế mà khi vừa mất điện nó bị rơi vào trạng thái hoảng loạn, tim đập nhanh hơn, nó bắt đầu thở dốc và ngồi sụp xuống đường, hai tay ghì chặt 2 bên tai. khi đó 1 chàng thanh niên đang đạp xe đi về từ phía ngoại ô thành phố, cậu ta sắp lao vào con nhỏ nhưng may mắn kịp nhìn thấy vật cản phía trước nên phanh lại kịp lúc. cậu ta tức giận xuống xe và tiến lại phía nó

- nè cô tại sao lại ngồi dưới lòng đường thế này có biết nguy hiểm lắm không

cậu cố hét lên trong sự tức giận và lay vào người nó nhưng nó chẳng hề phản ứng gì, cho đến khi cậu nhận ra con nhỏ đang sợ hãi bóng tối

- nè cô mở mắt ra đi cô càng nhắm mắt thì ánh sáng càng không có cơ hội để bước tới đâu

nó vẫn im lặng cả người run lên vì sợ hãi, cậu cố gỡ tay ra khỏi tai nó

- bóng tối không hề đáng sợ như cô nghĩ đâu hãy mở lòng ra cô sẽ thấy bóng tối cũng có nét đẹp riêng của nó

cậu nói đến mỗi cả miệng mà nó chỉ như 1 hòn đá giữa đường không có chút động đậy

- cô à cho dù gì đi chăng nữa cô cũng lên trên vỉa hè đi ngồi ở đây nguy hiểm lắm

nó vẫn vậy khiến cậu phát bực đứng đậy không thèm quan tâm đến nó nữa

- tôi cũng đã nói hết lời rồi cô không làm thì mặc xác cô

cậu đứng dậy lên xe bỏ đi tiếp nhưng chính cái khoảnh khắc đó phía sau cậu 1 vụ tai nạn đã xảy ra. chiếc xe ô tô đang tiến đến con nhỏ thì lại ngồi khuất khỏi tầm nhìn của tài xế vụ tai nạn đã xảy ra ngay phía sau lưng của cậu cậu chỉ nghe thấy tiếng đổ vỡ từ phía sau nên mới quay lại. trước mắt cậu là hình ảnh con nhỏ đang nằm dưới lòng đường máu chảy lênh láng ra khắp đường tất cả mọi người đều dừng xe lại, khi nhìn thấy vậy cậu cũng hoảng loạn không kém cậu vội vã vấp xe đạp và chạy lại chỗ của nó.

15' sau cậu đưa nó tới bệnh viện nó lập tức được đưa vào phòng cấp cứu, cậu thì ngồi vật vạ phía ngoài hành lang chưa bao giờ cậu cảm thấy hối hận như lúc này cậu đang ray rứt về bản thân cậu tự trách mình nếu lúc đó cậu kiên quyết hơn chút nữa cậu đưa nó lên phía trên vỉa hè thì chuyện này cũng đã không xảy ra, ban nãy cậu lại còn buông lời trách mắng nó, dù khi đó cả 2 chỉ là những người qua đường nhưng cậu đã ước rằng cậu có thể gánh chịu tất cả thay cho nó. cậu vội vàng đứng dậy khi đèn phòng cấp cứu tắt

- bác sĩ cô ấy sao rồi

- tạm thời cơn nguy kịch đã qua nhưng vẫn chưa thể nói trước được điều gì chúng tôi sẽ tiếp tục quan sát thêm và có thể phải tiến hành thêm 1 cuộc phẫu thuật nữa nếu vết nứt ở hộp sọ quá lớn vì thế cậu mau chóng đăng kí cho cô ấy nhập viện đi

- cảm ơn bác sĩ

cậu rời đi đến quầy tiếp tân để làm thủ tục cho con nhỏ đồng thời giúp nó liên lạc với người nhà, cậu nhìn thấy trong điện thoại của nó số hay gọi là của Diland nên đã gọi cho cậu. sau khi xong xuôi cậu đi rửa những vết máu trên người do ban nãy bỗng con nhỏ lên mà dính phải, đến khi cậu quay lại thì đã thấy có 1 người đang ngồi trong phòng bệnh của nó cậu nghĩ rằng người ban nãy cậu gọi đã tới nên cậu chỉ đứng bên ngoài nhìn vào hồi lâu cầu nguyện cho nó không sao rồi rời khỏi đó

.....

nó đã gần như nhớ lại tất cả nhưng duy chỉ có khuôn mặt của người thanh niên đó vẫn luôn mập mờ chẳng hề rõ nét

- không thể nào người đưa tôi tới viện là Duệ Minh

- tôi biết ngay từ khi cô tìm tôi tức là cô đã nghi ngờ người đó không phải Duệ Minh à mà không tôi tin là cô đã chắc chắn người đó không phải Duệ Minh rồi nhưng nếu cần cô có thể gọi điện cho anh ta để xác nhận lại

nó vội vàng lấy điện thoại ra và gọi cho Vân Khải

- alo tôi nghe đây Vinh

-Duệ Minh có ở đó không cho tôi nói chuyện với anh ấy

-anh Minh có Tuyệt Vinh gọi cho anh này

- alo nghe nói em cần tìm anh có chuyện gì à

- tôi cần xác nhận 1 chuyện

- em cứ nói đi

- anh là người đã đưa tôi tới viện khi tôi gặp tai nạn đúng chứ

- à lần đó sao không phải là anh đâu

nó nghe được vậy dù đã chuẩn bị trước tinh thần nhưng vẫn có phần bất ngờ

- vậy tại sao tại sao khi tôi tỉnh lại anh lại là người mà tôi nhìn thấy đầu tiên tại sao anh lại có mặt ở đó

- lần đó anh tới viện để lấy giấy khám sức khỏe lúc đi ngang qua phòng em thấy tiếng báo động trong phòng nhưng gần đó chẳng có người hộ lý hay y tá nào cả nên anh mới vào rồi gọi cho bác sĩ tới vì thế anh đã luôn ở trong phòng bệnh của em còn người đưa em tới viện anh cũng không biết là ai

nghe xong nó cúp máy lừng chừng,

- đã xác nhận rồi chứ

- rồi tôi có 1 chuyện hỏi cậu

- hỏi đi đăng nào thì tôi cũng tới đây để đối chất vs cô còn gì

- 1 người y tá đã đưa cho tôi 1 thứ nói là của người đưa tôi đến để lại

- đèn pin phải không cô còn giữ nó chứ

nó nghe được câu nói đó mới tin tưởng hoàn toàn vào những gì Trung đã nói

- tôi bây giờ thật sự rất loạn tôi cần một mình để sắp xếp lại mọi thứ trong tôi

nói rồi con nhỏ quay người rời đi, Trung gọi với từ phía sau

- Vinh dù hơi muộn nhưng tôi vẫn muốn nói 1 câu cho tôi xin lỗi

nó không nói gì thêm mà chỉ nghe hết câu rồi tiến về chỗ taxi

- chú à cho cháu quay về khách sạn

- sao thế cô bé cháu chưa tìm được kí ức sao

- thấy rồi nhưng,,,

nó chỉ nói lửng đến đó thôi rồi chìm vào sự im lặng, nó nhìn vào khoảng không đen tối phía sau cánh cửa kính mà trầm nghĩ

- liệu bóng tối có thật sự cũng đẹp trong bóng tối liệu có thể tìm thấy ánh sáng

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 67

con nhỏ xuống khỏi taxi và bước vào khách sạn, vừa bước vào trong nó đã nhìn thấy Diland đang đứng ở đại sảnh chờ nó với khuôn mặt lo lắng, nhìn thấy nó cậu vội vàng chạy lại nhìn từ đầu đến chân nó rồi hỏi dồn dập- cậu vừa đi đâu về vậy trong người có sao không có bị thương ở đâu không vẫn ổn đấy chứ?

thấy nó vẫn im lặng mặt thì bất thần cậu càng lo hơn

- trả lời tôi đi chứ đừng im lặng mãi thế

nó bị cậu lay mạnh mới chịu tỉnh lại

- tôi không sao có chút chuyện nên mới ra ngoài thôi có gì lên phòng rồi nói

vừa bước vào trong ngồi xuống ghế cậu đã hỏi ngay

- rốt cuộc có chuyện gì mà cậu lại ra ngoài vào giờ này mà ban nãy cậu hỏi tôi về người đưa cậu tới bệnh viện là sao

- tôi vừa tới bệnh viện để tìm người đã đưa tôi tới bệnh viện

-vậy rồi sao cậu có tìm được không

- có tìm được rồi

- thế thì cậu phải vui chứ sao mặt mày lại buồn rầu thế này, mà người đó là

ai

- là Trung

-hả

nó nói ra khiến cậu cũng bất ngờ

- là cậu ta sao cậu không đùa tôi đấy chứ

- tôi vừa mới gặp cậu ta về chắc chắn là cậu ta rồi

nó đưa ra cho Diland xem cái đèn pin nó cầm trong tay này giờ

- cậu ta còn nhớ đã gửi lại cho tôi 1 chiếc đèn pin nhưng tôi lại chẳng thể nhớ nổi mặt của cậu ta khi đó

- 2 người cũng có duyên thật đấy sau 2 năm đi tới tận đâu cũng vẫn có thể gặp lại

- nhưng cũng trở trêu quá còn gì sự thật được biết trong cái hoàn cảnh này tôi khi tôi đã từng nghĩ hận cậu ta tới tận xương tủy hận cái lần đầu tiên tôi biết cậu ta nhưng nếu không có cái lần đó có lẽ tôi cũng không thể ngồi đây bây giờ

nó vừa nói trong lòng nó cảm thấy khó chịu hòn đá trong lòng nó bây giờ càng trở nên nặng thêm

cậu nghe vậy liền tiến tới chỗ nó ngồi kéo nó vào lòng mà bảo

- nếu đã cảm thấy khó chịu như vậy chi bằng để mọi chuyện được trôi qua như chưa hề diễn ra đi cậu ta nợ cậu 1 lần cũng cứu cậu 1 lần giờ thì đã có 1 cái cơ để cậu có thể bỏ qua mọi chuyện của quá khứ

- có thể như cậu nói được không

cậu vừa nói vừa ôm lấy nó xoa đầu nó

- tôi không chắc đó là cách giải quyết tốt nhất nhưng ít ra mọi chuyện sẽ tốt hơn bây giờ

-cảm ơn cậu vì luôn ở lại bên cạnh tôi luôn cho tôi 1 nơi để nói ra hết tất cả suy nghĩ, luôn cho tôi 1 cái ôm ấm áp để tôi thấy mình không còn cô đơn lạc lõng,

- ngốc ạ tôi mãi luôn ở bên cạnh cậu chỉ cần cậu muốn tôi vẫn luôn ở đây đợi cậu

nó thàn xin lỗi cậu

" xin lỗi cậu vì từ trước tới nay tôi chỉ luôn nhận mọi thứ từ cậu mà chưa bao giờ biết cho cậu thứ gì"

cậu đợi nó có thể bình thường trở lại cậu nhìn lên đồng hồ giờ đã quá nửa đêm, cậu nói với nó

- thôi cậu đi ngủ đi ngủ muộn thế này không tốt đâu tôi cũng phải về rồi

cậu rời khỏi phòng nó khi chắc chắn nó đã ngủ

sáng hôm sau khi tỉnh lại nó cảm thấy mọi hôm qua thật giống 1 giấc mơ, nó tạm thời gạt mọi chuyện sang 1 bên để đến tìm ba của Diland. sáng sớm hôm đấy nó tìm tới tổng công ty nơi ba Diland làm việc, nó đi vào trong theo người thư kí của bác ấy, nhìn thấy ông ấy nó lễ phép cúi đầu chào

- cháu chào bác

- ừ chào cháu cháu ngồi đi

đợi cả 2 cùng ngồi yên vị bác ấy mới hỏi tiếp

- có chuyện gì mà cháu tìm tới tận đây vậy

- cháu muốn nhờ bác một chuyện

- chuyện gì cháu cứ nói đi

- chuyện của Diland cháu mong bác để cậu ấy được thi vào ngành thiết kế theo sở thích của cậu ấy

- sao cháu lại nói vậy

- cháu chỉ muốn tốt cho cậu ấy sao

- cháu có chắc khi nó đi theo ngành thiết kế tương lai sẽ tốt hơn là làm quản lí hay giám đốc ở công ty của bác hay sao

- cháu biết là khởi đầu của cậu ấy ở ngành thiết kế sẽ không được như những gì bác định hướng nhưng cháu tin với ước mơ nhiệt huyết và tài năng của cậu ấy tương lai tốt đẹp cũng sẽ mau đến thôi

ông ấy chần chừ đôi phút rồi nói vs nó

- nhưng nó đã lựa chọn việc làm theo những gì nó sắp đặt để cháu được hoàn thành hồ sơ đi du học

- cậu ấy chấp nhận điều đó là vì cháu sao

- phải

- vậy nếu cháu đồng ý hủy bỏ chuyến du học này bác sẽ để cậu ấy học ngành thiết kế đúng chứ

- cháu nói vậy vì bây giờ cháu đã nhận được nhiều lời mời của các trường cả trong và ngoài nước phải không

- nếu như bác muốn cháu sẽ gọi điện từ chối tất cả ngay bây giờ, cháu thà nghỉ học 1 năm chứ không muốn Diland từ bỏ đi ước mơ của cậu ấy

bác ấy khẽ nhếch mép cười và nói vs nó

- nếu cháu biết ai là người khiến cháu từng không thể nhập cảnh tại Anh chắc cháu sẽ thay đổi quyết định thôi

- là Diland phải không ạ cháu biết điều đó từ lâu rồi những gì mà cậu ấy nói ở sân bay cháu đều hiểu hết nếu cháu không hiểu thì đâu có làm bạn của cậu ấy tới giờ này

nghe được vậy bác ấy cũng rất ngạc nhiên

- vậy sao cháu vẫn tìm đến đây

- vì đây có lẽ là điều duy nhất cháu có thể làm cho cậu ấy cháu đã nhận lại quá nhiều rồi

- 2 đứa này cũng thật là 1 đứa thì từ bỏ ước mơ để người kia được tiếp tục đi học còn 1 đứa thì từ bỏ tương lai để người kia được tiếp tục ước mơ

- vậy bác sẽ để cậu ấy học ngành thiết kế

- ừ

- vậy thì được rồi cháu cảm ơn

- cháu cũng tiếp tục đi du học đi

- dạ

- ta đâu thể nào bỏ lỡ tương lai tươi sáng của 1 thần đồng như cháu dù hơi muộn nhưng cũng chúc mừng cháu

- vậy còn Diland

- yên tâm đi ta vẫn làm theo lời cháu, ba mẹ thì đâu thể nào thắng được con cái ta chỉ là muốn nó hiểu được giá trị của quy luật đường đời trước khi nó tự mình mở ra 1 con đường riêng muốn đạt được mục đích đương nhiên phải trả 1 cái giá

con nhỏ nhìn ông ấy mỉm cười

- cháu nợ lại bác 1 lời cảm ơn rồi

nói xong nó đứng dậy chào tạm biệt rồi quay trở lại khách sạn thu dọn đồ đạc để tối nó bay về nước.

tối đó ở sân bay

- cậu về nước sớm vậy sao mới qua được 3 bữa mà đã về rồi

- tôi về còn chuẩn bị cho việc đi Anh nữa

- cũng phải cậu đi mạnh khỏe nha

- ừ cậu ở đây cũng phải sống tốt nha nhớ đối xử với Tiểu Mỹ tốt một chút

-Vinh này

- sao

- cho dù sau này tôi và Tiểu Mỹ có thể sẽ giống tôi và cậu của trước đây nhưng đối với tôi cậu luôn là người quan trọng nhất

- Diland cậu đừng đặt tôi trong 1 khoảng quá lớn nơi trái tim cậu hãy thu nhỏ nó lại và để phần nơi đó cho 1 người con gái tốt hơn tôi sẽ đến bên cậu cậu xứng đáng có được hạnh phúc mà, hãy mở ra cho bản thân cậu 1 con đường mới tốt hơn là 1 con đường mòn cũ

- tôi biết rồi

- à phải rồi hãy làm hòa với ba cậu đi, chẳng phải 2 người từng rất thân thiết hay sao đừng vì tôi mà khiến 2 người trở nên xa cách tôi sẽ thấy có lỗi lắm đó, hãy cảm ơn ông ấy giúp tôi và nói rằng ông ấy là 1 người ba tuyệt vời

Diland nghe chẳng hiểu gì nhưng cũng gật đầu để con nhỏ yên lòng mà lên máy bay, sau khi rời sân bay Diland quay trở về nhà, bố cậu cũng đang ở đó

- con bé đi rồi à

- vâng

- con nhỏ đúng là 1 người bạn tuyệt vời đấy

- dạ

- hai người hôm nay làm sao vậy Vinh thì nói con có 1 người ba tuyệt vời giờ thì Daddy lại nói con có 1 người bạn tuyệt vời

- con nhỏ nói thế sao

ông khẽ cười rồi cầm ly trà lên nhấp nháp, hồi sau ông đưa cho Diland 1 tờ đơn

- chuyện này là sao ba

- thì như những gì con đang thấy điền lại trường đại học mà con muốn đi

- dạ trường con muốn sao

cậu không chắc về những gì mình đang nghe nên hỏi lại

- ừ à nhưng ta nhắc cho con nhớ lựa chọn này sẽ theo con suốt đời con cũng sẽ không nhận được bất kì sự hỗ trợ nào từ ta đâu hãy cân nhắc thật kĩ trước khi đặt bút xuống

cậu vui mừng khôn xiết

- con cảm ơn Daddy con biết ba thương con mà

nhưng rồi cậu bỗng tắt nụ cười

- nhưng mà con tờ đơn con đã nộp ở trường

- tờ đó con bé Vinh đã đem về nước rồi nó nói cầm đi để chắc chắn con sẽ không phạm thêm sai lầm

cả 2 nói chuyện trong vui vẻ, còn con nhỏ thì đang ngủ trên chuyến bay đường dài về Việt Nam

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Trước khi ổn định trên ghế máy bay con nhỏ nhận được 1 mail,nó định mở ra xem thì người tiếp viên lại gần

- xin lỗi quý khách phiền cô chuyển điện thoại sang chế độ máy bay để không ảnh hưởng tới chuyến bay này

nó nhìn rồi khẽ cười

- tôi xem xong mail này rồi sẽ tắt máy luôn

thấy nó nói thế người tiếp viên liền rời đi

nó mở mail ra xem

- Tuyết Vinh tôi là Tiểu Mỹ tôi gửi mail cho cậu vì có 1 điều tôi muốn hỏi nhưng lại không dám đứng trước mặt cậu để hỏi vì tôi cảm thấy thật xấu hổ. tôi muốn hỏi cậu rằng tại sao lại chấp nhận bỏ qua cho tất cả những sai lầm của tôi 1 cách dễ dàng đến thế,cậu vốn là người khoan dung như thế sao nếu có thể hãy cho tôi được biết lí do

nó đọc đc thế vội vàng nhấn 1 cái tin gửi cho Tiểu Mỹ

- tôi vốn chẳng phải người bao dung gì nhưng tôi đã nói với Tiểu Bạch rằng tôi coi anh ấy như anh trai thì cậu cũng như người nhà của tôi vậy đã là người nhà thì không nên tính toán chuyện cũ nhưng tôi muốn cậu hãy thay tôi ở bên cạnh Diland chăm sóc cho cậu ấy coi như là trả giá cho những gì cậu

nợ tôi.

nó tắt điện thoại gửi lại hành lý để máy bay được cất cánh.

sau khi trở về nhà con nhỏ lao ngay vào phòng ngủ 1 giấc thật dài. có lẽ vì đi 1 chuyến bay dài nên con nhỏ mệt nhoài cả người khiến nó ngủ mơ 1 giấc mơ về ngày nó bị tai nạn 2 năm trước lần này nó nhớ rồi nhìn thấy rất rõ khuôn mặt lo lắng của Trung, sau giấc mơ kéo nó giật mình tỉnh dậy, nó thở dốc trong lồng ngực nó tim đập mạnh liên hồi mồ hôi chảy ra nhễ nhại khắp cả người. ngồi 1 hồi lâu nó mới kịp chần tỉnh lại nó xuống dưới nhà kiểm cốc nước để uống thì nghe thấy có tiếng ồn ào phía ngoài cổng nó tò mò nên ra xem thử. trước mắt nó giờ đây là vài chục người có khi phải đến cả trăm người đang tập chung trước cổng nhà Nam nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhìn mấy người này người cầm máy quay người cầm điện thoại có cả máy ghi âm nữa, còn nó thì đứng đờ ra chẳng hiểu chuyện gì, nó quyết định tìm lấy một người để hỏi nhưng ai cũng tập chung nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt nhà Nam không ai chịu trả lời nó, đã thế nó lại càng muốn len vô trong để hỏi, chẳng được bao lâu nó bị người ta chen lấn xô đẩy để dành chỗ mà bị đẩy ngã nhào cả ra đất. đang cố loay hoay đứng dậy thì có 1 cánh tay đưa ra trước nó

- có cần giúp không

đó là Trung bên cạnh cậu còn có cả Tuấn Lâm. nó được họ đỡ đứng dậy

- cảm ơn. nhưng mà có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy

Tuấn lên tiếng

- tìm chỗ nào đã rồi nói đâu thế đứng mãi ở đây được

- vậy thì vô nhà tôi đi

cả bọn theo con nhỏ vô nhà. nó lấy nước ra mời mấy người họ

- nhà tôi chỉ có nước lọc thôi mấy cậu uống đỡ vậy

nói rồi nó ngồi xuống bàn

- được rồi vậy rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mấy người ở ngoài kia là sao

nó vừa nói vừa cầm ly nước lên uống vừa hỏi.

- ba Nam mới bị tạm giữ đêm qua vì bị dính nghi án là có liên quan đến việc thiết lập sổ sách đen trong công ty

con nhỏ đang uống nước nghe vậy nên tí nữa là bị sặc. Lâm lấy giấy đưa cho nó

- cậu không sao chứ

- không sao cảm ơn nhưng mà chuyện đó sao có thể chú chú Minh trước nay là người thật thà luôn làm việc tốt khai báo điều xấu cơ mà Mà Nam đâu

- cậu ta bị đám phong viên bao vây nên không thể ra ngoài. còn chú Minh vì quá tốt thế nên mới có chuyện

- là sao

- thì vì quá tốt mới bị ganh ghét mới bị người khác cố tìm cách dìm xuống

- giải thích rõ hơn đi

- chiều tối hôm qua có người gửi tới sở cảnh sát một cái usb bên trong có chứa 1 nội dung đã bị mã hóa tuy nhiên tên của những người trong đó thì lại đc ghi 1 cách rõ ràng người ta chưa giải được mã hóa nên nghi ngờ nội dung trong đó có liên quan đến vấn đề lập sổ sách đen. bây giờ chỉ có cô mới giúp

đc ông ấy thôi

- ý cậu là kêu tôi giải mã hóa đó không tôi không làm đâu

- tại sao

- chuyện này nếu đã vậy chỉ cần đợi người đã mã hóa đến để giải ra hoặc cảnh sát giải mã hóa là xong thôi tại sao chúng ta phải nhúng tay vào như thế là phi pháp đây

- cô không hiểu chuyện à trưa ngày hôm qua trước khi chú Minh bị bắt người đã mã hóa đoạn dữ liệu trên là tổng thư kí cũng gặp phải tai nạn đang hôn mê trong bệnh viện toàn bộ những người trong danh sách đều có chuyển công tác chỉ còn một mình chú Minh ở đây chịu trận chẳng phải chuyện này làm ra là nhằm vào chú ấy hay sao vậy thì cảnh sát ững có thể đã bị mua chuộc

nó đau đầu khi phải suy nghĩ mấy chuyện thế này

- tại sao người đó không phải cậu mà lại là tôi

- tôi chuyên về sao chép không phải dịch thuật

- nhưng tôi

- đừng nhưng nhịn nữa chú ấy cũng từng giúp ba cô mà cô không thể giúp chú ấy 1 lần hay sao

nó suy nghĩ hồi lâu rồi cũng quyết định

- thôi được rồi tôi sẽ giúp chuyện này chỉ cần dịch ra nội dung đó là xong đúng không vậy thì đưa đây tôi sẽ làm

- không phải bây giờ vì chúng tôi vẫn chưa có nội dung đó

- vậy thì ở đâu

- sở cảnh sát vào tối nay

-hả

.....

tối đó nó cùng 3 người kia tìm tới sở cảnh sát họ bắt đầu chia nhau ra hành động. Tuấn tìm cách đánh lạc hướng bảo vệ, Lâm thì tìm cách vô hiệu hóa camera trong thời gian nhất định còn Trung và nó thì tìm đường vô phòng lưu trữ. sau vài phút vật lộn nó cũng vô được bên trong. Trung giúp nó sao chép dữ liệu ra ngoài

- được rồi giờ cô mau dịch chúng ra đi

- hả ở ngay đây sao

- chứ còn gì nữa nếu không tôi đưa cô tới đây làm gì

- được rồi cậu tránh qua 1 bên đi

con nhỏ ngồi xuống ghế chăm chăm nhìn vào cái màn hình máy tính. 3' 5' 10' 15' trôi qua rồi mà con nhỏ vẫn chưa làm xong Trung giục nó

- cô mau lên đi

- tôi biết rồi cũng đang cố đây nhưng chúng dài quá máy tính cũng còn phải chạy nữa chứ

đúng lúc ấy điện thoại của Trung rung lên là Tuấn gọi tới

- alo 2 người xong chưa bảo vệ sắp lên rồi đó

- sao cậu không dữ lại Vinh vẫn chưa xong
- sao lâu thế tôi không dữ được nữa đâu ông ta nói là đến giờ đi tuần rồi
- biết rồi tôi cúp máy trước đây

tắt máy xong Trung quay ra nói vs con nhỏ

- cô mau lên đi bảo vệ sắp lên đến nơi rồi đấy
- đừng có giục nữa tôi còn lo hơn cả cậu đấy

con nhỏ luống cuống nên ấn lộn nút nên toàn bộ những gì làm xong đều bị xóa sạch

- tại cậu hết đây giờ thì xong rồi phải làm lại từ đầu rồi
- tôi xin lỗi nhưng cô mau lên đi
- biết rồi

nói xong con nhỏ lại làm lại từ đầu 5' nữa trôi qua mọi việc gần như hoàn tất cũng là lúc bảo vệ lên đến nơi Trung ra ngoài nhìn thấy bảo vệ lên đến rồi Trung chạy lẹ vô trong hò con nhỏ

- không kịp nữa rồi bảo vệ đã lên đến cầu thang
- sao chứ cậu định làm gì

Trung ngó quanh rồi quyết định tắt điện đi rồi nắm lấy tay con nhỏ kéo nó ngồi nép vào gầm bàn khiến nó bất ngờ chỉ kịp nhấn phím enter rồi tắt cây máy tính ở phía chân bàn. cả 2 cùng lo sợ nín thở chờ đợi giây phút đó đi qua Trung luôn nắm chặt lấy tay con nhỏ như đang bảo vệ nó. lúc này cả 2 đang ở sát gần nhau mặt cách mặt có vài cm. Người bảo vệ đèn pin vào phòng qua

cánh cửa kính thấy mọi thứ vẫn bình thường nên anh ta chỉ đứng lại giây lát rồi đi ngay. bấy giờ cả hai mới dám thở mạnh. con nhỏ cố đứng dậy nhưng vì trời tối đen như mực chẳng còn nhìn thấy gì, nó cũng quên mất một điều rằng tay nó Trung vẫn đang nắm chặt nên vừa đứng dậy nó lập tức bị lổ kéo trở lại nó mất đà mà ngã nhào ra người của Trung giờ thì môi đã chạm môi dù chỉ là vô tình nhưng nó cũng đã hôn Trung nó bất ngờ nên bất động giây lát chẳng biết khung cảnh lúc này là gì đây mắt con nhỏ sáng hơn lúc nào hết nó nhìn thấy rõ mặt của Trung nên vội vàng đứng dậy khiến đầu bị đập trúng chiếc ghế sau lưng nó khẽ nhăn mặt kêu lên "á"

Trung nghe vậy liền vội vàng ngồi dậy lần mò tìm cái công tắc bật cho điện sáng trở lại

- cô không sao đấy chứ đầu có đau lắm không

nó lắc đầu

- tôi không sao à phải rồi

nó nói lắp lửng rồi quay qua nhìn máy tính nó vội vàng mở ra xem

- ôi may quá mọi thứ đã xong rồi cậu xem đi.

Trung nhìn vô máy tính thấy đó chỉ là biên bản của 1 cuộc họp nên yên tâm đẩy lại phần dữ liệu vừa rồi vào máy chủ

- sáng mai khi họ xem xong chắc mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi

con nhỏ gật đầu

- giờ ra ngoài thôi

sau khi ra được đến ngoài gặp lại Tuấn và Lâm họ mới có thể yên tâm họ gọi taxi để quay trở về nhà. con nhỏ nghĩ đến chuyện ban nãy trong phòng

khiến nó đỏ bừng cả mặt. Trung hỏi nó

- cô có sao không

- há

- à phải rồi có lẽ do ban nãy trong phòng

con nhỏ sợ Trung nói ra chuyện đó nên vội vàng ngắt lời

- tôi.... tôi không sao

- vậy thì may quá tôi đang lo ban nãy tôi tắt điện làm cô sợ

- à cái đó vậy ban nãy cậu cứ nắm chặt tay tôi

- tại tôi lo cô sợ tối nên mới làm như thế giờ cô nói không sao thì may rồi

ra là vậy Trung vì lo cho nó nên luôn nắm chặt tay nó cho nó một chỗ dựa cho nó thấy nó luôn được bảo vệ. sau khi mọi chuyện kết thúc ai về nhà nấy

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 69

sáng hôm sau. cục thanh tra sau khi làm rõ sự việc từ những nội dung mà con nhỏ dịch ra trước đó và bổ xung 1 số giấy tờ chứng thực mọi chuyện cũng được giải quyết ba của Nam cũng đc trả tự do trở về nhà,cánh báo chí cũng rời khỏi nhà Nam trả lại sự yên bình cho nơi đây. tối đó Bác Minh có tổ chức 1 bữa tiệc gọi là giải hạn đồng thời cũng muốn cảm ơn mọi người đã giúp đỡ,nên con nhỏ dĩ nhiên là được mời tới. vừa thấy nó đến ông Minh vội vàng tiến lại gần

- ồ cháu đây rồi ta cứ ngóng cháu mãi

- cháu xin lỗi vì đã tới trễ

- không ta không hề có ý trách cứ gì cháu chỉ là ta mong cháu tới để nói lời cảm ơn ta nghe mấy đứa nói chuyện này được giải quyết êm thấm là nhờ cháu

- cháu thì có làm được gì đâu tất cả mọi người cũng giúp đỡ mà với lại chuyện của ba cháu bác cũng giúp đỡ cháu nên cảm ơn bác một tiếng mới phải và cháu làm việc này cũng là trả ơn cho bác

- cái con bé này ơn huệ gì chứ ta với ba cháu vốn là bạn thân sao có thể bỏ lơ khi khi bạn gặp khó khăn được chứ

nói rồi ông xoa đầu con nhỏ rồi bảo

- Vinh đã lớn thật rồi biết nghĩ cho mọi người ăn nói cũng chừng chặc nữa

chẳng bù cho thằng Nam nhà bác còn suốt ngày ăn chơi lêu lổng

ông vừa nói xong thì Nam từ đâu bước tới

- ba lại nói xấu con nữa rồi

con nhỏ nhìn 4 người đang tiến lại gần mà nói

- đâu có bác ấy đang khen tôi đấy chứ

- ta chỉ nói sự thật thôi mà con vẫn còn trẻ con lắm

- ba

- thôi được rồi mấy đứa ăn uống rồi nói chuyện đi ta vô trong này 1 lát

- vâng

Nam nhìn con nhỏ rồi bảo

- hôm nay trông em khang khác thế nào

nghe vậy 3 người còn lại cả nó cũng quay ra nhìn mình

- tôi khác thế nào

- phải đấy khác ở đâu

- đẹp hơn hôm qua

tất cả đều quay ra khẽ cười. Con nhỏ quay ra nói với Nam

- tôi nói cho cậu biết điều này nhé

- ừ em nói đi

- đã bao lâu rồi cậu chưa đi khám mắt

- chắc 1 năm mà sao em lo cho anh à

- à tại tôi thấy hình như mắt cậu hồng rồi

ai cũng hiểu con nhỏ cố ý trêu Nam nên quay ra cười. để phá vỡ cái không khí ấy Nam cố nói sang chuyện khác

- mình kiếm chỗ khác chơi đi ở đây chỉ toàn chuyện của mấy người cao tuổi thôi

- cậu định đánh trống lảng đấy à

- không làm gì có anh muốn đi chỗ khác thật mà ở đây chán quá

Nam vừa nói vừa đẩy mọi người đi dần ra phía cửa. ông Minh nhìn thấy nên gọi lại

- nè mấy đứa định đi đâu thế

- tụi con đi chỗ khác chơi chứ nơi này đâu có phù hợp với đứa tre như con

- vậy mấy đứa đi chơi cho cẩn thận đấy nhé

- vâng con biết rồi bố cứ vào với mấy ông bạn của bố đi à mà bố bảo mẹ tối nay con về muộn đấy nhé

- ừ

mọi người kéo nhau ra phía cổng

- giờ đi đâu đây

Tuấn lên tiếng

- hay ra quán cà phê cầu Rồng chơi đi nơi đó cậu chưa đi đúng không Vinh

- ý kiến hay đấy muốn tìm nơi để chơi đương nhiên phải hỏi Tuấn rồi

- mà đi bằng cái gì

con nhỏ hỏi trúng điều cần hỏi khiến mọi người quay ra nhìn nhau

- hay đi xe của tôi

- nhưng xe đó chật lắm cùng lắm chỉ được 3 người

- vậy mấy người đến đây bằng gì

- tài xế nhưng họ đều về cả rồi

- lúc bây giờ mới biết cần 1 chiếc xe biết bao

con nhỏ bấy giờ mới lên tiếng

- hay là gọi thêm 1 chiếc taxi đi

- vậy cũng được

nói là làm luôn Lâm gọi điện cho taxi quen tới đón nhưng có vẻ tắc đường nên đến hơi muộn khiến họ chờ dài cả cổ. Tuấn lên tiếng

- đợi lâu thế này sợ không còn bàn đâu

- cũng phải nơi đó đông khách lắm

- hay các cậu đến đó trước đặt bàn tôi ở đây đợi taxi rồi đến sau cũng được

- nhưng đâu thể để mình em đi sau với lại xe cũng không đi được tới bốn người

Trung im lặng cả buổi tối giờ mới chịu nói

- vậy 3 người đi trước đi tôi ở lại với Vinh rồi đi sau

- cứ vậy đi

nói rồi 3 người kia lên xe đi trước còn Vinh và Trung đợi thêm lát nữa rồi cũng lên taxi

- Trung

- sao

- cảm ơn

- về điều gì

- chuyện ở Mỹ tôi nghĩ rằng tôi đã nợ cậu 1 lời cảm ơn

- vậy thì chẳng phải tôi đã nợ cô tới 2 lần xin lỗi à xin lỗi xin lỗi nha

con nhỏ nhìn cậu rồi khẽ cười

- chuyện trước đây sẽ bỏ qua hết sau này tôi và cậu có thể làm bạn chứ

- sao có thể như thế đc tôi phải làm điều gì đó thay cho lời xin lỗi chứ

- há

con nhỏ ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì

- cô còn nhớ tôi từng nói bóng tối cũng có vẻ đẹp riêng của nó chứ

- ừ

- cô còn muốn xem điều đó không

- bây giờ sao

- phải

cậu vừa nói vừa nhìn lên chiếc đồng hồ trên tay

- nếu bây giờ đi có lẽ vẫn kịp để xem phần đẹp nhất đi chứ

- nhưng còn 3 người kia

- cô gọi cho họ nói có việc bận phải đi không đến được

- ừ

nó quay ra gọi điện cho Nam

- alo

- sao em vẫn chưa tới bọn anh đặt bàn xong cả rồi

- tôi... tôi có việc nên phải đi nơi khác cùng với Trung mọi người cứ chơi vui vẻ nha

- sao lại thế đã hẹn đến đây rồi mà 2 người đi đâu

- có hì lúc về tôi nói sau nha

con nhỏ nói mau rồi vội tắt máy vì nó sợ nó nói dối sẽ bị phát hiện ra. nó để Nam ở đầu dây bên kia gọi với vào điện thoại mà không có ai trả lời. Lâm hỏi Nam

- 2 người đó đến chưa

- không đến

- sao

- bảo là đi đâu đó nên k đến đc

nói rồi Nam cũng đứng dậy

- tôi phải đi tìm hai người đó mới được

nhưng bị Tuấn lôi lại

- để cho 2 người đó có thời gian nói chuyện riêng biết đâu sau hôm nay những khúc mắc lỗi lầm của trước đây có thể được giải quyết hết

- nhưng mà

- không nhưng gì nữa đằng nào cũng đến đây rồi bia cũng đã gọi ăn uống no say rồi hăng về

Trung quay ra nói với bác tài

- chú cho chúng tôi đến phố cổ với ạ

người tài xẽ nghe vậy khẽ cười

- hai đứa định đến đó hẹn hò à đúng là biết chọn địa điểm đấy nhỉ hôm nay có lẽ thả đèn trời đúng không

- chú ơi chúng cháu không phải quan hệ đó đâu à mà đèn trời là sao chứ

- đến đó rồi biết

khi đến nơi vừa bước xuống khỏi taxi Trung đã nắm lấy tay con nhỏ kéo nó chạy đi.

- đến nơi rồi may quá vẫn kịp lúc
- tốt cuộc cậu muốn cho tôi xem thứ gì
- chuẩn bị nha 3 2 1 quay người lại đi

theo lời Trung con nhỏ quay người lại đúng lúc ấy toàn bộ ánh đèn điện khắp nơi đều bị tắt lịm

- đừng sợ tôi vẫn ở đây cố chờ đi điều kì diệu sẽ đến sớm thôi

cậu quay ra nhìn nó nói nhỏ nhẹ. nó nghe cậu nói vậy liền nhìn xuống tay nó vẫn đang nắm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của cậu. lúc bấy giờ hàng ngàn ngọn bắc được thắp lửa đỏ sáng lên từng cánh tay một nhấc ra khỏi những chiếc đèn lồng khiến chúng từ từ nối đuôi nhau cùng bay lên trời tạo nên một cảnh tượng tuyệt đẹp

nó nhìn thấy vậy vô tình thốt lên

- oa đẹp thật đấy

nó cứ thế mãi ngửa cổ lên trời nhìn những đốm sáng

- cô có biết vì sao nó lại đẹp đến vậy trong khi chúng cũng chỉ là những chiếc đèn lồng bằng giấy bình thường hay không

nó ngừng nhìn mà quay qua chăm chú nghe cậu nói

- không

- nó đẹp là bởi vì có bóng tối làm nền cho chúng, chúng chỉ thật sự rạng rỡ

khi tương phản hoàn toàn với bóng tối hay nói theo cách khác nếu không có màn đêm đen ấy chẳng ai biết ở đó có đèn lồng

- vậy đây chính là nét đẹp thực sự của bóng tối mà cậu muốn cho tôi thấy

- phải cô đừng nghĩ bóng tối luôn đáng sợ cô thử nhìn nó theo 1 khía cạnh khác nó cũng đáng yêu như màu xanh của bầu trời ban ngày vậy hãy vượt qua nỗi sợ hãi đó đi

- hôm nay tôi mới thấy một con người khác ở cậu

- hả

- cậu khác với con người lạnh lùng vô cảm con của ngang bướng của mọi ngày hôm nay cậu cũng chiết lí tình cảm và cũng rất lãng mạn nữa nhưng mà tôi nói cho cậu biết chuyện này tôi không còn cảm thấy sợ bóng tối cũng được 1 thời gian rồi vậy nên cậu có thể bỏ tay tôi ra đc rồi

cậu nghe nó nói vậy ngại ngừng buông tay nó ra. ai mà nhìn vào họ lúc này sẽ nghĩ rằng đó là 1 đôi uyên ương mới làm lành với nhau

- vậy cô vui vì buổi tối hôm nay chứ

- ừ rất vui

- vậy xem như là tôi đã trả xong nợ cho cô rồi

-nhưng mà hình như tôi lờn rồi đúng không

cả hai quay ra nhìn nhau cười rồi cùng đứng ngắm nhìn lên bầu trời

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 70

khi cả 2 đang ngắm nhìn những chiếc đèn trời đang bay lên cao dần thì Trung gọi tên nó

- Vinh

nó vẫn nhìn lên trời và đáp lại

- cô đừng đi có được không

nó hơi bất ngờ nên quay nhìn Trung hỏi lại

- đi đâu

- đi du học ý

- cái đó

nó ngập ngừng giây lát rồi hỏi

- nhưng mà tại sao

- trước đây cô lựa chọn đi du học chẳng phải là vì hiểu lầm giữa chúng ta hay sao bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong rồi vậy cô sẽ ở lại chứ

- đó có thể là cái cớ để tôi ở lại nhưng còn cậu đâu mới là lí do cậu muốn tôi không đi

nó hỏi Trung cũng phần nào đó đang hỏi lại chính bản thân nó, nó có thật

sự muốn đi hay không hay nó đang chờ đợi câu trả lời từ Trung, nó thực sự rất mong cậu sẽ giữ nó ở lại

- tôi.....tôi muốn....tôi không muốn

cậu cố dặn mãi nhưng chẳng thể thành câu

- cậu muốn tôi ở lại chứ

- muốn

- vậy thì vì sao

- vì tôi....tôi không muốn mất đi 1 người...bạn

cái lí do ấy thật chính đáng nhưng nỗi thất vọng lại đang hiển thị trên mặt nó đó không phải là câu trả lời nó mong đợi. nó khẽ nhếch mép cười trừ

- tôi cũng muốn ở lại cũng không muốn xa những người bạn ở nơi này nhưng có lẽ không có 1 lí do thực sự thuyết phục níu kéo tôi ở lại vậy nên

đúng lúc ấy một giọng nói trầm quen thuộc vang lên từ phía sau lưng của nó

- anh có thể là lí do khiến em ở lại đây hay không

chẳng biết anh đã ở sau nó từ khi nào nó hơi sợ giọng nói quen thuộc ấy nhưng vẫn quyết định quay lại người đó đúng là Duệ Minh người mà nó không muốn gặp lại nhất trong đời vì những tổn thương anh đã gây ra cho nó. dường như những niềm vui đối với nó chưa bao giờ là chọn vẹn, nó chỉ vừa cười trước đó chưa bao lâu giờ có lẽ mắt nó sắp có lệ

- anh nói gì

- anh hỏi là nếu anh ở lại và mong em tha thứ chấp nhận anh em sẽ đón nhận chứ

nó nuốt nước bọt vào trong có gì đó đặng đặng nơi cổ họng đó là câu nói nó muốn nghe nhất của 2 năm trước chỉ cần khi đó anh nói một câu rằng " anh xin lỗi" cũng phần nào xoa dịu lòng nó xoa dịu cái nỗi đau mà nó mang bên mình bấy lâu nay bởi khi đó với nó anh là tất cả. đối với nó những ngày bên cạnh anh là những ngày hạnh phúc nhất, ngay từ khi sinh ra nó đã là 1 đứa trẻ thiếu thốn tình cảm gia đình không có mẹ, ba nó thời gian ở công ty còn nhiều hơn ở nhà dù thương nó nhưng công việc bận bịu cả tuần chỉ nhìn thấy ba nó 1 lần vào sáng chủ nhật rồi thôi. ở trường cũng vậy nó thường xuyên chuyển trường học nên chẳng ai làm bạn được với nó quá lâu nhưng từ khi gặp anh thì lại khác lần đầu tiên có người chịu ngồi nghe nó tâm sự cả tiếng đồng hồ mà không hề than vãn, lần đầu tiên có người chịu ăn cơm với nó ba bữa 1 ngày, anh cũng là người luôn theo sát bên nó trong từng bước đi từng cuộc thi, là người nhẫn nại kể lại cho nó nghe nó đã quên những gì về ngày hôm qua khi mà trong đầu nó mọi thứ thật vụn vặt. chính vì thế nó đã đặt tất cả niềm tin ở nơi anh. nếu khi đó anh chỉ tình cờ đi ngang qua đời nó thì có lẽ nỗi đau nó mang cũng không dai dẳng thế này. nhưng đó là tất cả về 2 năm trước giờ đây thì lại khác nó sợ gặp phải anh trên đường sợ nghe tiếng nói anh phát ra từ nơi nào xung quanh nó và hơn hết nó sợ hai từ " xin lỗi" anh nói ra.

- tại sao anh lại ở đây chứ

- anh đã đi theo em

- nhưng tại sao

- anh mong một lời tha thứ từ em

- để làm gì chứ để anh lại tiếp tục bước vào cuộc sống của tôi hay sao

- anh...

- anh có biết khi nhìn thấy anh tôi sợ đến thế nào không biết bao nhiêu câu hỏi đã hiện lên trong đầu tôi khi đó rằng tại sao anh lại trở về tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi tại sao nhìn thấy anh tôi lại run rẩy thế này nhưng tất cả chúng chỉ có chung một câu trả lời tôi sợ anh tôi sợ một lần nữa tôi để anh bước vào cuộc sống của tôi

- nhưng chuyện của trước đây

- chuyện của 2 năm trước tôi không muốn nhắc lại nữa vì đó cũng là quãng thời gian tôi đau khổ nhất. tôi đã rất khổ sở để vượt qua thời gian đó vì thế làm ơn tránh xa cuộc sống của tôi ra đừng cố làm đảo lộn cuộc sống của tôi thêm nữa có như vậy tôi mới có thể nói cảm ơn anh vì đã bước ra khỏi cuộc đời tôi

anh giờ đây đang cầm nín trước những lời được thốt lên từ tận đáy lòng nó. không khí nơi đây sao lại im ắng và căng thẳng đến vậy. chẳng ai biết tâm trạng của 3 người họ lúc này vui buồn hay tức giận có lẽ họ là 3 cực khác biệt nên khi đứng chung 1 chỗ mới trở nên thế này

- tôi xin lỗi nhưng tôi phải về trước rồi

- tôi về cùng cậu

- không cần đâu cậu cứ ở lại xem tiếp hội đi rồi đi về xe sau giờ tôi chỉ muốn ở 1 mình thôi

nó rời đi trong ánh nhìn của 2 người thanh niên ấy. nó trở về nhà như người mất hồn, Nam khi trở về đúng lúc gặp nó nên gọi nói

- em với Trung đi đâu vậy có vui không

- không tôi xin lỗi nhưng có gì để sau nói giờ tôi mệt tôi muốn vô nhà nghỉ

cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn bộ dạng nó cậu biết có chuyện đã xảy ra

- vậy em đi nghỉ đi anh cũng vào nhà đây

chờ nó đi vô trong cậu cũng về nhà. nó bước vô phòng vất chiếc túi xuống giường rồi nằm xuống giờ đây nó chỉ muốn ngủ một giấc để khi tỉnh lại nó có thể quên đi quá khứ quên đi những gì đã xảy ra ngày hôm nay nhưng nó cũng biết điều đó là không thể vì bểu được nó đã quên đi từ 2 năm trước. sáng hôm sau nó bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa nó ra mở người đó là Vân Khải

- cậu đến đây làm gì thế

- tôi có thể vào nhà được không

- ừ xin lỗi cậu vô đi

nó rót nước đưa cậu

- cậu uống tạm nha nhà tôi chỉ có nước lọc thôi

- cảm ơn. tôi đến đây là có chuyện muốn nói

- chuyện gì mà cậu tìm đến đây lúc sáng sớm thế này

- tối qua tôi cũng có mặt ở Hội An

- nếu cậu muốn nói chuyện tối qua thì tôi không muốn nghe

- được rồi nếu vậy cậu chỉ cần xem cái này thôi là được rồi

nó chần chừ tỏ ý không muốn xem

- yên tâm đi trong đó chỉ toàn là hình ảnh của cậu thôi

- của tôi

- phải

Vân Khải lấy chiếc laptop từ trong ba lô ra và đưa cho con nhỏ xem 1 đoạn video. nó hơi bất ngờ vì trong đó là hình ảnh nó ở khu giải trí cái ngày mà nó chia tay Duệ Minh. người nào đó đã quay nó từ lúc nó bước chân vào khu vui chơi cho tới tận khi nó rời khỏi đó

- là ai đã quay nó không lẽ cậu biết tôi từ 2 năm trước sao

- không người quay là anh tôi Duệ Minh

- Duệ Minh vậy anh ta quay nó để làm gì hay anh ta quay nó vì cảm thấy lương tâm cắn rứt vì đã lừa tôi hay sao

- cậu nhìn nó mà không hiểu sao

- đó là tất cả những gì tôi thấy

- nếu anh ấy lừa cậu vậy anh ấy có đi theo cậu suốt mấy tiếng đồng hồ chỉ để quay mấy video thôi không

nói rồi cậu ta mở tiếp nhiều video khác nữa

- tất cả là cậu đẩy nó nhiều đến mức tôi không thể đếm hết

trong đó quả thực đều là nó của những ngày tiếp sau đó đều là những khuôn mặt lạnh không có chút biểu cảm nào và ở video cuối cùng là kết thúc bằng nụ cười đầu tiên của nó sau chuỗi ngày đau khổ đó

- thì ra anh ta đều biết hết tôi từng trải qua nỗi đau đó thế nào

- phải anh ấy đều biết vì anh ấy còn đau hơn cậu chỉ là cậu chưa từng thấy mà thôi. anh ấy cảm thấy có lỗi với cậu khi nói với cậu anh ấy đã gạt cậu nhưng cậu có biết đằng sau lời nói dối ấy là gì không

- là gì

- ba của cậu

- ba tôi ông ấy thì có liên quan gì

- tối qua sau khi trở về nhà tôi thấy biểu hiện của anh ấy lạ lắm cứ xem suốt thứ gì đó trong máy tính tôi đã tò mò nên hỏi và anh ấy đã nói rằng trước cái ngày cậu và Duệ Minh chia tay anh ấy đã nhận đc điện thoại từ ba cậu ông ấy yêu cầu anh ấy phải chia tay cậu trong im lặng mà không để cậu biết

- sao ba tôi lại làm thế

- có lẽ vì ông ấy quá thương và lo cho cậu.ba cậu nói rằng từ nhỏ cậu không được hưởng niềm hạnh phúc trọn vẹn vì không có mẹ nên không muốn cậu yêu sớm để rồi có ngày phải buồn tủi nơi đất khách mà đặc biệt không muốn cậu quen với một người mà gia đình không hạnh phúc

- không hạnh phúc tôi chưa từng nghe Duệ Minh kể về gia đình

- vì đó có lẽ là hố đen đối với anh ấy cha mẹ li hôn từ rất sớm mỗi người đều có 1 gia đình riêng nên ngay từ nhỏ anh ấy đã phải sống tự lập

- vậy là mọi chuyện đều bắt đầu từ ba tôi nhưng tại sao anh ấy không nói với tôi mà lại tự mình dựng nên một vở kịch

- vì đó có lẽ là cách nhanh nhất mà cậu không cần hỏi lí do nhưng chỉ có điều anh ấy không ngờ rằng cậu lại vì chuyện đó mà đau khổ đến thế

nó khẽ cười vì biết mình lại ngu ngốc thêm một lần nữa. nó đã ngốc suốt 2 năm trời.

- giờ thì cậu biết anh ấy không phải kẻ vì 1 trò cá cược mà làm tổn thương đến cậu rồi chứ

- nhưng mà cậu rốt cuộc là ai tại sao phải làm những việc này nó hình như chẳng hề liên quan đến cậu

- tôi. tôi sẽ cho cậu biết thêm 1 bí mật nữa vậy mẹ của Duệ Minh là mẹ hai của tôi

- sao

- phải như những gì cậu nghĩ ba tôi lấy gì Nhuận sau khi mẹ tôi mất. khi đó tôi còn nhỏ và anh ấy cũng vậy nhưng tôi có mẹ mới còn anh ấy lại mất cả hai vì thế tôi cảm thấy có lỗi với anh ấy nhiều lắm nhưng tôi không đủ can đảm để chia sẻ ba mẹ với người khác cho tới tận thời gian vừa rồi tôi xin ba mẹ đi du học mục đích là tìm anh ấy về để bù đắp lại quãng thời gian đó cho anh ấy. và chuyện này cũng vậy tôi mong một phần nào giúp được anh ấy

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 71

sau khi để con nhỏ xem hết mấy video Vân Khải mới hỏi con nhỏ

- mọi chuyện giờ đây cậu đã hiểu rằng trước đây anh Minh không hề cố ý làm tổn thương cậu vậy thì

câu nói của cậu ta bỏ lửng tại đó mong có sự đáp trả nhưng con nhỏ thì vẫn chỉ im lặng có giọt lệ trực trào ra nơi khóe mắt nó có cái gì như nghẹn ở cổ họng khiến nó chẳng thể thốt lên lời

- tôi....

ánh mắt của Vân Khải như thúc dục nó trả lời

- tôi... tôi biết tôi đã sai khi trách cứ anh ấy chuyện của quá khứ nhưng tôi cũng không thể tra hs ba tôi được chỉ vì ông ấy thương con tôi nghĩ rằng bản thân không xứng đáng với những gì anh ấy làm cho tôi vậy nên

câu trả lời của nó sắp được nói ra thì bỗng nhiên bị Vân Khải chặn lại

- dừng ở đây thôi 2 người nên gặp nhau đi tôi nghĩ rằng câu trả lời đó nên để anh ấy tự mình nghe dù vui mừng hay đau khổ thì cũng nên dứt khoát 1 lần có vậy mới cảm thấy nhẹ nhõm được

cậu ấy thì nghĩ vậy nhưng con nhỏ thì khác nó không biết giờ phải đối diện với Duệ Minh ra sao, gặp rồi thì biết nói gì làm sao nó có thể nói ra được những gì nó đang nghĩ đó là cả 1 vấn đề lớn đối với nó. thấy nó chần chừ

không nói Vân Khải nói tiếp lời

- ít nhất cậu cũng nên cho anh ấy một cơ hội nói chuyện trực tiếp trước khi cậu đi chứ

nó suy nghĩ hồi lâu rồi cũng đưa ra quyết định

- vậy thì thế này đi 2 ngày nữa tôi sẽ tổ chức 1 buổi party coi như là buổi liên hoan chia tay trước khi tôi đi hôm đó cậu và Duệ Minh cùng đến đi địa điểm và thời gian tôi sẽ nhắn tin cho cậu sau

sau khi Vân Khải rời đi con nhỏ quyết định tìm đến 4 người kia để nhờ giúp đỡ tìm địa điểm tổ chức. vì bởi lẽ dù đã sống ở nơi này gần 4 tháng nhưng ngoài những chỗ mà họ đưa nó tới thì nó chẳng biết nơi nào khác cả. Bức một nỗi nọ gọi cho ai cũng đều đổ chuông nhưng lại không chịu bắt máy.

ở bên phía 4 người kia, bọn họ đang chơi điện tử ở nhà của Nam vì là ngày chủ nhật nên cả bọn cùng được nghỉ nên tập chung hết lại ở đây điện thoại thì để rung rồi vất ở 1 xó nên chẳng ai biết rằng con nhỏ đang gọi tới. Nam vừa chơi vừa hỏi Trung

- hôm qua hai người đi đâu vậy

- Hội An

- để làm gì

- trả nợ

- nợ?

- ừ

- có chuyện gì diễn ra ở đó tại sao khi Vinh về cái mặt lại rầu rĩ như vậy.

vừa nói đến đây bỗng dừng Trung dừng chơi lại rồi ngấn người ra suy nghĩ. khi Nam thấy Trung bị thua nên quay sang thấy thằng bạn đang ngồi đờ ra đó nên lay cậu ta 1 cái

- nè sao đang chơi lại dừng lại xe bị đâm vô vách rồi kìa

khi đó cậu ta mới chợt hồi tỉnh cầm vội bàn phím lên. Tuấn thấy vậy đã xéo vô 1 câu

- chắc tối qua tỏ tình bị từ chối rồi chứ gì

Nam giật mình quay sang hỏi lại

- hả tỏ tình

Trung lập tức chối phăng

- làm gì có ai bảo chúng mày là tao đi tỏ tình nhưng mà cái đó cũng được coi là tỏ tình nhì

câu nói đó khiến cả bọn bất ngờ quay ra nhìn chăm chăm vào Trung

Lâm cũng ngừng hẳn không chơi nữa

- tỏ tình rồi à phản ứng của Vinh thế nào

- không phải tao là một người khác

- gì chứ mà là ai mới được

- bạn trai cũ

câu nói nào của Trung cũng khiến cho người khác tò mò rồi lại phải hỏi

thêm nữa

- ai ta thế nào trông ra sao
- điều quan trọng sao anh ta có mặt ở đây
- giữa họ đã xảy ra chuyện gì
- rốt cuộc thì Vinh có đồng ý quay lại với anh ta không
- chuyện của cô ta mà sao mấy người phải quan tâm thái quá lên thế
- nè mau nói đi chứ

Trung lắc nhẹ cái đầu như muốn nổ tung ra tức giận nói

- nói tóm lại cô ta chưa có đồng ý mấy đứa muốn biết thêm chi tiết tự tìm cô ta mà hỏi

cả bọn như thở phào nhẹ nhõm

- chỉ cần biết cô ấy không có đồng ý là được rồi

mặt ai nấy lại tươi tỉnh trở lại rồi họ lại quay về việc chính là chơi tiếp.

Bên phía con nhỏ, nó gọi cho mỗi người cả chục cuộc mà chẳng có ai chịu bắt máy nên quyết định sang nhà Nam tìm thử. nó đứng ở cửa bấm chuông liên hồi. Nam đang ngồi chơi nghe thấy tiếng chuông nên gọi lớn

- Di Sang ra mở cửa kìa chuông kêu này giờ rồi

nhưng rồi cậu ta chợt nhớ ra người làm đều nghỉ phép nên đành phải đứng dậy ra mở cửa

- Vinh à em sang đây có chuyện gì thế

- tôi

nó chưa kịp nói gì thì bị Nam chặn họng

- thôi có gì thì vào nhà rồi nói anh đang vội

nói rồi cậu ta kéo con nhỏ vô trong cửa và đóng cửa lại. lúc vào đến trong Nam lập tức ngồi xuống đánh điện tử tiếp bỏ mặc con nhỏ đứng đó. thấy nó Lâm quay ra

- cậu đến chơi à

Tuấn mắt chăm chú vào màn hình nhưng cũng không quên 1 lời chào cho nó

- có việc gì mà lôi được cô sang đây vậy?

còn Trung chỉ gửi cho nó 1 ánh mắt có chút không bình thường. Nam đang chơi thì bỗng nó với con nhỏ

- em uống gì thì vô trong bếp lấy hộ anh nha hôm nay người làm đều nghỉ phép hết rồi

Nam vừa nói rút câu thì Tuấn cũng nói luôn

- vậy cô lấy hộ tôi ly nước luôn nha đánh này giờ khát khô cả họng rồi

con nhỏ không kịp nói gì nên cũng đành phải vô trong bếp lấy mấy ly nước. vừa chuẩn bị nước xong nó bỏ vô khay định mang lên nhà thì nghe được tiếng Nam gọi với xuống bếp

- Vinh ơi trong tủ lạnh có pizza với quả em mang lên đây luôn hộ anh

thế là con nhỏ đành phải đèo bồng thêm cả cái bánh pizza và đĩa hoa quả

khiến tay nó chặt cứng, dù hơi khó chịu nhưng vì nó đến đây để nhờ cậy bọn họ nên đành nhẫn nhịn, lên đến trên phòng con nhỏ nhẹ nhàng nói

- đồ lên rồi đây

Tuấn vẫn đang chơi 1 tay quay ngược ra phía sau khua khua để lấy ly nước trên tay thật không may cậu ta vô ý làm đổ ly nước khác xuống sàn nước bắn tung tóe lên người con nhỏ mảnh vỡ thì văng ra khắp sàn. tiếng đổ vỡ làm cho cả bọn giật mình quay người lại thấy bộ dạng thảm hại của con nhỏ Tuấn không nhịn được cười. cơn tức giận trong nó dường như bị dập tắt lên tới tận đỉnh. Trung thấy nó vậy liền hỏi

- cô có bị sao không mảnh vỡ có bắn vào người không?

ít nhất cũng có người hỏi thăm nó khiến nó nguôi ngoai phần nào nó cố trấn tĩnh đặt đồng hồ xuống bàn rồi mới lớn tiếng quát

- từ sáng tới giờ tôi gọi cho các người cả chục cuộc nhưng có ai chịu nhấc máy không hay các người cứ chú ý mắt vào cái màn hình có ai chịu quan tâm đâu. lúc tôi sang đây chưa kịp mở miệng ra 1 chút nào mà tôi đã bị sai như người ở hết mang nước lại mang bánh tôi là người chứ có phải cái máy đâu giờ lại còn bị mấy người giễu cợt thế này nữa

tuôn ra 1 chàng rồi con nhỏ mới chịu ngưng lại. Tuấn thì đang cười bỗng chốc im bặt còn mấy người kia bị nó mắng lập tức đổ xô đi tìm cái điện thoại thấy có cả chục cuộc gọi nhờ của nó thái độ liền thay đổi hẳn tỏ vẻ hối lỗi

- tôi tôi xin lỗi tôi không cố ý mà

- anh xin lỗi tại chẳng mấy khi mới được chơi nên mới...

Tuấn vội vàng đổi chủ đề

- à phải rồi cô sang đây có phải có việc gì cần bọn tôi giúp không
- à đúng rồi tôi nhờ các anh giúp tôi tìm 1 địa điểm để tổ chức party

Nam hỏi lại

- em định tổ chức tiệc gì bao giờ thì tổ chức
- tôi định làm 1 buổi liên hoan chia tay trước khi tôi đi mà cũng chỉ còn hơn 1 tuần nữa là tôi đi rồi

Trung hỏi nó

- cô vẫn định đi thật sao

nó chần chừ đôi phút nhìn vào ánh mắt của Trung nó mới trả lời

- ừ tôi sẽ đi

Tuấn lên tiếng phá tan bầu không khí

- vậy cậu tìm đến tôi là đúng rồi tưởng chuyện gì chứ địa điểm ăn chơi tụ tập chẳng nơi nào là tôi không biết

- vậy thì tôi cảm ơn nha à mà 2 ngày nữa sẽ tổ chức party

nhắc đến tiệc bụng nó sôi cả lên đã mấy ngày nay nó ăn uống cũng chẳng nên hồn

nghe thấy bụng nó reo Trung hỏi lại

- cô chưa ăn sáng à

nó khẽ lắc đầu tỏ vẻ ngại ngùng

- chưa giờ tôi về nướng cái pizza rồi ăn cũng được vậy tôi về trước nha khi nào đặt được địa điểm thì gọi cho tôi

nó vừa quay ra định đi về thì Trung kéo tay nó lôi lại

- cô đi vô đây

cậu vừa đi vừa kéo nó theo vào đến bếp nhà Nam, làm cho 3 người kia cũng đi theo

- cậu lôi tôi vô đây để làm gì

- cô kêu đói mà

nói xong cậu quay ra lấy đĩa quả để trước mặt con nhỏ

- ăn tạm nó trong lúc chờ tôi

- hả

3 người kia trọn tròn cả mắt nhìn Trung đang nấu nướng trong bếp. 15' trôi qua Trung đem ra 1 đĩa bánh

- ăn không ngon lắm nhưng ít nhất cũng không đến nỗi khó ăn

Tuấn nhìn vào cái đĩa bánh bông 1 câu nhận xét

- nhìn không có chút thẩm mỹ nào hết nhưng ăn rồi sẽ nói tiếp

cậu ta vừa nói vừa cầu đôi đũa lên thì lập tức bị Trung dặt lại

- chê thì đừng có ăn ăn vào chết người đấy

- tôi đâu có chê nó là sự thật mà

Tuấn cố dành lại từ tay Trung cả 2 cứ rằng co mãi khiến con nhỏ nhìn chóng hết cả mặt. nó đưa tay ra cầm chặt lấy đĩa bánh

- để tôi ăn coi như làm chuột bạch 1 lần vậy

con nhỏ vừa nói xong lập tức 2 người kia cũng bỏ tay ra tất cả cùng nhìn con nhỏ từ từ đưa miếng bánh lên miệng 1 cách chậm rãi

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 72

thấy con nhỏ có vẻ khó khăn đưa miếng bánh lên miệng ai cũng nhăn mặt cho tới khi con nhỏ nói

- với trình độ này thì cũn được gọi là ngon

cả 3 liền há hốc miệng

- há

- ngon á

nó gật đầu lia lịa

- phải không tin ăn thử đi

và rồi mấy người bọn họ quyết định ăn thử.

- ngon đúng chứ_ con nhỏ hỏi lại như khẳng định 1 điều lời nó nói là đúng rồi tiếp tục ăn tiếp. thấy nó ăn trong vui vẻ Nam mới lên tiếng

- may thật đấy em bình thường lại rồi

con nhỏ khẽ cười bộ ban nãy trông tôi kinh khủng lắm hả

nó vừa nói rút câu cái gật đầu của Tuấn phản ánh nên sự thật. nhưng Nam lại xua tay

- không ý anh là chuyện của ngày hôm qua cơ thấy em về trong cái bộ

dạng thảm thương đó trông thật tội nhưng giờ em lại có thể vui vẻ thế này anh cảm thấy nhẹ lòng rồi mà rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khi đó vậy

- cảm ơn vì đã lo lắng cho tôi nhưng chuyện của ngày hôm qua tôi không muốn nhắc lại nữa

Lâm cố xua tan cái không khí ảm đạm khi đó bằng cách hỏi đi một hướng khác

- Vinh à tại sao cậu lại thích ăn bánh vậy tôi gần như không thấy cậu ăn cơm luôn

- cái đó 1 phần là do điều kiện sống ở Mỹ thay đổi tôi không có nhiều thời gian để ăn uống nên bánh là lựa chọn tối ưu

- không thể nào điều khiến 1 con người thay đổi cả thói quen ăn uống không thể chỉ vì điều kiện thay đổi được

- thực ra vẫn còn một nguyên nhân khác nữa

- đó là gì

- trời sinh tôi ra vốn đã khác biệt tôi bị dị ứng với tỏi và bông cải xanh.khi tôi ở Mỹ có 1 người đã đưa 1 chiếc bánh cho tôi và nói rằng " ăn bánh đi trong bánh không bao giờ có tỏi hay bông cải" và khi đó tôi đã cầm nó và ăn

- gì chứ khi đó cô ít nhất cũng 16 tuổi rồi mà tin vào điều đó sao bây giờ có rất nhiều loại bán có rau mà_ Tuấn vừa nói vừa ôm bụng cười

- pgair buồn cười lắm phải không tôi đã tin vào những gì người đó nói mà không hay biết rằng người đó nghĩ tôi lười ăn rau nên mới nói như thế. Đúng như con người ta đã nói " Niềm tin là 1 chất kích thích,thỏa mãn lúc ban đầu rồi tuyệt vọng về sau " vì tin và ăn cái bánh đó nên tôi đã phải nhập viện vì bị

dị ứng. sau lần đó tôi đã từng nghĩ rằng sẽ không bao giờ động vào chúng nữa nhưng rồi khi nhìn thấy bộ mặt lo lắng của người đó khi bên giường bệnh của tôi tôi lại cảm thấy chân trọng những chiếc bánh.

-có vẻ như là 1 câu chuyện buồn nhỉ

- bỏ qua điều đó đi tôi chỉ kể bừa thôi,mà cái bánh này ngon thật đấy tôi có nên tổ chức tiệc tại nhà rồi nhờ cậu nấu không nhỉ,Trung

- tôi không biết nấu gì hết để học được món bánh này tôi đã mất gần 4 tháng trời đấy

.....

2 ngày sau tại buổi party

hôm nay mọi người trong lớp học của con nhỏ đều được mời đến cả và đương nhiên bao gồm cả người anh trai Tiểu Bạch rồi. Mọi người giờ đây đang nói cười vui vẻ trò chuyện rôm rả chuẩn bị nhập tiệc chính thức. Con nhỏ bước ra với bộ cánh lộng lẫy được 4 anh chàng kia tặng

- woa hôm nay em đẹp lắm đấy

- có phải khen đều không đó

Nam vội vã đưa 2 tay lên đầu

- anh thề mà không tin hỏi bọn họ mà xem

Tuấn đang nhấp nháp ly rượu trên tay cũng bị Nam cố ấn đầu xuống khiến cậu ta bực mình liền quay qua phản kháng

- gì vậy trời không nhìn thấy tôi đang uống hả cô ấy xinh hay xấu liên quan gì đến mày cứ làm như là nhà có mỗi đứa em gái không bằng suốt ngày

đi khoe

Nam nghe vậy liền khoác tay qua vai con nhỏ

- ừ đấy thì sao bộ không có em gái để mà khoe nên mày tức à

Lâm đang nói chuyện với Trung cũng quay sang tiếp lời

- gì vậy chứ thay đổi mục đích rồi à từ bạn gái trở thành em gái rồi à

Rồi cả Tiểu Bạch đi từ ngoài vô nghe vậy liền hỏi ngay

- em gái của tôi ai cho các cậu dành

Con nhỏ nhìn thấy Tiểu Bạch liền cười rạng rỡ

- em có nhiều người anh trai rồi thêm một người nữa cũng không sao mà

anh xoa nhẹ đầu con nhỏ

- phải đấy em gái dễ thương thế này ai chả muốn có nhưng mà hơi tiếc đấy tiệc chúc mừng của em anh còn chưa ăn mà giờ lại là tiệc chia tay rồi

- cho em nợ lần này đi nếu như có duyên gặp anh lần nữa dù là ở đâu em cũng nhất định mời anh ăn 1 bữa

tất cả đang vui đùa mặt con nhỏ bỗng biến sắc khi nhìn thấy 1 người đang bước vào từ phía cánh cửa người đó không khác là Duệ Minh đi liền phía sau là Vân Khải. Tuy hôm nay con nhỏ không cong phản ứng gay gắt như những lần trước gặp mặt Duệ Minh nhưng lần này ít nhiều con nhỏ cũng thay đổi sắc mặt nụ cười cũng vụt tắt. Trong căn phòng khi đó chỉ von nhỏ Duệ Minh Vân Khải và cả Trung hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Vân Khải mau chóng kéo Duệ Minh tiến đến gần choox con nhỏ đứng

- chào

con nhỏ đang trong cái bộ dạng thất thần cũng chào lại

- ừ chào

- như đã nói tôi đưa anh ấy đến rồi cậu cũng nên....

- anh nói chuyện với em chút được không

- vậy thì ra ngoài đi đừng làm hỏng bầu không khí ở đây

nói xong cả 2 đưa nhau ra ngoài khiến cả bọn mấy người nhìn theo chẳng hiểu gì. Lâm quay ra hỏi Vân Khải

- cậu đưa ai đến đây vậy

- anh trai tôi

- cậu có anh sao từ bao giờ vậy

Tuấn cốc đầu Lâm

- sao mà ngu vậy anh thì đương nhiên có trước lúc sinh ra rồi

Câu nói của Tuấn khiến Vân Khải như nghẹn đứng cổ họng không trả lời thêm điều gì nữa. Nam quay ra hỏi Trung

- hai người đó biết nhau lẽ nào

- phải là người yêu cũ của Vinh tên Duệ Minh

- cái gì sao lại tới tận đây chẳng phải nói là Vinh từ chối rồi hay sao

Trung không trả lời mà quay người bước đi hướng khác

- nè mà y sao vậy sao không nói gì mà bỏ đi sao lại để bọn họ như thế mau chạy ra đi

Trung vẫn im lặng khiến Lâm cũng phải lên tiếng

- thằng Nam nói đúng đấy mà y ra ngoài đó xem sao

Trung hất cánh tay của Lâm đang đặt lên vai mình ra

- vậy còn hai chúng mà y vẫn ở đây chẳng phải chúng mà thích Vinh còn gì

Lâm buông 1 câu

- tao đối với Vinh chỉ là bạn bè trước đây chỉ là muốn chêu đùa nên mới hành động như thế thôi

Nam cũng thanh minh

- đúng tao thích Vinh như cô ấy không thích tao và tao nghĩ là tao nên chấp nhận sự thật đó nhưng còn mà thậm chí còn chưa cho cô ấy biết tình cảm của mình đã vội từ bỏ sao

Trong lúc ấy ở ngoài đại sảnh

- anh xin lỗi chuyện của trước đây

- xin lỗi anh nghĩ là em còn tư cách để nghe những lời nói đó sao. Chuyện của trước đây.. em đều biết cả rồi

- là tại anh, anh đã làm em thất vọng nhiều

- em không trách anh cũng không thể trách được ba em vì cả hai người đã làm những điều đó vì lo cho em nhưng nếu khi đó anh chịu nói cho em biết

thì bây giờ em đâu cảm thấy khó xử thế này. Em thậm chí còn không thể biết được mình nên vui hay nên buồn khi biết được sự thật ấy

- anh xin lỗi vì làm em phải khó xử thế này hãy để anh bù đắp những lỗi lầm của trước đây. anh tin mình đủ khả năng chứng minh cho ba em thấy anh sẽ làm cho em được hạnh phúc

Đúng lúc ấy lời khiêu khích của Nam tạo ra 1 tác động lớn thôi thúc Trung chạy ra ngoài. Cậu tiến lại gần chỗ con nhỏ cầm lấy tay nó

- không cần đâu việc làm cho cô ấy hạnh phúc cảm thấy vui vẻ mỗi ngày tôi sẽ làm

nói rồi cậu quay sang nói nói với con nhỏ

- giờ tôi nói cho cậu 1 cái cơ để ở lại nha TÔI THÍCH CẬU

Câu nói đó được nói ra khiến ai nấy đều sững sờ tình cảnh lúc này như 1 mớ bòng bong không biết phải gỡ từ đâu nữa. Nhưng khi bình tâm trở lại nó biết ngoài nó a sẽ chẳng ai cởi được nút thắt này. Nó cố nhắc tay nó ra khỏi tay Trung

- cái cơ đó dù tôi cũng mong muốn đẩy nhưng mà chỉ cậu nói ra không đúng thời điểm rồi nếu như ngày hôm qua cậu nói ra điều đó chuyện này biết đâu sẽ khác đi

nó nhìn nó có 1 sự thất vọng nào đó nơi sâu thẳm trong cậu còn đối với Duệ Minh dường như vừa lóe lên 1 tia hi vọng

- nhưng cậu trả lời cho tôi biết cậu có quay lại với anh ta không

- tại sao cậu phải muốn biết điều đó

- vì chỉ có khi đó tôi mới biết được tôi còn có thể hi vọng không

- cậu có thể ở đây nghe nếu như muốn biết câu trả lời

nói rồi nó hạ giọng quay qua phía của Duệ Minh. Nó nhìn thấy ánh mắt mong ngóng câu trả lời từ nó của Duệ Minh

- em.... em cũng xin lỗi vì không thể chấp nhận yêu cầu đó từ anh có lẽ phải làm anh thất vọng rồi

- ý em là sao chứ hay em thực sự không còn chút tình cảm nào đối với anh

- nếu nói không còn chút tình cảm nào đối vs anh thì chính là em nói dối

- vậy thì tại sao

- em tin anh hiểu em hơn ai hết chẳng ai trên đời muốn bị lừa gạt cả

- nhưng mà chuyện đó đã được giải quyết rồi mà

- nhưng cho dù là trước đây hay bây giờ thì anh cũng đã lừa em một lần em xin lỗi nhưng em không thể chấp nhận được điều đó

không để ai kịp nói thêm lời nào nó tiếp lời

- bây giờ 2 người có thể vào tiếp tục bữa tiệc với tư cách là bạn của em hoặc có thể ra về nếu 2 người muốn. Nói rồi nó không chờ quyết định của 2 người đó mà một mình tiến vào căn phòng. Trong lòng nó giờ đây đương nhiên có chút trống trải vì nó vừa mới từ chối 2 người đàn ông mà bất kì cô gái nào cũng mong muốn có được

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 73

khi cả 3 cùng bước vào trong không khí trong căn phòng trở nên trầm mặc đến lạ thường. ai cũng cố gắng nụ thêm 1 nụ cười nhưng cũng chẳng làm cho không khí nơi đây khá khấm lên là bao. Nam kéo Trung lại gần phía mình mà hỏi

- sao rồi

- sao cái gì

- Vinh có chấp nhận tình cảm của mày k

Trung đáp lại 1 từ cụt ngủn khiến ai cũng hụt hẫng

- k

Tuấn hỏi nửa chừng như ngờ ngợ điều gì đó

- không lẽ Vinh quay lại vs hẳn

câu hỏi của Tuấn khiến cả bọn đều chăm chăm nhìn vào Trung. Lâm cũng không ngoại lệ mà buông ra 2 từ

- thật sao

họ chỉ dừng việc nghi vấn đó lại cho tới Trung nói tiếp cái từ

- không

Tiểu Bạch nhìn vào con nhỏ mà nói

- vậy là cả 2 đều bị từ chối tôi bắt đầu cảm thấy phục dần đưa em gái này rồi

Nam cũng vỗ vai Tiểu Bạch mà nói

- phải đẩy tính ra cũng 6 người bị nó từ chối rồi chứ ít gì

cả 2 cùng lắc đầu ngán ngẩm nhìn theo nó. còn nó giờ đây thì đang nhìn về 1 góc trống của căn phòng, trong nó có 1 phần hối tiếc về quyết định khi này nó không hề có ý định làm tổn thương cả 2 chỉ là nó không muốn sát muối thêm vào nỗi đau 1 người vì chịu tổn thương từ nó. Nếu Trung chịu nói mọi chuyện sớm hơn 1 chút có lẽ đối vs cả 3 cũng không khó xử đến vậy.

Sáng hôm sau nó dậy từ rất sớm chuẩn bị để ra sân bay vì hôm nay là ngày ba nó từ Pháp trở về. vì mong ngóng ba nó nên nó tới sân bay từ rất sớm đợi gần 2 tiếng đồng hồ ở đại sảnh. lúc chuyển bay hạ cánh được chừng 15' nó nhận được cuộc gọi từ ba của nó, nó vội vàng đứng bật dậy nhìn về phía cửa A

- alo ba à ba đang ở đâu rồi con đang ở cửa A đợi ba nè

1 giọng nói chậm rãi xuất hiện ở đầu dây bên kia

- con gái ba xin lỗi ba chưa thể về được

nghe được câu đó nó hụt hẫng biết bao kèm theo đó là sự lo lắng

- ba tại sao ba lại không thể về không lẽ bệnh của ba bị sao à có nghiêm trọng k ba hay để con bay sang đó ba ba đợi con nha

con nhỏ tuôn ra 1 tràng khiến ba nó chẳng kịp giải thích

- không đâu con gái ba không sao hết chỉ là ba gặp chút trục trặc ở khâu xuất cảnh ở sân bay thôi ba phải đợi họ xác nhận về chứng từ trắng án của vụ việc ở VN

- vậy hôm nay ba sẽ không về được sao nhưng ngày mai là con đi rồi

con nhỏ nói với cái giọng thê lương nhất có thể khiến ba nó cũng phải sụt sùi nhưng ông cũng phải đành xin lỗi nó vì k thể gặp nó trước khi nó đi được

- ba xin lỗi con gái con chịu khó một mình sang Anh nha ba cũng đã nhờ người sắp xếp cho con rồi.ba cũng tin là con sẽ lo liệu tốt mà phải k

- con không lo những điều đó chỉ là lâu lắm rồi con chưa gặp ba

- yên tâm đi con gái khi điều kiện cho phép ba sẽ sang đó để thăm con cố lên con yêu

cuộc nói chuyện của 2 ba con sau 1 hồi sụt sùi sụt sướt thì cũng đã đến hồi kết con nhỏ tắt máy và quay trở ra ngoài thì nó vô tình gặp Duệ Minh và Vân Khải. nó hơi bất ngờ nên cũng đứng lại chào hỏi

- anh,anh đi đâu vậy

- chào em,nhiệm vụ của anh ở đây cũng xong rồi nên có lẽ anh phải đi thôi

- nhiệm vụ anh nói gì em không hiểu

Duệ Minh quay sang nói với Vân Khải

- chú giúp anh vào làm thủ tục trước lát anh sẽ vào

nhận thấy mình bị đuối khéo nên Vân Khải không nói gì thêm mà kéo hành lí đi trước. đợi Khải đi khuất hẳn Duệ Minh mới kéo con nhỏ ngồi

xuống ghế chờ và bắt đầu nói

- có 1 sự thật mà anh muốn nói vs em

con nhỏ tỏ ra nghi ngờ k hiểu anh đang nói gì bày ra cái dấu hỏi to tướng trên mặt

- thực ra anh không hề có ý định trở về Việt Nam ngay cả khi Khải tìm đến và kêu anh về đoàn tụ vs mẹ và dượng

- vậy anh về đây k phải để tìm em sao

- k anh về đây thực sự là để tìm em nhưng hãy nghe anh nói hết đã.

nhận thấy sự hấp tấp của bản thân nó quyết định k nói thêm mà chỉ ngồi nghe

- nhưng anh đã quyết định về khi Diland gọi điện cho anh vào tối hôm trước khi anh trở về đây. cậu ấy nói rằng muốn anh quay trở về để xác định rõ tình cảm đối với em cho dù có chuyện gì xảy ra thì ít nhất cũng phải giúp em vượt qua cái bóng đen mà anh đã tạo ra. anh nhận ra mình nợ em quá nhiều và anh nên làm điều gì đó nên đã quay lại

con nhỏ có vẻ sững sốt dù không mấy quan tâm đến chuyện này lắm

- vậy anh nói muốn quay lại với em là

- anh xin lỗi vì đã nói dối em thêm một lần nữa nhưng tình cảm của anh đối với em trước nay vẫn như vậy chưa từng thay đổi. em có biết lúc em từ chối anh vào tối qua anh đã vui mừng thế nào đâu anh cảm thấy rất biết ơn vì cái bóng đen dày vò em lâu nay cũng đã được gỡ bỏ. có lẽ anh là chàng trai duy nhất đi tỏ tình bị từ chối mà lại vui đến vậy. dù thế anh vẫn kìm nén những cảm xúc lại cho tới cuối bữa tiệc

thấy con nhỏ trầm lặng k nói gì Duệ Minh mới hỏi

- có phải em đang thầm cảm ơn Diland k

nó khẽ gật đầu

- phải em biết mình đã làm tổn thương cậu ấy quá nhiều nhưng lúc nào cũng thế cậu ấy luôn tìm mọi cách để giúp đỡ em dù k ở bên cạnh nhưng lại luôn cho em 1 sự bảo vệ tốt nhất

- cậu ấy thực sự quá tốt nhưng anh nghĩ cậu ấy k hợp với em đâu và anh cũng biết em đã trao tình cảm cho một người khác

- dạ ý anh là sao

- anh biết giữa em và cậu bạn tên Trung đó có 1 tình cảm đặc biệt có thể đó chưa hẳn là tình yêu nhưng anh biết nó lớn hơn cả tình bạn.

con nhỏ khẽ cười khi bị anh đoán trúng nhưng vẫn cố hỏi vấn lại

- sao anh lại nhận định như thế nhìn cách cư xử của em ánh mắt em nhìn cậu ta anh đều có thể nhận ra em rất trân trọng người đó

- bằng ấy là chưa đủ

- vậy anh nói cho em thêm một điều nữa nhé lần nào hai chúng ta gặp nhau cũng đều có mặt của cậu ấy và đương nhiên hôm nay cũng vậy cậu ta luôn đi theo em để có thể bảo vệ em 1 cách tốt nhất

nghe vậy con nhỏ vội dỗi mắt tìm quanh nhưng bị anh ngăn lại

- có 1 cách khác để tìm ra cậu ấy nhanh hơn

nói rồi anh kéo nó gần sát vào mình nói nhỏ vào tai nó

- em xứng đáng để có được hạnh phúc cho riêng mình hãy nhớ đừng để tuột mất cơ hội được yêu thương. còn giờ thì chờ xem người yêu thương em thật sự

câu nói của Duệ Minh vừa dứt thì lập tức có 1 chàng trai chạy tới từ phía xa kéo con nhỏ tách ra khỏi anh và đương nhiên người đó là Trung.

- 2 người đang làm gì vậy

con nhỏ dù hơi giật mình vì bị kéo ra 1 cách đột ngột nhưng trong lòng lại có chút gì đó vui sướng nó khẽ nhếch môi mỉm cười khi thấy bộ dạng có phần ghen tức của Trung lúc này. cũng nhờ vậy mà họ đã vô tình làm con nhỏ quên đi nỗi buồn ba nó không về ngày hôm nay khiến niềm vui dường như được nhân đôi con nhỏ quay ra cười tươi với Duệ Minh

- hình như anh đã đúng cách này hiệu quả thật

anh khẽ gật đầu đồng ý với nó

- anh phải đi rồi sẽ nhắn tin cho em sau

thấy thế Trung quay ra hỏi con nhỏ

- 2 người quay lại rồi sao

con nhỏ im lặng chẳng chịu nói gì khiến cho Trung càng cảm thấy bức bối. thấy von nhỏ cứ im lặng mặc cho Trung cứ hỏi mãi cậu quyết định kéo con nhỏ tới 1 quán nước ở gần đó

- cô uống gì

- tôi muốn về

nói rồi con nhỏ giả bộ đứng dậy nhưng bị Trung kéo lại

- ngồi xuống đó đi
- để làm gì
- ít nhất thì cũng nên nghe xem tôi muốn nói gì chứ
- vậy cậu nói đi tôi nghe đây

Trung ngập ngừng

- tôi... tôi thích cậu
- điều đó tôi đã nghe vào tối hôm qua nhưng tôi đã từ chối tình cảm đó vì cho đến giờ phút này tôi không thể biết rằng lời nào của cậu là thật lời nào là giả nữa tôi nghĩ là tôi cần 1 lời giải thích

- về chuyện gì

- khi ở Mỹ cậu nói kết quả của cuộc thi là thiên vị cho tôi vậy tại sao khi đó cậu không trực tiếp nói thẳng với tôi

- vì khi đó tôi nhận thấy bản thân đã có lỗi trong vụ tai nạn trước đó nên tôi chấp nhận về nước mà không truy cứu thêm

- tôi nói rồi tai nạn đó k phải do cậu mà thậm chí tôi còn cảm thấy biết ơn cậu nữa kìa

- vậy giờ...

- chưa đâu tôi còn nhiều thắc mắc lắm cậu nói cậu thích tôi tại sao ban đầu còn cố đuổi tôi đi rồi lại nói dối để kéo tôi ở lại

- vì khi mới trở về nước biết ton ông nội và mẹ bị như thế tôi giận lắm và luôn nghĩ rằng điều đó là do cô nhưng tôi lại chẳng thể trách cô được không

muốn để cô nhận ra tôi khi đó nên tôi chỉ muốn đẩy cô ra thật xa nhưng ai mà biết được cô lại kiên định đến thế và rồi tôi nhận ra cho dù tôi có tìm ra bao nhiêu cái cớ để lẩn trốn cô thì tôi lại càng xích lại gần cô hơn bởi vì tôi thích cô mất rồi

nói đến đây cậu chần chừ đôi phút rồi nói tiếp

- xin lỗi vì trước đây gây cho cô tổn thương lớn như vậy nhưng lúc đó tôi chẳng nghĩ ra cách nào khác để giữ cô ở lại. cho tới tận sau này tôi mới biết đó không phải sự thật

- khi nói ra những lời đó cậu vẫn đang nghĩ đó là sự thật sao

- mặc cười nhĩ tôi đã tin điều đó mà chẳng hề hoài nghi cô còn điều gì muốn hỏi k

- không

- vậy cô sẽ ở lại chứ

CÁI CỐ ĐỂ YÊU EM

Phong hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 74

đây là phần kết của bộ truyện Cái cố để yêu em. tôi đã dành 1 tuần để lên ý tưởng 1 tháng để viết lại và dành cả 1 năm để sửa chữa và viết cái kết cho truyện. đây là đứa con đầu lòng cũng là người lần đầu thử sức với công việc mới nên ngôn từ và nội dung còn nhiều thiếu sót không được trau chuốt vì thế mong các độc giả có thể bỏ qua cho các hạt sạn trong truyện. tôi cảm ơn vì bạn đã quyết định đọc tới cuối truyện.

con nhỏ nhìn Trung vs ánh mắt đầy tội lỗi

- tôi cảm ơn vì cậu đã giải đáp hết thắc mắc trong lòng tôi

nhìn cái thái độ mong chờ của Trung nó chẳng dám nói tiếp vì biết chắc sẽ khiến cậu thất vọng nhưng buộc lòng nó vẫn phải nói

- tôi xin lỗi vì đã nói dối cậu ngay từ đầu tôi không hề có ý định sẽ ở lại Việt Nam

Trung tỏ ra thất vọng trước câu trả lời ấy nhưng chỉ lát sau thôi cậu vực dậy được tinh thần liền quay ra nói với nó

- không sao chuyện đó bây giờ không quan trọng. điều cần quan tâm đối với tôi lúc này là tình cảm thực sự của em dành cho tôi để tôi hỏi em nha em thích tôi chứ

- hả tôi...

con nhỏ đang chần chừ nó định nói ra tình cảm thật trong lòng nhưng lại cảm thấy dè dặt e ngại nó cúi gằm cả mặt xuống mà suy nghĩ. nó không biết có nên thừa nhận tình cảm lúc này hay không. mà nếu nói ылthif phải nói gì bây giờ. nó lại càng không chắc đó có phải tình cảm thật của nó hay không. trong đầu nó cứ thế xuất hiện hàng ngàn những câu hỏi trong sự chờ đợi và lo lắng của cả nó và Trung. khi nhận thấy con nhỏ dường như khó mở lời Trung đành lên tiếng trước

- hay là thế này đi

Trung vừa cất tiếng khiến con nhỏ liền ngừng đầu lên

- chiếc đèn pin đó em còn giữ đúng chứ

nó suy nghĩ 1 hồi lâu rồi chợt nhớ ra chiếc đèn pin Trung đưa cho nó khi còn ở Mỹ 2 năm trước nó vội gật đầu để không để cậu đợi lâu

- vậy thì may quá dùng nó như câu trả lời vậy nếu câu trả lời là có thì hãy gửi lại chiếc đèn đó cho anh. anh nhất định sẽ tìm đến em nhanh thôi

- vậy còn không

- câu trả lời của em thật sự là không sao

- ý tôi không phải thế nhưng tôi muốn biết

- nếu là không hãy cứ im lặng mà đi thôi

cả hai đều đồng ý với quyết định đó và chia tay nhau tại quán nước. khi con nhỏ vừa rời đi Trung nhận được 1 cuộc gọi. nhận xong khoe miệng cậu cong lên giờ đây cậu đang nở 1 nụ cười.

- dù câu trả lời có thể nào anh cũng nhất định không buông bỏ.

về đến nhà con nhỏ thu dọn 1 lần nữa rồi kiểm tra tất cả để chắc chắn nó không bỏ sót thứ nào. nhưng khổ nỗi nó cứ vừa làm rồi lại vừa nghĩ tới những gì Trung nói nên mọi thứ đối tung cả lên chỉ riêng việc sắp đồ vào vali thôi cũng khiến nó phải làm lại mấy lần. có đôi lúc nó định cầm chiếc đèn pin lên để đến chỗ Trung nhưng rồi lại thôi và đặt nó về chỗ cũ. nó thậm chí đặt chiếc đèn pin ở dưới đayz tủ để ngăn hành động của nó lại nhưng cũng chính nó xới cả cái tủ lên để lấy được chiếc đèn pin ra ngoài. cho đến khi nó nhận thấy chuyện này cần phải được dừng lại vì nó đã quá chắc chắn về quyết định của bản thân nó liền cầm chiếc đèn pin rồi đi thẳng tới nhà Trung. Buồn thay khi con nhỏ đến Trung lại không có nhà cũng phải thôi chẳng mấy khi cậu ta trở về đó từ khi vụ tai nạn xảy ra. nó liền gọi điện cho cậu nhưng máy Trung luôn ở trong tình trạng máy bận khiến nó không sao liên lạc được ngòì đợi ở cổng nhà Trung được 1 lát con nhỏ đành đứng dậy vì chân cũng đã mỏi nhừ. con nhỏ tìm đến Trường nhưng Trung cũng không ở đó mà chỉ có đám 3 người còn lại

- Lâm cậu thấy Trung đâu không

- cậu đến muộn rồi cậu ta chỉ vừa mới đi khỏi đây thôi mà có chuyện gì mà sao trông cậu mệt dữ vậy

- à không có gì

- mà mai em đi rồi đã chuẩn bị mọi thứ xong hết chưa

- rồi mọi thứ xong hết rồi chỉ sách vali là đi thôi

- ừ vậy sáng mai tụi anh ra tiễn em

- ừ cảm ơn nhiều

- không có gì đâu mà em tìm Trung có việc gì có cần tụi anh nhắn hộ không

- nếu mấy người có gặp thì nhắn dùm tôi có chuyện muốn nói

Nam khẽ mỉm cười gật đầu nhẹ. con nhỏ đã quay người định bước đi rồi nhưng nó lại sợ nó đi rồi sẽ chẳng kịp gặp cậu ấy rồi những gì nó muốn nói sẽ chẳng được nói ra nên nó đành quay lại đưa cho Nam cái đèn pin

- cậu đưa cái này cho Trung dùm tôi nha nhớ phải đưa tận tay cậu ấy đấy

- ừ anh biết rồi

Đợi Nam hứa chắc nịch 1 câu rồi con nhỏ mới chịu đi. Nó đi rồi có 1 người đứng khuất ở đằng xa bấy giờ mới chịu đi ra. vừa ra thì bị ánh nhìn kì thị của cả đám

- nè sao mày lại tránh cô ấy bộ có chuyện gì rồi à trông bộ dạng tội nghiệp của Vinh khi này tao đã xuýt nói ra chỗ mày rồi đấy

- đứng thế nào anh em là phải giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn chứ

- nhưng trông Vinh như đang gấp lắm vậy mà cô ấy định nói điều gì sao

- không sao điều cần biết thì đều biết hết rồi việc nghe trước hay sau cũng đâu có quan trọng tao chỉ đang cho cô ấy biết sự chờ đợi là thế nào thôi

nói rồi Trung giựt lại chiếc đèn pin trên tay Nam rồi đi cả bọn mất vài phút để suy ngẫm rồi cũng hiểu ra.

về nhà tối hôm đó con nhỏ cứ nhìn suốt vào cái điện thoại chốc chốc lại chạy ra cổng ngóng nhưng hình như mọi thứ khiến con nhỏ chỉ thêm dối chí. tới khi không thể đợi được nữa con nhỏ đành phải đi ngủ trước chuyến bay dài ngày mai thì có tin nhắn được gửi tới. nó hí hửng mở điện thoại lên xem

thì mặt mày tối sầm lại thì ra là mấy cái tin nhắn từ tổng đài được gửi tới cùng 1 lúc. nó ném cái điện thoại xuống giường trong miệng thì nói thầm

- ai cần mấy anh tổng đài quan tâm tới em chứ

nói rồi nó chìm vào giấc ngủ.sáng hôm sau ở sân bay mọi người ra tiễn nó nhưng lại chẳng có Trung. nghe tiếng thúc dục hành khách lên máy bay của nhân viên liên hồi mà nó vẫn chưa chịu đi,nó cứ mãi ngóng ra phía ngoài cửa thấy vậy Tuấn mới lên tiếng

- sao thế cô còn đợi ai à

- không

rồi con nhỏ quay sang hỏi Nam

- cậu đã đưa cái đó cho Trung chưa

- rồi cậu ta đã cầm nó hôm qua

- vậy sao cậu ấy lại không đến nhỉ

con nhỏ suy nghĩ hồi lâu rồi cũng bước vội vào trong sau khi tạm biệt mấy người đó. con nhỏ 1 mình đặt chân đến nước Anh trong lòng có chút tủi thân và cũng đầy nuối tiếc. nó 1 mình kéo lê chiếc vali đến khu nhà trọ được nhà trường hợp tác để làm chỗ lưu trú cho du học sinh. sau khi nhận phòng xong con nhỏ phải mất cả ngày dài để sắp xếp lại đồ đạc vận dụng rồi tìm mua những thứ vật dụng cần thiết ở cửa hàng tiện lợi gần đó mọi thứ tất bật và vội vã làm cho nó còn chẳng có thời gian dừng lại để nhìn ngắm khung cảnh con người của đất nước xa lạ có lẽ vì vậy mà khiến nó vô tình quên đi mọi chuyện ở Việt Nam. tối đó sau khi mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa nó gọi điện cho ba và cô nó báo tin bình an.cuộc gọi video kết thúc cũng là lúc căn phòng rộng đó trở nên im ắng không tiếng động không có người nói chuyện khiến nó cảm

thấy càng thêm trống vắng dù nó đã từng là du học sinh 2 năm ở Mỹ nhưng ít nhất ở đó nó còn có Diland còn ở đây nó chưa đến trường nhận lớp nên nó đương nhiên cũng chưa có bạn. nó ngồi xuống nhìn vào 1 góc trống của căn phòng trong lòng chợt thấy chút chạnh lòng pha chút nuối tiếc. sáng hôm sau nó tìm tới phòng giáo vụ của trường mới để nhận lớp và thời khóa biểu, vs cái sơ đồ trường trong tay nó lần tìm tới lớp A năm 3 càng gần đến nơi nó như bước chậm lại vì có dự cảm chẳng lành bởi 1 lẽ nó luôn được chào đón nồng hậu ở mỗi ngôi trường mới. và đúng như những gì dự đoán nó chỉ vừa mới bước 1 chân vô cửa lớp thôi thậm chí nó còn chưa thể đưa ra 1 lời chào thì 1 hộp bột mì to dùng được đổ ụp xuống đầu nó dù chuẩn bị trước nhưng nó cũng không tránh khỏi sự bất ngờ. nó dùng tay phủi hết lớp bột mì phía trên tóc xuống đất rồi tuôn ra 1 chàng dài

- cái trò này cũ lắm rồi lần sau có muốn chào hỏi thì nên dùng trò khác đi nha đặc biệt đừng dùng bột mì nữa lãng phí lắm. bột mì ở 1 nước công nghiệp như nước Anh thật sự hiếm và đắt lắm đó còn biết bao nhiêu người ngoài kia phải chịu đói khổ đấy

những con người dưới kia đang há hốc miệng vì lần đầu tiên có người lại bình thản đến thế trước những màn chào mừng thế này. nó bây giờ thậm chí còn đang nói về 1 túi bột mì 1 chủ đề hết sức lớn lao. khi nó đang loay hoay với đồng bột mì trên tóc thì có 1 chiếc tay cùng vs cái khăn đang chìa về phía nó

- hình như cái dóp bị trọc phá bởi những lần chào đón này vẫn theo em không chịu buông nhỉ

nó nhận lấy chiếc khăn rồi buột miệng nói ra bằng tiếng việt

- phải đấy

đến khi định thần lại

- mà khoan tiếng việt ư mà sao cái giọng này quen thế cái dớp

nó ngừng mặt lên rồi bị con người trước mắt cướp mất cả hồn

- cậu sao cậu lại ở đây

thì ra đó là Trung, con nhỏ bị đơ mất vài giây rồi cũng đưa ra được câu hỏi

- tôi đã nói với em trước đây rồi mà tôi nhất định sẽ tìm tới em và giờ tôi là bạn học của em

Trung vừa nói tay vừa lắc lắc cái đèn pin trong tay. mặt con nhỏ bỗng chốc rạng rỡ hẳn lên vì Trung đã hiểu được những gì trong lòng nó những tiếc nuối muộn phiền trong nó đều được xua tan hết. nó vỗ nhẹ vào vai Trung rồi nở 1 nụ cười tỏa nắng đốn tim biết bao nhiêu chàng trai ở đó dù bộ dạng của nó lúc này thật thảm hại

- vậy thì may quá cuối cùng tôi cũng có được 1 người đồng minh rồi tôi sẽ không cô đơn rồi

- ai bảo chỉ có 1

Trung đưa tay chỉ về phía cuối lớp mắt con nhỏ cũng nhìn theo. rồi bỗng chốc nó vui mừng tung cả chiếc khăn lên rồi lao thẳng về phía 5 người đó là Nam Lâm Tuấn Tiểu Mỹ và cả Diland nữa chứ. nó vui sướng đến mức nhảy cả lên rồi hò hét inh ỏi nơi lớp học

- mọi người sao mọi người lại ở đây cả thế này

Nam lấy tay phủi nhẹ lớp bột trên má nó

- thì đương nhiên là không nữa để em đi 1 mình chứ còn sao thế nên lúc em làm thủ tục du học bọn anh cũng làm luôn 1 thế

- vậy là mấy người lừa tôi lại còn giả bộ chia tay quyến luyến ở sân bay nữa chứ

con nhỏ vừa nói vừa vỗ mạnh vào vai của Lâm Tuấn và Nam. Trung cũng xuống nhập bọn cùng đồng đội

- thôi nào đừng trách họ là tôi ép họ dấu em đấy chẳng phải nhờ vậy mà bây giờ em đang rất vui hay sao

- cậu

thấy chẳng thể nói được tiếp con nhỏ quay sang phía Diland

- còn cậu và cả Tiểu Mỹ nữa sao lại ở đây chẳng phải 2 người đều đã làm đơn đăng kí ngành học tại Mỹ hay sao

Diland đặt 2 tay lên vai con nhỏ rồi xoay người nó lại phúi phúi phía lưng nó

- cái đó là khi vào đại học còn bây giờ chúng ta vẫn còn 1 kì nữa để học chung cơ mà

- vậy là cậu cũng học ở đây luôn đúng chứ

- ừ

- ya tôi nhớ cậu chết đi được nhớ những ngày chúng ta ở Mỹ lắm

con nhỏ vừa nói xong thì có ai đó ở phía bên kia đang lên cơn ghen kéo nó ra khi nó khỏi Diland

- nè em còn nhớ những gì tôi đã nói không vậy em đưa đèn pin cho tôi rồi đấy nhé

- biết rồi biết rồi mà

nói rồi con nhỏ quay sang phía Tiểu Mỹ im lặng nãy giờ nhưng cũng đang nở nụ cười thật tươi

- cậu ở đây thì Tiểu Bạch chắc sẽ sang đây sớm thôi

- cả lớp vào giờ rồi đó còn bạn nữ kia sao chưa vào chỗ nữa

nghe được câu đó con nhỏ giật thót tim rồi nhẹ nhàng quay đầu lại nó lại càng bất ngờ hơn nữa với người thầy đang đứng trên bục giảng đang đá lông nheo với nó

- hình như tôi nghe bạn nãy có ai đó gọi tên tôi thì phải

Tiểu Bạch mỉm cười nhìn về phía con nhỏ

- sao anh

Tiểu Bạch hăng giọng

- e hem hãy gọi tôi là thầy

ngày hôm đó như tụ họp những con người cũ ở nơi đây vậy ngày đầu tiên đi học vs con nhỏ cũng đâu có tệ lắm đặc biệt khi về lại đi chung với ai đó

- nè sao hôm trước k nghe điện thoại lại còn tránh tôi nữa

- sao cứ sừng tôi hoài vậy phải là em mới đúng

- ừ thì em mà đừng có đánh trống lảng nữa khai mau đi

- ừ thì tôi chỉ đang tạo cho em 1 cái cơ để em yêu tôi hơn thôi

- nè cậu nghĩ đâu ra cái trò oái ăm đó vậy chẳng có tác dụng gì hết

con nhỏ nói thế thôi chứ giờ mặt nó đang đỏ lên hết cả rồi

đang đi bỗng nhiên Trung dừng lại

- dù vậy nhưng điều đó cũng đủ để làm nên cái cơ khiến tôi yêu em hơn

ôi thôi rồi cái bộ dạng sung sướng của con nhỏ kì a. tình hình đó khiến cả bọn lên đi phía sau cũng tò mò chết đi được í

_ end_____